

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 51

Dijous, 8 de maig de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 36, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne la transmissió als humans i donar suport a les famílies dels possibles afectats per la malaltia (tram. 300-00121/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la situació i l'evolució del mercat de treball
(tram. 300-00122/08) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria d'aigua
(tram. 300-00123/08) p. 13

Interpel·lació

al Govern sobre les finances de la Generalitat
(tram. 300-00124/08) p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'habitatge (tram. 302-00097/08) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica
(tram. 302-00098/08) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 302-00099/08) p. 39

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Catalunya (Sant Cugat del Vallès) per a esdevenir la seu de l'European Institute of Innovation and Technology (tram. 401-00020/08) p. 45

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 36.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne la transmissió als humans i donar suport a les famílies dels possibles afectats per la malaltia (tram. 300-00121/08)

Ho fem amb el setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les mesures per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne la transmissió als humans i donar suport a les famílies dels possibles afectats per la malaltia. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputadas y diputados, deseo que hoy el grupo de Ciudadanos sea escuchado especialmente, porque el tema que se va a tratar parece a priori bastante grave; estamos ante una interpelación al Gobierno de suma gravedad.

Es el típico caso donde la desidia de la Administración y los responsables políticos han puesto en grave riesgo la salud y la vida de las personas, ocultándonos la información imprescindible para tomar las medidas preventivas más elementales. Y lo que es peor: las consecuencias de esa mala gestión política ya no tienen solución para muchos ciudadanos; tres personas han muerto ya, y es a partir de ahora donde muchos más casos podrían presentarse, sin que nadie pueda prever ni dónde ni cuándo aparecerán.

Solo una cosa positiva, eso sí, muy positiva: desde el año 2000, los materiales específicos de riesgo, MER, que dieron lugar a los casos que ahora están apareciendo han sido retirados de la cadena alimentaria. Todas las explotaciones ganaderas con riesgo de encefalopatía espongiforme bovina están controladas. El riesgo no está, por tanto, en comer carne de vacuno/bovino ahora, sino hacerse cargo de todas aquellas personas que se infectaron antes del año 2000 y ahora, después de haber incubado la enfermedad entre ocho y quince años, cuando aparecen los primeros síntomas, posiblemente irreversibles.

¿De qué estamos hablando? La historia empieza en Inglaterra, en 1986. Por primera vez se detectan extraños comportamientos en vacas que nos advertían de una nueva enfermedad en bovinos: la encefalopatía espongiforme transmisible, la EET; es lo que conocemos como «enfermedad de las vacas locas». Las personas adquieren la enfermedad Creutzfeldt-Jakob, en humanos, por comer tejidos nerviosos de vacas enfermas: sesos, ojos, amígdalas, médula espinal de los bovinos y ovinos mayores de doce meses, y el bazo de ovinos y caprinos de cualquier edad. A partir del 2000 se añadió el intestino de los bóvidos en todas las edades.

A su vez, las vacas enferman por comer piensos portadores de priones, piensos que han sido elaborados con harinas provenientes de deshechos animales enfermos de encefalopatías espongiformes transmisibles, que han muerto en la explotación o son productos decomisados en el matadero y que han sido trasladados a industrias de transformación de cadáveres y subproductos con priones.

Pero los rumiantes infectados no manifiestan síntomas patológicos hasta los cuatro o cinco años después de ser infectados, por lo cual muchos de ellos pasan a la cadena alimentaria de los humanos sin detectarse. Por su parte, la enfermedad en los humanos tarda en incubarse y manifestarse entre ocho y quince años de promedio, por lo cual se podrían acumular posibles enfermos, tanto de animales como de personas, durante años; y para cuando se manifestara la enfermedad, la infección no se habría podido generalizar.

En Inglaterra en seguida se tomaron medidas drásticas, y a partir de 1994 se puede afirmar que controlan la enfermedad. Pero en España, no. De hecho, habríamos de esperar hasta 1997 para que España contara con un plan de vigilancia pasiva; como saben, ganaderos y veterinarios que advierten o alertan de posibles casos, que, como veremos, no resultó eficaz.

A finales de noviembre de 2000 se declara el primer caso de encefalopatía espongiforme bovina en España: es la vaca gallega llamada Parrula. Inmediatamente, una catarata de nuevos focos alcanza el 31 de enero del 2001 la cifra de doce casos. Una aparición tan repentina sorprende a la sociedad española, acostumbrada a escuchar durante años de las autoridades sanitarias de las diferentes administraciones nacionales y autonómicas que el riesgo de la existencia de encefalopatías transmisibles en la ganadería española era despreciable. Incluso instancias gubernamentales rechazaban tajantemente en el 2000 las sospechas de la Comisión Europea que situaban España como un país con alto riesgo de padecer encefalopatías en su cabaña ganadera.

Durante todo el 2001 se contabilizaron ochenta y dos focos de encefalopatía espongiforme bovina en España. De ellos, setenta y tres son en el marco de la monitorización activa, que son los casos de animales muertos en la explotación, sacrificios de urgencia en el matadero, *ante mortem* y animales sacrificados para el consumo humano. Solo nueve de los casos pertenecen a la vigilancia pasiva.

Estos datos del informe del 2001 sobre encefalopatías espongiformes bovinas (EEB) acaecidas en la Unión Europea, de la Dirección General de Sanidad y Protección de los Consumidores de la Comisión Europea, demuestran el fracaso absoluto de las administraciones españolas en la vigilancia y control de las encefalopatías en rumiantes. Según las autoridades sanitarias españolas, España ha contado con un plan de vigilancia pasiva desde 1997, que en 1998 se adaptó a la decisión 98/272/C.

Y precisamente el control de las encefalopatías espongiformes transmisibles, bovina y el *scrapie* –tembladera o prurito lumbar de los ovinos–, se basaba en un número mínimo de exámenes histológicos anuales de bovinos y ovinos adultos que presentaron signos de patologías neurológicas, animales moribundos en la explotación y animales con patologías progresivas que se sacrificaban de urgencia y animales de explotaciones que hubieran consumido pienso con harinas de origen animal.

En 1999, los ministerios de Agricultura y Sanidad elaboraron un programa de prevención y vigilancia de las EET, que pretendían evitar las encefalopatías en animales y la entrada en la cadena alimentaria animal y humana de productos contaminados con priones. Consistía en la vigilancia epidemiológica de la enfermedad: control de los piensos, intervención de los mataderos para la toma de muestras de animales adultos, enfermos o sospechosos, e inspección de las industrias dedicadas a la transformación de cadáveres de animales y subproductos.

Este programa presentado por España en la Comisión Europea era la prueba de las autoridades españolas de que el control era real y eficaz, y si España no declaraba casos de EET es porque la cabaña española estaba libre de ellas.

El estallido de la enfermedad en el 2001 demuestra que este programa no se cumplió y que las autoridades sanitarias de ganadería y salud pública falsearon desde 1999 los informes dirigidos a la Comisión Europea. Y en 2001 ocultaron la información real a los ciudadanos españoles cuando dieron la versión de los casos de EEB en rumiantes y descartaron que los consumidores hubieran corrido riesgo sanitario.

Si contabilizamos los tres casos de muerte por infección de «vacas locas» en España –uno en Madrid en 2006 y dos más en León en 2008– y deducimos el tiempo de incubación de la enfermedad en humanos, que va de ocho a quince años, llegamos a la conclusión de que estas personas debieron infectarse por comer carne de bovino a partir de mediados de los años noventa, cuando los piensos de harinas animales ya estaban prohibidos por la Unión Europea, desde 1996, y las autoridades sanitarias de Cataluña y del resto de España teóricamente habrían de haber velado para retirar del mercado piensos y animales de riesgo. Pues bien, no se hizo. O lo que es lo mismo: durante cinco años, del 1996 hasta el 2000, no hubo un solo caso infectado declarado, y las autoridades sanitarias, por negligencia, pasividad, ignorancia o simple complicidad con intereses económicos diversos, permitieron que miles de españoles pudieran estar comiendo tejidos infectados, con gravísimo riesgo para su salud.

Debo recordar que una vez manifestada la enfermedad la muerte es inevitable. O dicho de otro modo: ahora mismo puede haber en España un número indeterminado de casos que inevitablemente se irán manifestando inmediatamente si nos atenemos al período de incubación, de ocho a quince años, y a los tres casos que acaban de aparecer y morir.

A partir del 2001, las distintas administraciones comenzaron a tomar las medidas para retirar piensos priónicos y animales infectados. Por eso, es totalmente increíble que el laboratorio nacional de referencia para el diagnóstico de la EET diagnosticara ochenta y dos casos en 2001 y ninguno entre 1997 y noviembre del 2000. El director del citado laboratorio, el doctor Juan José Badiola, es un experto cualificado que ofrece todas las garantías en el diagnóstico de las EET; por consiguiente, el misterio de que el laboratorio de referencia no haya detectado la presencia de EET en España es por la naturaleza de muestras que los responsables de las comunidades autónomas enviaron al laboratorio. Y recuerdo que las comunidades autónomas tienen absoluta exclusividad en estos temas.

El informe de la misión que la Oficina Alimentaria y Veterinaria realizó entre el 10 y 14 de abril del 2000 en España para evaluar las medidas establecidas por España es concluyente: muestra un catálogo de deficiencias que explican la irresponsabilidad de la Administración durante el período de 1996, que ya estaban prohibidos los piensos de origen animal, y noviembre del 2000, cuando se empiezan a producir casos positivos de la EET. Como veremos después, Cataluña en ese momento, en 2001, ya tenía la prevalencia de treinta y dos casos por millón, una de las más altas de España.

Ante la crisis del vacuno, la Unión Europea aprobó medidas de intervención, de retirada y destrucción de canales, que se retirarían del consumo. Con esta medida, en España se sacrificaron unos ochenta mil vacunos adultos, la mayor cifra de todos los países europeos, pero sin someterlos a los tests de diagnóstico de encefalopatías espongiformes bovinas. Algunos epidemiológicos pidieron al Gobierno que se analizaran esos animales para conocer la tasa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...real de la prevalencia de EEB en España, pero el Gobierno rechazó la propuesta. No es descabellado sospechar que se desviarán al sacrificio animales que los circuitos que comercializaron las harinas priónicas sabían que habían consumido piensos priónicos.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Por razón de que no he controlado el tiempo, le quería presentar al señor *conseller* las...

El president

Senyor diputat, té cinc minuts...

El Sr. Robles Almeida

...cuestiones más importantes de lo que estoy planteando, pero lo haré...

El president

...tindrà cinc minuts per fer-ho després.

El Sr. Robles Almeida

...lo haré en el turno de réplica.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Moltes gràcies, molt honorable president. Señor diputado... Senyor diputat, senyor Robles, després d'aquesta demostració exhaustiva d'inconsciència política i d'ignorància mèdica, crec que em toca fer una revisió del que són les encefalopaties espongiformes transmissibles. És a dir, són malalties neurodegeneratives que fa temps que es coneixen, que són malalties de lenta evolució, que acaben sent letals, de progressió lenta, com li he dit, que afecten els animals, i també l'home, i que són causades probablement per un agent etiològic de naturalesa proteica, és a dir, una proteïna. No és un virus ni una bactèria, té un comportament similar a l'infecció, però és el que anomenem «una proteïna prionica».

Des de fa molt temps es coneixen aquestes malalties; des de finals del segle XIX i principis del XX hi comença a haver descripció de casos que a partir de l'any 36 lliga amb això. I li podria dir que, a part de l'encefalopatia espongiforme bovina, tenim la felina, la dels ungulats exòtics, el *scrapie*... I n'hi ha unes quantes que afecten els humans, com el Kuru, que és una malaltia que deriva de pràctiques de canibalisme, coneguda des de fa temps, l'insomni familiar letal, la malaltia de Creutzfeldt-Jakob, que n'hi ha diverses variables, i per a la seva informació... –i m'agradaria que com a mínim m'escoltés per saber d'on ve tot això–, i a part, la malaltia de Gerstmann-Sträussler-Scheinker, que n'és una variable. I tot és un conjunt de malalties que cursen amb alteracions neurològiques, bàsicament amb atàxia/disàrtria, que acaben amb demència i que són de lenta progressió, però acaben sent totes letals, per als animals i per als humans.

Vostè ha explicat unes coses de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob que no són veritat. És a dir, n'hi ha unes quantes de què no coneixem l'origen, n'hi ha unes quantes que són per iatrogènia, per administració d'alguna hormona d'origen animal o d'origen humà a gent que la necessitava –hormona del creixement, gonadotrofines i diverses. I a partir de l'any 96 es descriu una variable per primera vegada, similar a la malaltia de Creutzfeldt-Jakob,

i s'identifica una proteïna equivalent a la que causa la malaltia de les «vaques boges» en humans. Però sàpiga que és la mateixa proteïna que està descrita també en els felins. I, curiosament, a Anglaterra hi ha molts gats i moltes vaques afectades per aquesta malaltia.

Jo crec que els teixits..., vostè els ha explicat, i, en tot cas, després ens hi podem referir. La malaltia va ser diagnosticada, aquesta malaltia, aquesta variant del Creutzfeldt-Jakob, al Regne Unit, i des de 1986 fins al desembre del 2007 se n'han confirmat 180.000 casos al món; des de 1989, 5.700 casos als països europeus; a Espanya, un total de 720 afectats, i a Catalunya, 60 casos. El major nombre es va diagnosticar el 2003; estem parlant de tota una evolució que el pic en tots els països coincideix en el 2003.

I quina és l'actuació de les administracions? I vostè ha fet referència a alguns períodes en què el Govern era un altre, tant a l'Estat com a Catalunya, però jo li he de dir que es va actuar de manera responsable, fent un protocol impecable, i que les autoritats competents són tres departaments: Agricultura, en la fase inicial de la cadena; el Departament de Salut –abans Sanitat–, i el Departament de Medi Ambient.

I, una mica, el que es va fer en aquell moment, per coordinar totes aquestes accions..., es va establir una comissió de seguiment de les EEB –no de les EET, de les EEB, de les bovines– a Catalunya, formada per diferents tècnics especialistes i que des del 2004..., abans operava d'una manera i ara des del 2004 està sota el paraigua de l'Agència de Seguretat Alimentària, que té una periodicitat de reunions trimestrals ordinàries, i extraordinàriament se'n fa alguna més, i en què hi ha gent de l'Agència de Protecció de la Salut, de la Subdirecció General de Ramaderia, de l'Agència de Residus, de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, del Consell de Veterinaris de Catalunya, del Laboratori de Referència de Malalties Prioniques, del Cresa –el Centre de Recerca en Sanitat Animal–, dels sindicats agraris, de l'Associació Espanyola de Productors de Boví, de l'Associació Nacional de Magatzems Frigorífics de Carns i Sales, i de l'Associació Nacional d'Indústries Transformadores de Greixos Animals Decomisos i Subproductes.

I quines són les actuacions del Departament d'Agricultura? –són, han estat i continuaran així, perquè és una bona manera, un bon mètode i bon protocol. Hi ha una bona vigilància activa, que es basa en la presa de mostres dels animals morts en les explotacions o sacrificats no destinats al consum humà; una vigilància passiva, que es basa en control de les explotacions ramaderes, detecció i declaració de casos sospitosos, bàsicament detectant símptomes o alteracions que es produeixen en aquests animals o, fins i tot, traumatismes que es poden produir quan un animal, una vaca, té una fractura, és probable que al darrere hi hagi una malaltia neurològica.

El segon nivell d'actuació: les mesures d'investigació epizootiològica i l'eradicació, que es posen en marxa quan es confirmen casos de la malaltia, per tal de conèixer-ne l'origen, l'abast en una explotació, així com conèixer tots els animals que..., quin és l'estat de tots aquests animals.

Control de l'alimentació dels animals. L'any 1994 es va introduir la prohibició d'alimentar el bestiar boví, oví i cabrum –aquests tres, no tots; vostè aquí fa un joc entre els monogàstrics i els remugants, que són dos coses diferents, i el risc per a uns i per als altres no té res a veure. Aquesta prohibició parcial de l'ús de proteïnes animals transformades –és a dir, farines de carn– va ser total a partir del 2001; és a dir, a partir del 2001 s'hi inclouen –perquè vostè m'entengui, perquè veig que li costa– els porcs i les gallines. La presència en els pinsos de qualsevol component d'origen animal prohibit es considera una infracció, i nosaltres, com a Departament d'Agricultura, duem a terme tot un seguit d'inspeccions de tots els establiments i anàlisis reiterades i protocolitzades dels pinsos.

Quatre: la retirada de cadàvers. Els propietaris dels animals morts han de notificar la incidència al departament en un termini de set dies, i s'han de posar en contacte al més aviat possible amb una empresa autoritzada per fer aquesta qüestió. No es poden enterrar ni es poden cremar *in situ*.

Actuacions del Departament de Salut: inspecció *ante mortem* i control dels animals sacrificats d'urgència als escorxadors. Abans li explicava que qualsevol animal que presenta algun símptoma de desequilibri, de descoordinació o que ha patit o que està patint coixeses o fractures o traumatismes es consideren una població de risc. Davant d'aquesta circumstància, els serveis veterinaris consideren que el remugant presenta, com a mínim..., es considera un animal de risc, i el que fa és immobilitzar-lo cautelarment en viu; es realitza tota una investigació, amb tot un seguit de proves respecte a l'animal, amb la idea de detectar l'agent causal. Hi ha diverses tecnologies, que si vol les hi puc explicar, des de l'Elisa o el Western Blot, i podríem anar-ho explicant al detall, a part de les demostracions histològiques. Hi ha moltes maneres de detectar aquesta proteïna, i és el que es fa.

Un cop..., és a dir, la Unió Europea ens obliga a tots que de qualsevol vedella per sobre dels trenta mesos que vagi al sacrifici, que vagi al consum humà, se'n faci la detecció per algun mitjà d'aquest tipus. A Catalunya vam ser més rigorosos i vam passar de trenta mesos a vint-i-quatre mesos; i això es va fent des d'aleshores, i si en vol dades li'n puc anar donant. En el cas que es detecti un resultat positiu o dubtós, de la resta d'animals procedents de l'explotació, així com de les seves vísceres i despulles, se'n fa una anàlisi exhaustiva de tots, fins a esperar-ne el resultat. En el cas que sigui negatiu, es pot dedicar al consum.

Jo..., després puc continuar pel que fa a la supervisió de la retirada dels materials específics i altres qüestions; però dir-li que algunes de les coses que vostè diu, les explica a mitges, o no les ha entès bé, perquè algun dels casos que vostè ha citat de Madrid va viure molts anys a Londres. Quan hem parlat de la quantitat de casos que hi ha a Londres o que hi ha a Catalunya o que hi ha a Espanya, jo crec –amb «Londres» vull dir «Anglaterra», evidentment– que hi ha una desproporció, perquè aquesta malaltia es dona més allí, hi ha d'altres malalties d'origen no desconegut que les tenim aquí... I tot

això comença amb una dificultat d'interpretació tècnica, que vostè ha fet una lectura simplista de què és una encefalopatia espongiforme transmissible; són molt més complexes, i li ho puc dir no com a conseller d'Agricultura, sinó com a metge i com a professió. Ho conec bé, per motius que no vénen al cas, i el que vostè ha fet –li ho reitero, senyor Robles– és un gran despropòsit i unes ganes d'espantar i alarmar innecessàries.

El president

El senyor Robles té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor *conseller*, creo que no me he explicado bien, por lo que he visto. (*Remor de veus.*) No se trata, en esta intervención, de cuestiones médicas; usted es médico, y yo no lo soy. Se trata de explicar a la población que durante un período de tiempo –de 1996 hasta el 2000-2001– no estuvo advertida de que podía estar comiendo tejidos nerviosos que estaban, en este caso..., eran motivo de posibles infecciones a los humanos. Y eso es lo que le estoy planteando aquí.

En el caso de Cataluña, la prevalencia de los animales infectados y los humanos que pudieran estarlo es muy alta, es mucho más alta que la de Inglaterra. Vamos con los casos. Ha habido muchísimos más casos en Inglaterra, pero la prevalencia es más alta aquí que en Inglaterra.

En el caso de Cataluña, fíjese que en el 2001 hay seis casos de EEB, de una población adulta de bovino de 160.000 cabezas; eso significa treinta y dos casos por millón. No hemos tenido ningún caso humano; eso nos salva. El problema es que a partir de ahora podríamos tenerlo, porque la enfermedad se manifiesta ocho, diez o quince años después, que es lo que ha empezado a pasar ahora. Y es esto lo que le trataba de explicar a usted y a todo el hemicycle.

¿Cuál es el problema ahora, por tanto? No se trata, en este sentido, de inculparle a usted, porque usted no gobernaba en ese momento. Se trata de saber qué podemos hacer ahora, usted como gobierno, para evitar que aquellas personas que pudiesen a partir de ahora resultar enfermas, porque ya lo estaban porque han incubado la enfermedad durante tanto tiempo..., qué podemos hacer con esas personas tanto a nivel de sanidad pública como a nivel de recursos económicos para sus familiares y ellos mismos, que esa es la cuestión que yo le trataba de intentar explicar ahora.

En este sentido, ahora –y lo dije al principio– no estamos en una posición de riesgo. La Administración, des del 2001, tomó las cosas en serio, y actualmente no pasamos ningún espacio de riesgo en ese aspecto. Ahora bien, y se lo repito, todas las personas que se infectaron o que pudieron ser infectadas en aquel período ahora pueden manifestar la enfermedad, y tenemos que hacer algo para ello. Le recuerdo que estas personas tienen la posibilidad de implicar a otras personas también en riesgo. Una transfusión de sangre puede pasarle la enfermedad a otra persona, y no lo sabemos.

Esta enfermedad, por otra parte, señor *conseller*, no la adivinamos ni la intuimos hasta que se manifiesta. ¿Qué está haciendo la Administración para intentar controlar, por ejemplo, grupos de riesgo de personas que en un momento determinado estaban acostumbradas alimentariamente a tomar, a comer estos productos que sí que son riesgos y que se pueden contaminar? No lo sabemos. ¿Qué está haciendo la Administración ahora, su Administración en Cataluña, para prever esto que le estoy contando? Nos lo podría contestar.

En este sentido, yo creo, señor *conseller*, que lo que le estoy planteando es que hay una onda expansiva que ha empezado ahora. Si la prevemos, es posible que los riesgos sean menores.

Le plantearía también lo siguiente. Los animales, muchas veces, por mil motivos distintos..., se pueden solucionar a través de medidas preventivas. En el caso de los humanos, para prever que la enfermedad no les coja desamparados, a los familiares, etcétera, yo creo que la Administración podría hacer algo para investigar estos casos.

En una tercera cuestión, deberíamos a empezar a hacer analíticas de casos que pudiésemos adivinar o intuir que pudieran ir por este lado, porque son enfermedades neurológicas y se pueden confundir con otras muchas enfermedades, y no lo sabremos hasta que no se mueran y hagamos la autopsia. Por tanto, habría que coger y ver si ustedes han previsto hacer más autopsias a personas que mueran por enfermedades similares, si es que se puede o no se puede hacer. De hecho, el caso último de León se ha cogido por este motivo.

En todo caso, como la enfermedad es literalmente gravísima, le diría que tómesese en serio esta cuestión y no me vuelva a hablar en términos médicos, sino en términos de responsabilidad de la Administración en un periodo que posiblemente ahora ya sea demasiado para que lo paguen los culpables, pero sí para prever que aquello que pasó en aquel periodo se pueda resarcir en este.

Gracias, señor *conseller*.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al seu torn de rèplica, l'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, jo li he parlat en termes mèdics davant de la ignorància que vostè ha expressat i del risc que podia representar explicar aquestes coses de manera tan frívola.

Jo li he de dir que els casos d'afectació bovina a Catalunya..., 2000, zero; 2001, sis; 2002, onze; 2003, dinou; 2004, deu; 2005, set; 2006, sis, i 2007, un. Vostè diu «població de risc». Teòricament, qualsevol persona que hagi estat exposada a un seguit d'alimentació càrnia bovina, per la reflexió que vostè fa, l'hauríem de sotmetre a una bateria de tests i de proves. Això és absurd.

A més a més, sàpiga que la variant adquirida o produïda per la proteïna de l'EEB, de l'encefalopatia espongiforme bovina, si té una característica és que és molt

més ràpida, el període d'incubació és molt més curt que el Creutzfeldt-Jakob iatrogènic o el genètic. Hi ha una variant d'aquesta malaltia que és hereditària, que és familiar, que es transmet a partir d'una mutació d'una proteïna. Cal saber una mica l'etiologia per no anar desorientat, i vostè és el que no coneix. El que causa aquesta malaltia és una proteïna que en condicions normals tots els que estem aquí presents i tota la població la tenim; és una proteïna determinada, de 253 aminoàcids, que pot produir una mutació i que es torna un agent patògen a partir d'aquí. Però pot passar de manera espontània, sense menjar carn de boví, sense menjar carn de gat, sense menjar cap cosa d'aquestes. És un concepte més complex i molt més difícil d'explicar i que no es pot frivoltzar d'aquesta manera.

És a dir, què fem quan hi ha una sospita d'una malaltia d'aquest tipus en humans? Que, per cert, a Catalunya no n'hi ha hagut cap; és a dir, tot el seu drama..., zero casos a Catalunya. Imagini's si amb zero casos vol dir que hem de fer *screenings* a set milions de ciutadans i ciutadanes. Escolti'm, hem de ser prudents, hem de ser raonables i hem d'aplicar els remeis quan això toque.

De tota manera, quan es detecte una malaltia neurològica d'aquest tipus, neurodegenerativa d'aquest tipus, el que fa l'Administració és posar un neuròleg al servei de la família, que fa un guiatge i un seguiment, a part de la consulta de tota la família; a part del malalt, la consulta de tota la família.

Vostè ha explicat tot el tema dels MER. Vostè sap que a cada animal que es sacrifique, totes les vísceres, totes les parts de l'animal que estan o que s'ha demostrat que poden tenir algun risc, s'aïllen, es separen i són processades pel Departament de Medi Ambient. Jo crec que el seguiment que s'està fent a Catalunya..., hem sigut els més rigorosos a aplicar el criteri de vint-i-quatre mesos, i s'està fent d'una manera..., no hi ha hagut cap cas humà. I jo no sé el que passarà el dia demà, però vostè hauria de saber que són malalties que es poden produir per mutacions en uns contextos determinats, i és molt complicat aclarir el que és una malaltia neurodegenerativa —que n'hi ha moltes, i li'n podria fer un llistat, que podríem estar fins a migdia fent-li un llistat de diferents tipus de malalties degeneratives— de causa no provada, perquè és probable que sigui la proteïna priònica, però no és segur, no està demostrat.

Per tant, prudència; l'Administració actua com va actuar l'anterior Govern, com ho està fent aquest, i no hi ha cap deixadesa en aquest tema. I vostè confon, hi insisteixo un cop més, les farines de carn en remugants..., són unes..., és a dir, com s'inutilitza aquesta proteïna? Amb una autoclau a cent trenta graus durant vint minuts. Si es fa aquest tractament, no hi hauria cap perill. Això és una cosa. I l'altra, són les farines de carns en monogàstrics, en porcs, que estem cremant un seguit de farines que podrien representar una aportació proteica per a l'alimentació, i si es tracten de manera adequada, no representen cap risc.

Per tant, molta prudència en aquest tema; el protocol d'actuació és un protocol consensuat amb el Govern que hi havia en el seu moment, amb totes les administracions, amb el sector i amb el Col·legi de Veterinaris, i,

per tant, ara no descobrirem la pólvora. Si us plau, sigui molt prudent en aquest tema, senyor Robles; és un tema que mereix prudència i una actuació eficaç i contundent com la que es va portar i com la que s'està portant.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, molt honorable president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació i l'evolució del mercat de treball (tram. 300-00122/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació i evolució del mercat de treball, que presenta el Grup Parlamentari Popular, i, en el seu nom, té la paraula el senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable consellera Serna, avui presentem una interpellació al Govern per parlar sobre el mercat de treball. I la consellera de Treball, òbviament, és la persona que s'encarregarà de contestar la nostra interpellació.

Jo vull començar aquesta interpellació fent referència a unes paraules...

El vicepresident primer

Un moment... Un moment, senyor Millo. Si aconseguirem que tothom s'assegui... *(Pausa.)*

Gràcies.

El Sr. Millo i Rocher

Vull començar la interpellació, com deia, fent referència a unes paraules que em van deixar bocabadat, ahir, esmaperdut i favagirat, com diria un bon amic meu, quan el president de la Generalitat de Catalunya, el molt honorable senyor José Montilla, a preguntes que se li feien ahir en la sessió de control, diferents grups parlamentaris de la cambra, deia als catalans i a les catalanes que no es preocupin, que no hi ha motiu de preocupació perquè Catalunya va bé: no hi ha recessió econòmica, no hi ha crisi, no hi ha problema; hi ha una mica de desacceleració, però res important; hem d'estar tranquils, anem prou bé. Aquesta va ser la resposta del president Montilla, ahir, a preguntes que se li feien amb relació a la situació econòmica que viu el país.

Això ho diu el president Montilla en aquesta cambra, a tots els catalans. Però no ho diu només a tots els catalans. Al meu entendre, i especialment venint, fa pocs dies, de la celebració del Dia del Treball, del dia 1 de maig, on sovint parlem més dels drets dels treballadors en actiu que no pas d'aquells que no tenen feina, ho deia, com dic, a 300.000 catalans –com deia la premsa, ahir, que ens vàrem trobar al dematí, quan ens vam llevar tots–, a 300.000 catalans que no tenen feina en aquests moments, a Catalunya. I caldria anar molt

enrere –caldria anar molt enrere– per trobar una xifra semblant a aquesta.

De fet, si mirem la gràfica de com ha evolucionat el mercat de treball a Catalunya en els darrers anys, és espectacular veure com hauríem de remuntar-nos a èpoques de governs anteriors al Govern Popular, per entendre'ns, per trobar xifres de 300.000 aturats a casa nostra. I veurem com de l'any 96 fins al 2001 la xifra va anar reduint-se fins arribar als 163.000; hi va haver una remuntada fins al 2004, que va situar encara per sota dels 200.000 la xifra d'aturats a Catalunya, i a partir del 2004 això no ha deixat de pujar –no ha deixat de pujar–, constantment, fins arribar a la xifra que ens trobem avui de 300.000 catalans i catalanes aturats a Catalunya.

Això, segons el president Montilla, no ens ha de preocupar –no ens ha de preocupar–: Catalunya va bé, no hi ha crisi, no hi ha recessió econòmica, hi ha una mica de desacceleració i prou.

Jo demanaria una mica de respecte ja no només als 135 diputats d'aquesta cambra, que saben perfectament que això no és així, sinó, com deia, a les 300.000 persones que hi han a Catalunya en aquests moments sense feina. Al meu entendre, això és un govern que no és responsable i és un president que no és responsable en la utilització de les seves paraules.

Quina és la realitat? Un minut només per recordar quina és la situació; primer, en el conjunt d'Espanya, per situar, després, què està passant a Catalunya.

Tenim en aquests moments un increment de 37.600 persones en tot el conjunt d'Espanya, un increment de l'1,63 per cent respecte al mes de març. Aquest augment, a més a més, canvia la tendència observada el mes d'abril de tots els anys anteriors; des del 1997 l'atur es reduïa de forma sistemàtica, sempre, en aquest moment. I en termes interanuals l'atur ha augmentat en 315.000 persones, fet que suposa un increment del 15,5 per cent. D'aquesta manera, l'abril accentua la tendència iniciada ja el 2007, el juny, i es configura com l'onzè mes consecutiu en què augmenta l'atur en termes interanuals.

Però, senyora consellera, és que a Catalunya va pitjor –a Catalunya va pitjor. En aquests moments, la dinàmica és la següent. El nombre de persones aturades ha augmentat en 7.700 amb relació al mes de març, per tant, un 2,6 per cent, un punt més que a la resta d'Espanya, la qual cosa situa el total d'aturats inscrits als registres de l'Inem a la vora de 300.000 persones; xifra que suposa un 20 per cent –un 20,4– superior respecte a fa un any. En termes interanuals, l'atur augmenta a les quatre demarcacions catalanes, essent Tarragona la que enregistra la major alça, un 31,6 per cent; Barcelona la que té una pujada més lleu, però no deixa de ser un 17,6 per cent; entremig trobaríem Girona, amb un 30 per cent, i Lleida, amb un 28,5 per cent.

A Barcelona, els augments d'inscrits s'han donat en els serveis bàsicament, en la construcció, en menor mesura a la indústria. En la demarcació de Girona, ens trobem aquest increment de sis mil persones, bàsicament també en el món de la construcció i dels serveis. I a Lleida, l'atur augmenta amb 2.700 persones, conseqüència també dels increments registrats a la construcció i als

serveis. Finalment, a Tarragona, el nombre de persones aturades ha augmentat amb 7.500 persones, i es situa en 31.559, ja, essent el comportament particularment negatiu en el món dels serveis i la construcció.

Per primera vegada –per primera vegada–, que jo recordi –si no, la consellera em corregirà– el nombre de persones inscrites a la seguretat social està per sota del nombre de persones inscrites com a pensionistes. S'inscriuen ja més pensionistes que altes a la seguretat social. I això no havia passat mai. Alguna cosa deu voler dir. Ho dic, perquè se li recordi al president Montilla, que sembla que dorm una mica, darrerament.

La creació d'ocupació ha quedat reduïda a la seva més mínima expressió; estem en un creixement del 0,7 per cent. No cal anar gaire enrere per comprovar com, per exemple, l'any 2003 estàvem en un creixement del 3,5 per cent. I tan sols en cinc anys hem baixat a la més mínima expressió: un 0,7 per cent. I això, jo no tinc cap índex, cap dada que em digui que millorarà; al contrari, la impressió que tinc és que això està empitjorant. És evident que estem ja immersos en una fase de desacceleració econòmica, molt preocupant al meu entendre, i encara més si veiem que el que fa el Govern és dormir; el Govern dorm a la palla. I el president ve aquí i ens diu que no passa res, que no hi ha crisi i que no hi ha desacceleració.

I per què presentem aquesta interpel·lació? Per què li demanem al Govern que ens expliqui què està fent i què pensa fer per solucionar això? Home, en primer lloc, per la preocupació que el Grup Parlamentari Popular té en aquesta matèria. I que no la manifestem avui per primera vegada. Fa temps que pugem a la tribuna i parlem d'això. I ho hem fet parlant de la situació de la política econòmica en el seu conjunt, no només de l'àmbit de treball, que és una conseqüència directa i gravíssima de la situació que vivim, no? Ho vam manifestar ja en el debat de pressupostos. Ho vam explicar després, també, en la moció que li vam presentar i en la interpel·lació prèvia al conseller d'Economia.

I la resposta sempre ha estat la mateixa. Davant de la nostra interpel·lació sobre el que està passant en matèria de preus, en matèria d'inflació, en matèria de fiscalitat –de pressió fiscal, per tant, no? –, en la manca de suport a la iniciativa privada, als emprenedors, a la creació d'empreses, en els problemes del mercat de treball, en la manca d'iniciativa i dinamisme, la resposta del Govern ha estat sistemàticament la mateixa cada vegada que hem pujat aquí: «Això no és tan greu; vostès fan alarmisme.» Recordo paraules, aquí, just abans de les eleccions anteriors, les generals: «Escolti, vostès fan alarmisme.» No, no; no fèiem alarmisme, explicàvem la realitat tal com era. I demanàvem al Govern que prengués mesures de caràcter estructural, des de fa temps, i de caràcter conjuntural i a curt termini, ja. I la resposta és que no passava res, que érem uns alarmistes, catastrofistes i que no ens havíem de preocupar de res.

Bé, doncs, davant d'aquesta situació, la nostra pregunta és: i el Govern com ho valora, això, ara? El Govern continua pensant avui que no ens hem de preocupar de res, que això va bé? Això és el que diu als ciutadans, a les

persones, a les famílies i a les empreses que es troben cada dia amb la situació que es troben? Però, és clar, quan parlem de temes de política econòmica, vostès ens diuen fàcilment: «Oh, és que és un tema de competències. No tenim competències aquí per parlar de la inflació, dels preus, del tipus d'interès. Això no depèn de nosaltres.» Però és que ara, senyora consellera, parlem del mercat de treball. I aquí sí que hi han competències transferides, i aquí sí que hi han polítiques d'ocupació que són polítiques, matèria, competència del Govern de la Generalitat.

I com les gestionem, aquestes polítiques? Com les estem portant a la pràctica? Algú podria dir..., i el president ho va dir, ahir: «No, és que falten diners.» No, perdoni..., o sigui, si normalment surten amb l'excusa de les competències, avui no surtin amb l'excusa dels diners. Jo fa temps que dic que el Departament de Treball té un pressupost que és un mica ridícul, és petit; però és que a més a més està mal aprofitat, els diners no s'aprofiten. Per tant, home, jo demanaria que, primer, s'utilitzin bé els diners, no?

Fa temps que es deia que la desacceleració econòmica no afectaria la creació d'ocupació. Avui afecta la creació d'ocupació. Això ja no és així, la realitat és una altra. Es deia, a més a més, que hi hauria una desacceleració que no afectaria l'atur. Afecta l'atur, i s'agreuja. I agreuja la situació de les famílies, i agreuja la capacitat adquisitiva de les famílies i de les empreses. I molt especialment afecta, també, el fenomen de la immigració.

I n'hem parlat, i jo li he preguntat en més d'una ocasió: «Què pensa fer per evitar que succeeixi el que avui succeeix?» Resposta: «No, no cal, ho tenim tot previst.» Ja ens ho trobem: el 17 per cent del total dels aturats actualment procedeix de la immigració. Polítiques actives d'ocupació, formació com a element principal... Això sembla un paradís. Quan preguntem sobre això, el Govern... Si llegim els informes que fan vostès i les rodes de premsa que fan vostès, veurem que això és un paradís, ho tenen tot planificat, tot calculat. Escolti, això no és un paradís...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...Comissions Obreres –ja acabo, senyor president–, la UGT, Pimec, Foment, tots els agents socials estan preocupats per la situació, i vostès diuen que no hi ha motiu per preocupar-se. El Consell de Treball, Econòmic i Social fa un informe, fa poc, que vostè coneix perfectament, on diu que hi ha una gravíssima inadequació entre la detecció de necessitats que hi han en les empreses, l'oferta formativa, els continguts de l'oferta formativa, etcètera. Vull dir, no ho estem fent bé, això...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Jo li pregunto a vostè, senyora consellera, i, en tot cas, en la rèplica suposo que podrem discutir-ho, què estan fent per millorar la situació?

Però no pugi aquí dalt només a explicar els plans, que són molt bonics, no; digui'm com valora els resultats d'aquests plans...

El vicepresident primer

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...digui'm si està satisfeta dels resultats que hem obtingut i com estem en aquests moments.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. La senyora Mar Serna, consellera de Treball, té la paraula per al torn de resposta.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, senyor Millo, miri, jo volia fer referència a... També hem de dir les dades, i les hem de dir amb realisme, eh?, i no dir coses que no són veritat. I també les accions, eh? No pot posar en boca del president coses diferents de les que va dir ahir. Perquè ahir va dir dades i també va dir accions. Em sembla que vostè va escoltar només la primera part.

Però crec que és obligat, en una interpellació d'aquestes característiques, fer referència a l'estat del nostre mercat de treball. Vostè hi ha fet referència. I jo..., tot i que estic convençuda que la percepció del seu grup parlamentari i la del Govern són ben diferents. Si més no, el Govern no farà alarmismes d'un canvi de model, d'una desacceleració econòmica que tenim, perquè estem convençuts que tenim unes bases importants per fer front –i sòlides– a aquesta situació. Miri, si més no, hem de dir que el nostre creixement..., la nostra economia continua creixent. I vostè sap millor que jo que continua creixent el nostre PIB, i més si el comparem amb altres països del nostre entorn.

O sigui que no estem en una situació de crisi, estem en una situació de desacceleració en què es donen dues característiques: primer, l'ocupació continua creixent, tant la població activa com la població ocupada; segon, com estem creixent per sota del 3 per cent, però estem creixent, a la vegada ens creix l'atur. Avui, a Catalunya treballem més de 3 milions i mig de persones; en els darrers deu anys s'han creat més d'un milió de llocs de treball, i és la comunitat autònoma que ha creat més ocupació de tot l'Estat. Aquest increment de l'ocupació ha beneficiat especialment les dones més que els homes.

I hem de dir que les darreres dades d'afiliació, que es van donar a conèixer dimarts, corroboren el fet que a Catalunya és allà on es crea més ocupació de tot l'Estat. El 20 per cent de tota la nova afiliació de l'últim mes es

va crear a Catalunya; gairebé cinc mil persones noves es van afiliar a la seguretat social a Catalunya.

Aquest increment de l'ocupació fa que a Catalunya registrem la taxa d'ocupació més elevada: un punt per sobre de la d'un any abans, gairebé el 72 per cent, superant la mitjana espanyola, que és un 66, i l'europea, que és un 65,7 per cent.

On s'han creat més llocs de treball en l'últim any ha estat en el sector dels serveis i també a la indústria. Per contra, l'agricultura i la construcció, com sap vostè, experimenten una davallada interanual de l'ocupació. La nostra taxa interanual de temporalitat també ha baixat, i estem a un 22 per cent.

Dades de l'atur. I en poc més d'una setmana s'han conegut les dades de l'atur registrat i les dades de l'atur estimat a què fa referència l'EPA. Hem de dir que, en l'atur estimat per l'EPA, a Catalunya ens situem en un 7,6 per cent; és cert que un punt superior a la taxa del darrer trimestre del 2007, però a la vegada dos punts per sota de la mitjana espanyola.

L'increment de l'atur es concentra en la construcció, i és un atur que es concentra, en el seu creixement, en els homes..., perquè la fotografia ens fa que..., tenim més dones aturades que homes.

L'atur registrat. L'atur s'incrementa per sisè mes consecutiu i es confirma un canvi de cicle en l'evolució de l'atur. El 30 d'abril del 2008 teníem 299.387 persones, gairebé 300.000 persones, i gairebé vuit mil persones més que el trimestre anterior. I a la vegada també tenim més persones actives.

Miri, per valorar allò a què vostè feia referència, si més no, hem de valorar presentant també gràfics, com vostè hi feia referència, pel que fa a, la població activa, com s'ha incrementat a Catalunya. I li he de dir que, d'aquesta forma, a l'abril del 98, per cada mil persones actives a Catalunya hi havia 156 persones aturades; el 2003, per cada mil persones actives hi havia cent cinc persones aturades, i ara, a l'abril del 2008, per cada mil persones actives hi ha setanta-sis persones aturades.

Miri, senyor diputat, les seves dades són diferents de les meves, eh? Aquesta línia vermella representa com estan els aturats, i, si més no, estem per sota, eh?, de dades del 2004 i del 2005 en atur a Catalunya. Si vol, li presentaré i veurem que tenim... Són dades de l'EPA i de l'Institut Nacional d'Estadística. No fem dades diferents.

Miri, formem part d'una economia global i que, com sap, ens afecta, i no podria ser d'altra manera, a Catalunya. Aquesta desacceleració té a veure amb el que està passant també en els altres països. I Catalunya hem de donar respostes globals i també respostes pròpies de Catalunya.

Estem impulsant totes aquelles mesures que estan a les nostres mans i que ens han de permetre atenuar els seus efectes sobre la ciutadania i les empreses. Com sap, el passat 10 d'abril –i també ho va dir el molt honorable president ahir– el Govern de Catalunya va aprovar un total de quaranta-dues mesures, que afecten..., per dinamitzar l'economia i per fer front a aquesta situació.

I després, el dia 18 d'abril, el Govern central també ha aprovat un conjunt de mesures econòmiques que ens permetrà fer front a aquesta situació.

Les mesures que ha aprovat el Govern de la Generalitat de Catalunya afecten diferents departaments i tenen com a objectiu, primer, contrarestar el descens de l'activitat en el sector immobiliari; segon, atenuar les restriccions de liquiditat del sistema financer català; garantir als sectors empresarials els recursos financers; paliar la situació dels col·lectius més vulnerables, especialment, les persones que es queden a l'atur, i fomentar la competitivitat i eficiència de l'economia a mitjà termini.

De les quaranta-dues actuacions, volia destacar la inversió en l'obra pública, que s'incrementa en gairebé un 6 per cent, 12.800 milions d'euros el 2008.

També, fruit del Pacte nacional per a l'habitatge, incrementarem un 30 per cent l'habitatge que es posarà en marxa aquest any respecte al 2007, dotze mil nous habitatges.

Subvencions i estímuls fiscals per a la rehabilitació de l'habitatge, que això serà una forma també, com les dues anteriors que he dit, per incrementar l'ocupació en el sector de la construcció.

I, per últim, mesures que fan referència també a les polítiques actives d'ocupació. Aquestes mesures tenen caràcter transversal i impliquen de forma directa el conjunt dels departaments del Govern.

I per això hem posat en marxa el Pla de suport a les persones en atur. El pla de suport que suposa requalificació professional en formació perquè passin a sectors emergents que generen ocupació; orientació i intermediació de les persones a l'atur cap a altres projectes professionals mitjançant les oficines de treball de la Generalitat, i també el suport a l'emprenedoria.

Miri, com vostè deia, senyor diputat, si analitzem les xifres de l'atur, veiem que recauen principalment sobre els sectors i col·lectius que presenten uns menors nivells de formació i qualificació en el nostre país. Per tant, estem fent referència a mesures que tenen a veure..., que l'eina més important perquè les persones no caiguin en situació d'atur i per adaptar-se als canvis del nou model productiu és la formació.

La formació és l'element fonamental que determinarà la competitivitat i productivitat del nostre país, incideix directament en el conjunt dels treballadors i és una de les principals fonts de coneixements.

Això, sens dubte, ens posarà per fer front a allò que necessitem: un mercat de treball, un model productiu, que està canviant; en la formació de les persones –i en la rèplica, senyor diputat, li explicaré totes les mesures–; formació de les persones, orientar-les als sectors emergents, als nous sectors i sectors que encara continuen creant ocupació; l'orientació a les persones i l'impuls de l'emprenedoria.

Són aquestes les mesures que ens hem de posar, perquè aquestes mesures al llarg del 2008 les estem posant ja en marxa, algunes d'elles ja estan en marxa, i altres, al llarg del 2008. Ara bé, també li he de dir, senyor dipu-

tat, que l'efecte d'aquestes mesures no es veurà a curt termini. Com vostè sap, millor que jo, perquè ha tingut responsabilitats en el Departament de Treball, aquestes mesures no tindran un impacte a curt termini. Però per això diem que tenim bons fonaments per fer front a aquesta situació d'atur. I el Govern de la Generalitat, tots els seus departaments estan posant en marxa diferents mesures perquè això sigui una realitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Millo, per al seu torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, honorable consellera, decebedora la seva resposta. Jo, francament, m'imaginava una resposta una mica més valenta; més valenta, en el sentit de reconèixer quina és la situació, que veig que no la reconeix; o sigui, continua insistint que la situació no ens ha de preocupar massa.

Deixi'm que li llegeixi una qüestió, que abans no n'he tingut temps, que són tres frases del que diu l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social titulat *Oferta formativa de formació professional de Catalunya i qualificacions requerides per les empreses*: «Catalunya té dèficit de treballadors formats en més de tretze tipus d'activitats diferents, que són aquelles que generen ocupació.» L'informe diu a més a més que hi han desajustos importants entre l'oferta de la formació professional i les necessitats de les empreses. Cap novetat, senyora consellera; fa anys i panys que parlem d'això.

Vostè m'ha recordat a mi les responsabilitats que jo he tingut en l'àmbit laboral, que les he tingut i m'agrada molt aquest àmbit, no? Però és que d'això en parlem fa molts anys. I quan vostè em parla de l'efectivitat de les mesures a curt termini, de què m'està parlant? És que hi han dos tipus de mesures: mesures a mitjà i llarg termini i mesures a curt termini. Però és que aquí no funcionen ni les unes ni les altres. Perquè si tenim avui la situació que tenim és perquè les mesures que s'han anat prenent als anys anteriors no estan funcionant. I si les mesures que s'haguessin pres haguessin estat eficients, avui no tindríem la situació que tenim. I si ara estem parlant, a més a més, de les de curt termini, és perquè la situació, fruit d'una manca de previsió anterior, requereix ara també mesures de xoc. Estem parlant d'això.

I l'informe, a més a més, diu: «La falta de treballadors formats en aquestes tretze especialitats fa obligatori buscar a l'estranger persones preparades.» Gran contradicció del sistema, senyora consellera! I acaba dient: «Falta de planificació estratègica de la formació i del sistema de detecció de les necessitats formatives del sector productiu.» Quants anys fa que parlem d'això? Que és una novetat això? Ara sembla que estic descobrint la pólvora aquí. Home!, el Govern està dormint. Això, fa anys que ho sabem! Què fa per solucionar això? No pot sortir el Govern aquí ara a dir: «Escolti, això, ara, és que, clar, les mesures tenen temps a donar resultat...» Perdoni, però quants anys fa que prenem mesures? El seu Govern està governant ja fa una pila de temps, eh?, no fa

dos dies, aquest Govern i el Govern anterior, que tenia el mateix color, el mateix «tricolor», per entendre'ns, no? Per tant, home...

Les dades. Miri, senyora consellera, jo, per educació, abans no he volgut dir una cosa, però ara ja l'he de dir. A l'última interpellació que vaig fer aquí al conseller d'Economia vaig parlar del 7,6 per cent com a taxa d'ocupació a Catalunya i vaig haver de sentir com una diputada del Grup Socialistes sortia aquí a dir que jo estava dient dades malament, com vostè ha fet fa un moment. I són dades de l'Idescat!, de l'Institut d'Estadística de Catalunya, publicades a la web de la Generalitat de Catalunya! Home, que jo no m'invento les dades! Vostè no vingui aquí a dir que les dades que jo dic no són veritat. M'ho vaig callar per respecte. *(Pausa.)* Escolti, doncs, miri la web de la Generalitat de Catalunya. Perquè el conseller d'Economia, després de la meua interpellació, se'n va anar a l'ordinador de casa seva, va obrir la web de la Generalitat, ho va veure, va veure que jo tenia raó i va venir i em va dir: «Senyor Millo, disculpi, tenia vostè raó; les dades que va dir són les que hi han a la Generalitat.» Doncs, llavors, poder, les que té el Govern no són les que pengen a la web. No sé per què ho fan això; ja no hi entro, jo, en això, no? Però aquesta és la realitat. I les dades que hi han són les que hi han.

I no ens intenti tampoc desviar l'atenció dient que creix la població activa i per això les dades són les que són. Escolti, per què creix la població activa? Per què creix? Com afecta la immigració? Com...? Parlem de la immigració, llavors!; no em parli només de la població activa.

I per què el 17 per cent dels aturats, actualment, són immigrants? Ah, d'això no en parlem; no cal que en parlem, d'això... Home, és clar que cal que en parlem!

I l'altre dia vostè parlava de com de bé funciona la contractació en origen. Escolti, no funciona bé. Parli amb els empresaris, els maldecaps que els dona.

O sigui, aquí no hi ha oferta formativa, no hi ha planificació de detecció de necessitats, no hi ha resposta als llocs de treball que les empreses estan oferint, l'atur creix, no hi ha educació de la formació... O sigui, això és un desastre! *(Veus de fons.)* Què està fent el Govern? Això és un desastre, perdoni. Això no funciona!

I no es pot dir a 300.000 persones que estan aturades a Catalunya que això ho estem fent tot molt bé i que les mesures a curt termini ja donaran el seu resultat el dia de demà. Perdoni, això no va així; un govern ha de ser responsable i s'ha de notar en els resultats la feina que està fent.

I, a més a més, quan em parla de la taxa i em diu que està per sota de la taxa espanyola... Home, no es compari només amb Espanya!, comparem-nos amb Europa. Quina és la mitjana de la taxa a tot Europa? Està per sota de la nostra. Nosaltres estem per sobre de la taxa europea. Hi ha una pila de països a Europa que estan per sota, amb taxes del 3, del 4, del 5 i del 6 per cent. És a dir... Home, jo prefereixo comparar-me amb els que estan una mica millor, no amb els que estan pitjor. És la meua manera de fer, no?

Escolti, per acabar, no entraré ara en la quantitat d'eficiències i d'ineficiències que vostè té en el seu departament. Jo no he dubtat mai de la seva bona voluntat, perquè sap que ho penso i li ho reconec, i la valoro, no? Ara, vostè té un equip que se l'hauria de fer mirar, eh?, perquè, a part dels germans i germanes que té en el seu equip de direcció, quan s'asseuen, que allò més que una reunió de govern deu semblar un sopar de Nadal *(remor de veus)*, a part d'això..., a part d'això... Escolti, en els programes que vostès estan fent *(persisteix la remor de veus)*..., en els programes que vostès estan fent, s'estan carregant tot el sector privat i la iniciativa privada i la societat civil que estava treballant per donar un dinamisme al món de treball que actualment no té.

Per què s'ho carreguen, això?

El vicepresident primer

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Per què els instruments de programació i planificació no funcionen? Per què hi ha ineficiència en la gestió dels programes del departament?

Tot això fa que la situació d'avui del mercat de treball sigui la que és, conseqüència de la ineficiència de la gestió del Govern en aquesta matèria, i, a més a més, les mesures que estan prenent no responen a les necessitats, són un autèntic pedaça...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i això, honorable consellera, és el que nosaltres demanem, que es prenguin mesures ja, que no es miri cap a un altre costat i que el Govern deixi de dormir a la palla.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Senyora consellera, té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades..., jo volia fer referència, senyor diputat, que aquest Govern no dorm –no dorm. I aquest Govern porta en marxa..., he reconegut les dades, i no, no és cert el que vostè està dient; he reconegut les dades, perquè a més a més estan publicades a la web de la Generalitat, eh?

I, miri, darrere d'aquestes 299.387 persones, hi ha persones, hi ha persones que estem endreçant polítiques, eh?, i polítiques que li vull explicar. Miri... I planificades.

Perquè aquest informe CTEsc que vostè diu és un informe que teníem abans d'estar publicat. I això ens ha servit per planificar actuacions de formació; planificar actuacions de formació no amb germans i germanes, sinó amb professionals, perquè en el departament hi ha professionals. I si vostè dubta de la professionalitat de qualsevol de les persones que formen part de l'equip del Departament de Treball, m'agradaria que m'ho digués. Perquè, si més no, tenim professionals que vénen d'altres sectors de l'Administració i que han treballat sempre a l'Administració. No em digui que estem fent qüestions que no estem fent. Perquè tenim bons professionals.

Miri, planificació. Hem posat en marxa formació de persones aturades en necessitats del mercat de treball, en les activitats emergents, perquè el nostre mercat de treball està canviant. I tenim..., en això, amb una oferta que afectarà, que tindrà vint mil persones, amb 53 milions, amb oferta formativa del sector privat i públic, eh?, perquè volem sector privat de qualitat i sector públic de qualitat, per fer front a aquests desajustos en sectors emergents, com les noves tecnologies, sectors del medi ambient, sector de les energies renovables i sector de serveis a les persones.

Segon, formació professional en el catàleg de qualificacions professionals; afectarà més de quinze mil persones. Formació en els centres de formació; ja n'hem intensificat les accions i s'estan formant gairebé més de quatre mil persones. Formació amb compromís de contractació per a totes aquelles persones que necessiten gent amb una determinada qualificació, 100 milions d'euros ampliables; moltes empreses s'estan acollint a aquesta programació. Programes de qualificació professional i innovació en temes de fracàs escolar; treballem en l'educació, gairebé dues mil persones se'n podran beneficiar.

Miri, en entitats locals: pla estratègic, 100 milions d'euros que afectaran gairebé trenta mil beneficiaris.

Tema del «Vallès avança»: la setmana passada, vint-i-tres ajuntaments per fer front a accions de foment de l'ocupació i promoció econòmica, juntament amb el Departament de Treball.

Pla de modernització de les nostres oficines de treball. Les nostres oficines no estan fent tràmits, com estaven fent fins fa uns anys; estan fent orientació a les persones mitjançant les noves tecnologies. Això, senyor diputat, és una forma de fer, i és una forma de fer tenint en compte que darrere hi ha persones, persones que hem d'orientar i estem orientant per dir-los: «En aquest sector no trobaràs una ocupació, en aquest sector no tindràs noves oportunitats. T'has de formar, i aquesta és la teva oferta formativa, aquesta és la que millor s'adapta.» D'això se'n diu «orientació». I, a la vegada, intermediació: anem a les empreses per dir què és el que necessiten, quin és el seu perfil. Això, senyor diputat, aquest Govern ho està fent.

Ho està fent, però a la vegada està fent mesures que afecten les persones més desfavorides, i això és una de les línies transversals. Ho fem posant èmfasi en els col·lectius amb major vulnerabilitat, amb les empreses i amb

el territori. I això amb la igualtat com un dels principis rectoris.

La Llei de barris és un projecte que afecta els cinquanta-cinc barris de quaranta-vuit localitats i amb què hem posat en marxa diferents accions per millorar la formació i per millorar l'ocupació de les persones. Afecten 15 milions, amb quatre mil persones.

Això és una forma de fer, una forma de fer que estem fent, i també posant estudis, no només el del CTEsc, perquè sap que el CTEsc és un òrgan d'assessorament del Govern, eh?, perquè ens digui què és allò que hem de fer; no perquè no faci coses, sinó perquè ens digui..., i això és una forma de fer. I amb l'Observatori de Treball, que les properes setmanes tindrem un decret que aprovi l'Observatori de Treball, però a la vegada estem encarregant anàlisis i prospectiva perquè ens ajudin –que ja tenim un informe de la indústria, les necessitats de la indústria– a adaptar millor l'oferta a la demanda del nostre mercat de treball.

Aquest Govern, senyor diputat, no dorm.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00123/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política en matèria d'aigua. La formula el Grup de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el 3 d'abril de l'any passat, de l'any 2007, el Govern de la Generalitat de Catalunya va publicar el Decret 84/2007, d'adopció de mesures excepcionals per fer front al que llavors ja, doncs, s'enfilava, es veia clar, amb dades objectives a la mà: era una sequera que se'ns acostava i que, com s'ha vist, ha anat, i molt, a més, no?

Un conjunt de mesures que avui..., jo crec que és un bon moment, després d'haver arribat a veure tot el procés que hem vist i d'haver pres les decisions –de fet, algunes s'han pres no en aquest hemicicle, no en aquest Govern, sinó que s'han pres des del Govern central–, per fer un balanç, que des de la nostra perspectiva..., no només un balanç; fem aquesta interpretació per fer un balanç, però sobretot per fer una proposta de futur. Dic «un balanç» que en qualsevol cas, des de la nostra perspectiva i crec que des del conjunt de la perspectiva de la ciutadania, és manifestament millorable, tot el que en definitiva ha passat.

I el balanç es pot fer des de molts punts de vista, des de moltes aproximacions. Nosaltres el voldríem fer sintèticament des de tres perspectives: la primera, des d'una perspectiva política; també des d'una perspectiva social,

i també –perquè ens sembla que estem parlant de diner públic– des d'una perspectiva estrictament econòmica. Podem fer altres lectures, però les obviem per raons, entre altres, doncs, de temps.

Des de la perspectiva, doncs, política, el balanç difícilment podia ser més decebedor, des de la perspectiva política. La síntesi de tot plegat, vist el resultat i vist com s'ha gestionat la crisi, és que quan aquest país té un problema gruixut, quan aquest país té un problema de veritat, quan aquest país té un problema que afecta 5,5 milions d'habitants, que ens han anat dient, qui treu les castanyes de foc és la senyora De la Vega, és el Govern central, no és el nostre Govern de la Generalitat, sinó que és el Govern de Madrid. I el balanç des de la perspectiva de política, doncs, és que quan aquest país té problemes que requereixen solucions agosarades, valentes, contundents, a vegades poc amables de prendre, el Govern, el Govern de la Generalitat, el nostre Govern, s'hi presenta desunit.

Ahir, el president de la Generalitat, des d'aquesta mateixa tribuna, en resposta al senyor Artur Mas, li deia: «Escolti, la unitat del Govern es demostra aquí.» I tenia molta raó. I ara entenem per què no se'ns han deixat votar aquí determinades propostes, perquè hauria quedat en evidència allò que ha quedat en evidència a l'altra cambra: que el Govern no té unitat a l'hora de prendre determinades decisions.

Per tant, per un costat, la incapacitat –no sé si volguda o desitjada, jo vull creure que no, però *de facto* manifesta– per prendre decisions del Govern ha quedat molt clara en tota aquesta crisi, com ha quedat malauradament molt clar –molt clar– que quan hi han problemes de veritat, hi insisteixo, les solucions no les dóna el nostre Govern. I això sí que és el pitjor que ens podia passar, això és el pitjor que ens podia passar com a país. I, a més a més, en un moment com el que estem vivint, quan encara tenim, doncs, temes importants, com el nostre Estatut, temes importants, com el finançament d'aquí a dos dies, donar aquests signes de feblesa des del nostre Govern, d'incapacitat de resoldre allò que hauríem d'haver resolt des d'aquí, ens sembla que és una molt, molt mala notícia.

Algú deia, en la Taula de la Sequera Nacional a la qual ens va convocar, que no estàvem allà perquè teníem un problema de sequera o perquè teníem un problema d'aigua, sinó que el que teníem era un problema de credibilitat, teníem un problema de credibilitat. I jo crec que això és la conclusió més explícita, més clara, doncs, del que ha estat aquesta crisi, des d'una perspectiva política, no?

Però, si féssim l'anàlisi des d'una perspectiva, doncs, social, arribaríem a conclusions també un punt deprimentes. Les decisions s'han pres d'esquena al territori, en tot moment: d'esquena al territori la seva proposta, afortunadament ja sepultada, de transvasar el Segre, i d'esquena al territori la solució, doncs, definitiva, que ha vingut de la mà del Govern central, de fer la connexió de les xarxes. Vostès no han anat, no han parlat..., ni tan sols hi haurà possibilitat de fer cap mena de tràmit d'informació pública.

Aquest és el resultat, doncs, pràctic, i per tant les decisions estratègiques, les importants, les més difícils, certament, les menys amables probablement, s'han fet absolutament d'esquena a la gent dels territoris, sense cap mena de diàleg, sense cap mena d'informació pública i sense, tampoc –val a dir-ho–, cap mena de tràmit d'informació ambiental, cosa sorprenent per a un govern a qui li agrada tant, doncs, arborar la bandera verda.

I si el balanç el fem des d'una perspectiva econòmica –i vaig avançant–, doncs, tres quartes parts del mateix: és un balanç absolutament nefast. Haver decidit tard i malament o no haver decidit el que s'havia de fer durant molts mesos –i he començat la interpellació recordant-li que és el 3 d'abril de 2007 quan es publica el decret de sequera–, haver tardat un any a prendre la decisió definitiva, que ha set la interconnexió de les xarxes, i haver-la pres des del Govern d'allà i haver-la pres malament, amb tots els dubtes que hi han hagut i que encara avui apareixen a la premsa per part, doncs, dels assessors del mateix Govern, que diuen: «Escolti, és que hem d'anar per un altre costat», això, ras i curt, als catalans ens ha costat 30.000 milions de pessetes. La indecisió del Govern i la incapacitat de decidir quan tocava als catalans i les catalanes ens han costat 30.000 milions de pessetes, ens han costat 168 milions d'euros, que és el cost de la broma dels vaixells que hauran d'anar amunt i avall perquè no tindrem la connexió feta. I és el cost dels trens i és el cost de moltes d'aquestes infraestructures que ens podríem haver estalviat si, quan ja sabíem que teníem una sequera a sobre, és a dir, fa tretze mesos, haguéssim dit: «Ei, anem a afrontar el problema, doncs, de cara i buscant les solucions estructurals que calen.»

I això ens sembla particularment greu, perquè, si en el capítol de la política el balanç és decebedor i els que ens estimem aquest país..., i no dubto pas que vostès no se l'estimin com nosaltres, però els que ens estimem tenir un autogovern fort hem acabat donant aquest signe tan evident que, quan hi han problemes de veritat, resolten els d'allà, no els d'aquí; i si el balanç, doncs, des d'una perspectiva social és el que és, que el Govern ha actuat absolutament d'esquena al territori, home, des de la perspectiva econòmica, a més a més del desprestigi, a més a més de treballar d'esquena al territori, a més a més, la broma –perdonin l'expressió– ens ha costat 30.000 milions de pessetes.

I ja no li faig els números si la infraestructura s'hagués fet el 2004, quan vostès –vostès– la varen derogar del Pla hidrològic nacional, la connexió de xarxes. Si s'hagués fet aleshores, l'estalvi seria infinitament superior, o molt superior; infinitament no: molt superior. Perquè, entre altres coses, el pagava la Unió Europea i, entre altres coses, en comptes de 180 en valia 120, de milions d'euros. Miri quants diners ens costen aquesta ineficàcia, aquesta ineficiència, aquesta manca de decisió, aquesta indecisió del Govern i aquest no prendre les decisions a temps.

Però, en qualsevol cas, li he dit, conseller, que no només volíem fer balanç, sinó que crec que és l'obligació de tots plegats –del Govern, dels grups de l'oposició– també de mirar endavant, i nosaltres, doncs, volem mirar endavant. Per bé i per mal, ara tindrem una infraestruc-

tura també de 180 milions d'euros –estem parlant d'infraestructures molt potents, de l'ordre d'aquests 30.000 milions de pessetes més–, que és aquesta connexió de xarxes, que nosaltres creiem que s'hauria d'encaixar en el marc d'una política hidràulica d'aquest país. Perquè ens sorpren molt fer aquesta infraestructura i tenir-la només prevista i pensada per utilitzar-la cada seixanta anys. És a dir, aquesta sequera..., diu: «És que és la pitjor dels últims seixanta anys i farem servir això excepcionalment. Però després la tancarem.» Encara avui llegia papers, doncs, de mirar a veure..., vostè mateix deia: «A veure si trobem una manera física de tallar-la sense desmuntar-la...»

Escolti, ara que tindrem aquesta infraestructura, no seríem capaços, entre tots –i aquí ve la proposta, conseller–, de fer una taula nacional de l'aigua, per parlar de futur? Amb els errors i encerts, que segur que tots n'hem fet, ara que ens han posat, doncs, aquesta infraestructura –i dic «que ens han posat» perquè l'ha decidit qui l'ha decidit–, i ara que tenim l'experiència d'un episodi de sequera, que tenim un horitzó de creixement demogràfic, ens agradi o no, que es reflecteix en els plans territorials, no seríem capaços –i aquesta és la nostra proposta– de fer una taula nacional de l'aigua per mirar un horitzó dels propers quinze, vint, vint-i-cinc anys d'aquest país? Una taula sense apriorismes. Li ho vam demanar quan vostès van proposar la Taula de la Sequera, i ens van dir que no. I vam anar a la Taula de la Sequera, perquè vam dir que hi aniríem, i què van dir tota la gent que va intervenir? –érem més de setanta-set persones, institucions i grups parlamentaris. Tots, sense excepció, vàrem demanar poder parlar de l'aigua, de la sequera, de futur.

Per tant, honorable conseller, vist el balanç, que des de la nostra perspectiva és profundament decebedor, però com que aquest país ha de continuar mirant endavant, li demanem..., i li ho proposarem a través d'una moció, i esmenin-la des de les perspectives que vulguin, però que puguem parlar tots plegats, els d'aquí aquesta cambra i tota aquesta gent que ha convocat vostè també a la Taula de la Sequera –entitats territorials, moviments sindicals, la gent del món empresarial, els ecologistes...–, tothom parlem de futur, que és el que li va demanar Convergència i Unió en el darrer Ple, i sobretot és el que li van demanar..., si no ho vol fer per nosaltres, faci-ho per totes les persones que van intervenir en la Taula Nacional de la Sequera, que tots li van dir: «Home, per parlar de la sequera, quan el tema ja està enfilat, per bé i per mal, no té massa sentit. Del que hem de parlar és de quin model volem de país, de fons.» I debateu-ho amb normalitat, amb serenitat, amb tranquil·litat.

Aprenem tots plegats dels errors que jo crec que hi hem deixat, i masses plomes, en tot aquest debat –tots plegats segurament n'hem comès i hem accentuat no sé si el desprestigi o la desconexió entre la política i la realitat–, aprenem d'aquests errors i mirem endavant. Però sense dogmatismes, sense apriorismes i amb una cosa tan senzilla com que puguem parlar de tot, com des de l'experiència dels errors dels uns i els altres som capaços de mirar endavant i de projectar aquest país, perquè no es torni a trobar d'aquí a quatre dies que les

decisions importants les prenen des d'allà, o no es torni a trobar d'aquí a quatre dies que tornem a tenir...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...un atzucac en matèria, en aquest cas, d'aigua.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. M'agradaria compartir l'optimisme extrem del senyor Espadaler, en el sentit que ens parla del tema de la sequera com si ja hagués passat. Jo el que li vull dir és que no estem encara en aquesta situació, jo crec que estem posant totes les bases per sortir-nos exactament de l'episodi de sequera, i que justament podem parlar d'això, entre altres coses, perquè fa molt de temps que es van començar a posar en marxa les mesures. Sembla, vostè, que de sobte hagi pensat que això havia aparegut quan, un bon dia, la senyora De la Vega havia proposat alguna fórmula. No, no, no: feia molt de temps que es treballava; pràcticament des de l'inici del decret, a l'abril del 2007, s'havia començat a posar i a treballar mesures.

Miri, és evident que en aquest sentit estem avui en molt millors condicions de les que estàvem fa un temps, justament perquè està entrant, una darrere l'altra, tot el paquet de mesures previst per aquest Govern. Estan entrant en aquests moments evidentment les actuacions, que en el seu conjunt són de 300 milions d'euros i que suposen una aportació de 10,7 hectòmetres cúbics més al sistema Ter-Llobregat. És a dir, pràcticament el 50 per cent en aquests moments del que suposa el nivell de despesa que s'està fent d'aigua, perquè entre altres coses també és evident que una cosa molt important que crec que hem de tenir molt present sempre és que hi ha una reducció voluntària important de la ciutadania, de les empreses, del sector agrícola, absolutament del conjunt, que fa que en aquests moments la reducció sigui molt notable.

Però pensi que s'han posat en molt poc temps mesures de gestió dels recursos –això està aportant un hectòmetre cúbic el mes–; les actuacions d'emergència que aporta l'Agència Catalana de l'Aigua són 5,6 hectòmetres el mes; la recuperació de captacions en desús, que fan bàsicament les administracions locals, són a tocar d'un hectòmetre cúbic el mes, i 2,6 les aportacions amb vaixell.

Vegem-les una mica, cada una d'elles. L'estalvi continuat a Catalunya és un estalvi que se situa en el 4 per cent. Però més del 10 per cent ja, en aquests moments, es pot dir, a la regió metropolitana. I acabem de co-

nèixer que a Girona en aquests moments es produeix pràcticament un estalvi del 15 per cent. Per tant, evidentment, fer constar una vegada més l'agraïment del Govern i de tots els grups parlamentaris, espero, a la ciutadania per la seva voluntat d'estalvi. Tot i que, a més, es factura menys quan hi han més de 700.000 nous habitants en el país.

Quant a les recuperacions de pous, vostès saben que es va habilitar una línia de subvencions destinades parcialment a això –aquesta ha tingut una acollida important– i que el conjunt de les actuacions de l'Agència Catalana de l'Aigua han comportat la recuperació d'un cabal, com els deia, de més de set hectòmetres cúbics mes. Evidentment a això hi hauríem de sumar les que es produeixen en el Camp de Tarragona, que aporten una quantitat de recursos hídrics que és superior a la que es transportarà amb vaixells des de Tarragona cap a Barcelona.

A part d'això, hi haurien els 15 milions d'euros, com li explicava, de les obres d'emergència endegades per les administracions locals. I això ha fet que estiguem parlant d'un global de 185 pous, dels quals 159 són d'abastament urbà, 14 són per aportar rec agrícola al baix Ter i els 12 restants per aportar un cabal circular al riu Ter, del qual vostès saben que hi ha un compromís d'aquest departament i del conjunt del Govern de procedir a la recuperació progressiva, i de devolució de cabals al riu Ter a partir que entri en funcionament la dessalinitzadora del Llobregat.

I evidentment, conjuntament i al voltant d'això, s'han pres mesures respecte a l'aigua regenerada. En aquest sentit, especialment en el que és el tram final del Llobregat. Aquest és un altre dels aspectes importants, que el que hem fet ha sigut avançar una sèrie de mesures que són de caràcter estructural, que nosaltres creiem en la regeneració i en la recuperació com un element fonamental, i s'ha avançat, per tant, aquesta mesura per fer-ho possible ja, això.

En aquests moments els puc comunicar també que la propera setmana arriba ja el primer dels vaixells i, per tant, l'activitat dels vaixells comença immediatament des dels diferents llocs.

I vull parlar-los ara també de tot el que és la infraestructura de conducció entre el Consorci d'Aigües de Tarragona i el sistema Ter-Llobregat. Saben que es va signar aquest dilluns amb el Ministerio de Medio Ambiente, Medio Rural y Medio Marino. Aquest és un conveni de col·laboració entre ambdues administracions per al desenvolupament de la infraestructura de conducció entre el consorci CAT i el sistema Ter-Llobregat.

El conveni estableix els mecanismes de col·laboració per a l'execució d'aquesta infraestructura destinada a garantir l'abastament domiciliari d'aigua apta per al consum humà a l'àmbit territorial dels municipis afectats per la sequera, seguint el Real decreto ley de 21 d'abril del 2008.

En aquest sentit, l'Administració general de l'Estat, a través del *ministerio*, realitzarà les actuacions necessàries, entre elles l'adjudicació de l'obra, per dur a terme les obres d'infraestructura de conducció entre el Con-

sorci d'Aigües de Tarragona i el sistema Ter-Llobregat. El traçat d'aquesta obra, sempre que sigui materialment possible, anirà pels voltants de l'AP-7. Segons el conveni, correspondrà a la Generalitat la direcció d'aquesta obra; així mateix, totes les tasques necessàries per culminar els expedients expropiatoris o ocupacions temporals. Un cop finalitzades les obres, el ministeri en cedirà l'ús temporal a la Generalitat per a la seva explotació en els termes i circumstàncies establerts en la disposició final tercera del *real decreto*.

Un cop que la dessalinitzadora de l'àrea metropolitana estigui en ple funcionament, l'Administració general de l'Estat cedirà la infraestructura a la Generalitat de Catalunya exclusivament per atendre les necessitats puntuals d'abastiment del Consorci d'Aigües de Tarragona mitjançant la derivació de cabals d'aigua al sistema Ter-Llobregat, és a dir, nord-sud; aquesta no requerirà una altra autorització més que la intervenció de la Generalitat per reforçar el sistema CAT des del sistema Ter-Llobregat.

Alhora, es va constituir una comissió mixta de seguiment, en el marc de la qual s'estableixen els mecanismes de coordinació, impuls i control de les actuacions derivades del conveni, s'aprova el programa de desenvolupament de l'actuació i es vetlla pel seu compliment.

M'agradaria recordar que aquesta obra és temporal i l'obra de conducció és temporal i d'emergència, i dona resposta a la pitjor sequera dels últims seixanta anys. Però, a més, l'Ebre no perdrà cabal. Ahir vostès mateixos van conèixer la decisió de les comunitats de regants de tota la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre sobre el tema. La comissió determinarà alhora els mecanismes tècnics a implantar en l'execució de l'obra que permetin la reversibilitat d'ús d'aquesta infraestructura del sistema Ter cap al sistema CAT. I, així, la comissió també acordarà els mecanismes tècnics que hagi d'adoptar per materialitzar la desconexió de la conducció de forma definitiva una vegada es compleixin un dels dos supòsits descrits a la disposició final tercera.

Òbviament, i conjuntament i paral·lelament a això, s'ha dut a terme la constitució de la Taula Nacional de la Sequera. Aquesta taula va quedar constituïda de manera formal el proppassat 28 d'abril. Està integrada per representants del Govern, dels grups parlamentaris, dels agents socials, territorials, acadèmics i ambientals més representatius; com vostè deia bé, més de setanta persones. La taula permetrà mantenir un debat enriquidor entre tots els actors implicats, conèixer més a fons les seves diverses posicions i fer un seguiment de les actuacions que s'estan desenvolupant amb motiu de la sequera i analitzar les propostes que es puguin plantejar.

Alhora, aquesta Taula Nacional de la Sequera jo crec que ha d'esdevenir, un cop superat l'episodi de sequera, un fòrum de trobada de les diferents visions, i, en aquest sentit, som plenament coincidents. Un cop superat l'episodi de sequera, aquest seria un bon fòrum on començar a debatre, molt més enllà que això, tot el que són les perspectives de futur globals respecte de, diguéssim, tota la superació d'una política, jo diria que a vint anys vista com a mínim, en el conjunt de política hídrica de Catalunya.

Dir també, alhora, tres o quatre coses. Òbviament la seva valoració i la meua són absolutament diferents respecte de com s'ha desenvolupat aquesta crisi, de com s'ha gestionat aquesta crisi i els resultats des del punt de vista polític, social i econòmic que tenen.

En tot cas, jo em limito en molts casos a fer cas del que diuen els documents. Val la pena, per exemple, que vostès recordin clarament avui com, per exemple, aquesta mateixa setmana sortia una enquesta la qual explicava molt clarament uns nivells de conformitat i de recolzament a les mesures que havia pres el Govern. Amb moltes proporcions. Entre altres coses, també allà valoraven la seva proposta famosa sobre el transvasament del Roine, de la qual he vist que aquest matí encara no ens n'ha parlat. Suposo que ja vindrà en la rèplica, no? Doncs, bé, evidentment hi havia una valoració molt diferent de la dessalinitzadora respecte a la del Roine; hi havia una valoració molt diferent respecte del que vostès havien proposat, que era el transvasament de l'Ebre, del que era la mesura puntual d'aportacions CAT-ATLL, etcètera.

És a dir, suposo que vostè quan parla de valoració social també parla d'aquest conjunt de persones que s'expressa a través d'un mecanisme tan important per tenir en compte les opinions de la ciutadania com són les enquestes. Crec que això és absolutament important perquè seria mancar molt clarament, diguéssim, al conjunt de la veritat no parlar que això també ha sortit publicat, com també han sortit publicades moltes altres coses, i és que les contradiccions respecte a alguna de les mesures no solament afecten els grups del Govern, sinó que em sembla molt clarament que també han afectat el principal grup de l'oposició.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Espadaler, per al seu torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, li ho confesso, eh?, tinc la sensació que vostè ha vingut aquí com si hagués posat un casset aquí sobre i hagués pitjat i ens hagués tornat a abocar totes les dades que ens va dir en aquesta interpellació, en la compareixença a la comissió, en la Taula de la Sequera, als que hi érem... Però, escolti, va ser soporífer, tota aquesta..., tres quarts d'hora d'«hem fet això, hem fet...» Escolti, ja ho sabem, el que han fet. Jo li parlava de política i vostè em contesta amb dades, conseller; jo li parlava de política i vostè em contesta amb dades.

Tret d'això... Amb dades que, per altra part, són ultraconegudes. Jo li deia: «Ecolti, som capaços o no som capaços –vostès com a govern, nosaltres com a oposició, tots plegats com a grups parlamentaris, i els que estàvem a la Taula de la Sequera com a representants, amb diferents legitimitats i procedències, com a país– de parlar de futur, després de l'experiència, que em sembla que no és per tirar coets?»

Perquè em sembla que no és per tirar coets veure, doncs, tots els fracassos que hi ha hagut al Govern. I és clar que en fem lectures diferents, però, conseller, escolti: «Saura

reclama al Govern que pagui la connexió amb l'Ebre» –no se n'han sortit–; «el tripartit justifica ara l'Ebre com una mesura excepcional...», i «en Saura diu que el Segre...» D'això, fa quinze dies –quinze dies! El Segre era la millor opció. Tampoc se n'han sortit com a govern. «El Govern quiere evitar que el minitrasvase vaya a cargo del Estatut»; tampoc se n'han sortit. I podria seguir: «La Generalitat reclama al Govern central que pagui la canonada...» –exigències!–; «el Govern comprarà drets d'aigua als regants...» Tampoc se n'han sortit.

Home, potser sí que exagero, perquè estic a l'oposició i alguna llicència dec poder tenir. Però, escolti, de debò creu que n'han sortit com a govern i que n'hem sortit com a país raonablement aïrosos d'aquesta situació? De debò, ho creu? Jo li dic: «Miri, segurament n'hem fet, d'errors», i ja li ho reconec. Segurament n'hem fet tots. I nosaltres segurament que també n'hem fet, d'errors. És evident. Però no som capaços d'asseure'ns i parlar de futur, i parlar de què fem amb la política hidràulica? Allò que ens ha negat fa un any, fa un mes, encara a la darrera taula, ens ho ha estat negant reiteradament... Encara no hem pogut discutir en aquest Ple, per responsabilitat dels membres que donen suport al Govern, una proposta de fer una comissió parlamentària; encara no l'hem pogut sotmetre a consideració de la cambra. Això és transparència? Això és diàleg? Això és voluntat de cercar consensos? Això és fer país, en definitiva? No, això és mirar-s'ho des d'una perspectiva estrictament partidària i partidista.

I, conseller, permeti'm que li ho digui, home, hem decidit tard, malament, ens hem desprestigiats políticament, hem perdut credibilitat, el nostre Govern ha donat un signe més que evident de dir: «Ecolti, quan hi ha problemes de veritat, els arreglen els d'allà perquè els d'aquí en som incapaços.» Es presenten desunits. En tinc més, de retalls de premsa. Escolti, que si Esquerra anirà a la manifestació, que si no hi aniran els de dalt de tot però hi aniran els del mig... No és seriós, tot plegat!

I jo li dic: «Ecolti, parlem de política, amb els errors, cadascú, que tingui a la motxilla, i posem sobre la taula, intentem fer una taula, doncs, no de la sequera i no sense condicionants...», perquè la de la sequera pot parlar de tot, però en unes determinades condicions; no podem parlar de transvasaments, no podem parlar...

Ecolti, i d'això del Roine, ja li'n parlo. Vol que li'n parli? Per què carai, i perdonin l'expressió, els fa tanta por d'estudiar-ho? Si tan convençuts estan que això no té viabilitat ni econòmica, ni social, ni futura, ni ambiental, i és faraònic, per què carai no ho estudien d'una punyetera vegada i acabarem?

És que un acaba tenint la sensació que a qui li fa por de veritat aquesta proposta és al Govern, perquè fins ara s'ha negat a estudiar-ho –s'ha negat a estudiar-ho. Tan senzill com això. Només demanem que s'estudiï –només demanem que s'estudiï–; no demanem res més. I un arriba a la conclusió, després de tan reiterades negatives, que al qui li fa por estudiar-ho deu ser al Govern. Per què deu ser? Potser perquè no és cap bestiesa, potser perquè no és tan faraònic. Si la tindrem a Narbona d'aquí a dos dies, aquesta aigua; si entre Narbona i Cardedeu hi ha molts menys quilòmetres, una quarta part

dels quilòmetres de la xarxa d'aigües Ter-Llobregat. Això és faraònic? –això és faraònic? Escolti, ja ho accepto, que vostès estan en contra, o hi estaven, ja no sé on passen, dels transvasaments, però, escolti, estudiem-ho; només li hem demanat això –només li hem demanat això. I és vostè qui em demana que li parli del Roine; doncs, miri, en parlo en aquests termes.

Conseller, ens ha decebut en tot el procés i ens acaba de decebre en aquesta intervenció amb xifres, dades, xifres, com si hagués vingut aquí a endollar un casset i «vinga, els explicaré...» I nosaltres li hem dit: políticament, fatal, hem deixat massa credibilitat com a país i com a govern; socialment, d'esquenes al país, i econòmicament, la broma, aquest vaixell que diu que arribarà demà o demà passat ens el podríem haver estalviat fent les infraestructures a temps, quan tocava. Perquè aquesta broma, 30.000 milions de pessetes, són molts diners; és una part molt substantiva del que recaptarem amb el cànon de l'aigua l'any que ve, en unes coses que no en quedarà res –que no en quedarà res– i que no han fet país i que no han vertebrat i que no ajuden a fer una política de l'aigua seriosa.

Li ho torno a demanar, conseller: avinguin-se, sinó vostè, el Govern..., ja no la hi fem a vostè, perquè veig que no ens fa cas; la faríem al Govern –també l'han deixat altre cop sol–; la fem als grups parlamentaris que donen suport... Home, tan difícil és que ens asseguem i parlem de política de l'aigua, sense apriorismes, i estudiem les coses, i cadascú hi aporti les seves, i fem això. Tan difícil és?

Miri, a vostè ja no li ho demanem; ho demanem als grups parlamentaris, que al capdavant són els que votaran, o no, la moció que li presentarem la setmana que ve.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, segueixo dient, senyor Espadaler, que durant tot el procés de tota aquesta situació de la sequera, vostè ha fet dues coses: per una banda, va intentar parlar del 2000, del 2001, del 2002, etcètera, i de sobte, diguéssim, mai volia entrar en la sequera, i de sobte ara n'intenta passar, com si no existís, i per tant el que fa ja és intentar dir què és el que creu que s'hauria de fer demà passat.

Jo li segueixo dient..., escolti'm, primera, vostè ha de ser conscient del que va passar el 2000, 2001, 2002, vostès governaven; el que van fer i el que no van fer, i el que no van fer des del 80 fins al 2003. Llavors cadascú que sàpiga el que s'ha fet, el que ha invertit, el que ha deixat d'invertir, i cada una de les coses. Punt 1.

Punt 2. Alhora, fet aquest balanç, òbviament, el que hem de fer avui és seguir centrant-nos en la sequera. I, evidentment, jo li vull dir que no solament no em preocupa gens, sinó al contrari: em sento molt motivat perquè seguim discutint sobre la sequera, veiem si totes les mesu-

res que s'han pres s'han pres oportunament i justament. I jo vull recordar que de totes les seves llargues intervencions aquí no he sentit pràcticament cap crítica a totes les mesures fonamentals, i, en tot cas, ara, discuteixen vostès, entre vostès, perquè almenys així ha transcendit en els mitjans, sobre una, que és l'aportació de CAT-ATLL. I ho discuteixen des d'un punt de vista, i és que en aquests moments vostès el que voldrien no és la fórmula que s'ha proposat, sinó la fórmula que vostès van plantejar fa una sèrie d'anys, i que va ser absolutament derogada pel Pla hidrològic nacional.

Després, fa una altra cosa que és una trampa. Jo li ho vull explicar clarament. Vostè fa una trampa, que és dir: «Escolti'm, és que el Govern central els ho ha imposat.» Escolti'm, estem en un estat de les autonomies, en el qual vostès han aprovat l'anterior Estatut, i van governar amb ell, i l'actual Estatut, que el compartim entre tots. Desgraciadament per tots els que estem aquí, cap d'aquests estatuts ha aconseguit superar un tema que és evident, i és que en matèria d'aigües tenim dues Catalunyaes; en matèria d'aigües no tenim totes les competències, i, per tant, en matèria d'aigües, hem de compartir i hem d'assolir acords amb el Govern central, inevitablement, per prendre acords. I és evident que aquest acord s'ha pogut prendre en aquest context perquè també tenia molt a dir-hi, òbviament, el Govern central. I això no ho podem ignorar.

Vostè parla de percepcions socials. Jo li segueixo dient: «Anem-les a mirar, anem a mirar quin grau d'acceptació té cada una de les propostes que ha portat aquest Govern en aquesta cambra.» I veurà vostè que tenen un gran nivell d'acord social. El tema dels vaixells és de les que menys; molta més, de tota manera, acceptació que el Roine o que el transvasament de l'Ebre. Les des-salinitzadores, pràcticament, són un rècord. Però ho és també l'aigua regenerada, i vostè sap, perquè entre altres coses vostè va ser també conseller de Medi Ambient, que aquest no és un tema senzill. I, en canvi, aquest ha anat, també, avui, fent-se patrimoni col·lectiu del conjunt de la ciutadania. Aquestes són aquestes qüestions.

Jo li vull dir una cosa, senyor Espadaler, i la hi vaig en la Taula de la Sequera. Per cert, aprofito per dir-li que no vaig fer jo l'informe; va ser el director de l'Agència Catalana de l'Aigua, senyor Manuel Hernández. No; ho dic perquè si a sobre em titlla ja de soporífer, ja no sé què més li queda per dir-me. Vull dir, va ser un informe absolutament llarg, exhaustiu, però no el vaig fer jo. D'acord? Simplement per matisar-li-ho, no? Hi han molts altres testimonis aquí de qui ho va fer, eh?

Però dir-li clarament que en aquest sentit, jo, en la mateixa taula, li vaig dir que, en el moment que acabéssim de parlar del tema de sequera, jo estava disposat, sota aquesta composició o sota una altra, estava disposat que comencéssim a debatre el model hídric de Catalunya. I li ho he tornat a dir fa sis minuts, deu minuts. Potser vostè no estava escoltant-me; em sabia molt greu –em sabia molt greu–, perquè no fos cas que ara haguéssim de parlar de la «incomunicació» aquella que s'explicava a les pel·lícules de l'Antonioni. No; vull dir, ens escoltem mútuament, i per tant a partir

d'aquí som capaços de dialogar i de saber què estem dient.

Per tant, nosaltres, evidentment, acabat aquest episodi, nosaltres estem disposats i volem que hi hagi un debat amb profunditat, social, polític, institucional, amb tot-hom, justament per definir els models.

Nosaltres creiem que en aquests moments, nosaltres hem fet una definició ja profunda de quin és el tipus de model que resol el problema de l'aigua durant vint anys a Catalunya. Nosaltres l'exposarem i el posarem damunt de la taula. I, òbviament, tothom tindrà dret a plantejar les seves propostes respecte a aquest model. Evidentment, per tant, jo..., també m'agradarà escoltar molt, més enllà de la mitologia, i més aviat més enllà sobretot d'aquestes..., quan l'altre dia vaig veure que hi ha, que n'hi havia uns que deien que simplement posant tubs de polietilè es podia travessar i venir des del Roine fins a Catalunya, submarinament, en molt pocs mesos, clar, vaig allucinar per un tub. (*Remor de veus.*) Vostè crec que sí, que també deu allucinar justament amb mi... Això va ser notícia en alguns diaris. I li dic això, simplement, senyor Espadaler, perquè no faci cas de tot el que diuen els diaris, perquè de vegades diuen coses que són molt inexactes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*) Senyor Espadaler..., vejam, perquè de la seva experiència dedueixo que té motius per demanar-me la paraula, perquè en una interpellació...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

És clar que els compartiríem, els motius, senyor president...

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Però per al·lusions. No, només per l'última frase. Jo amb el que allucino, senyor president, que, doncs, després d'haver fet el transvasament del Ter en el seu moment, ara el transvasament de l'Ebre vingui de la mà d'Iniciativa per Catalunya Verds, en aquest país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler.

Interpel·lació

al Govern sobre les finances de la Generalitat
(tram. 300-00124/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les finances de la Generalitat, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formula el diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, darrerament, i referint-se al context econòmic que vivim i també al que ha de ser el desenvolupament del nou sistema de finançament, vostè fa crides, tant als partits polítics com a la mateixa societat civil, a la unitat i a la confiança com la millor base per superar-ho de manera positiva.

Això, conseller, i dit així, està molt bé. Ara bé, aquesta crida a la confiança i a la unitat que vostè reclama, perquè sigui creïble, ha de tenir correspondència directa amb la manera de procedir i d'actuar del seu departament. I en aquest sentit, hi ha dos elements bàsics que s'han de donar de manera clara i precisa, i que són la informació i la transparència. I des del nostre grup, cada cop més constatem una major opacitat i majors dificultats per a l'accés a les dades del seu departament i als seus expedients oficials; més ocultació o, si ho vol dir d'una altra manera, menys transparència en allò que, ho repeteixo, són dades imprescindibles per conèixer l'estat de la situació.

En un moment com l'actual, tan delicat com transcendent, i amb tantes crides a la confiança i a la unitat, no deixa de ser paradoxal que tinguem més dificultats objectives que mai per saber amb certesa d'on partim i la situació real tant de les finances de la Generalitat com de la seva gestió.

A hores d'ara, conseller, hi ha enormes dificultats per saber amb exactitud com s'ha tancat l'exercici 2007. No s'ha fet pública, encara, a aquestes alçades, mes de maig, la liquidació total de l'any 2007. Sols s'ha fet de manera parcial, molt sospitosos.

Però no sols això, sinó que fins fa escassament unes quatre o cinc setmanes, si volíem saber com havia anat l'any 2007 ens haviem de conformar amb l'execució del pressupost a data 30 de novembre de 2007. I en no ser aquestes unes xifres massa afalagadores per al Govern, vostès, en diferents debats, inclús les han anat negant, cosa que resulta inaudita, perquè eren dades oficials de vostè. Com que no eren massa afalagadores, què ens hem trobat? Doncs que les han fet desaparèixer també de la web del departament. Molt simptomàtic.

Però el que encara resulta més sorprenent, i encara crida més l'atenció, és constatar un cert joc de malabars en les dades que publiquen. I m'explico. Vostès fan públic l'estat d'execució pressupostària dels exercicis del 2003 fins al 2006 i llavors fan un salt en el temps fins a situar-se al primer trimestre del 2008. I la pregunta és òbvia: i el 2007? Per què ha desaparegut qualsevol informació d'aquest any?

O, per una altra banda, vostès es vanten de fer un pressupost per programes. I aquí la pregunta és: i per què no ens fan arribar l'execució del pressupost per programes?, perquè així sabríem realment en què queden els anuncis del Govern respecte a la realitat.

Conseller, un país, un govern demostra també la seva seriositat en el tractament de les dades i les estadístiques oficials, al marge de si les dades representen per elles mateixes bons o mals indicadors de la situació i de la

gestió. I aquí, en aquest sentit, estem reculant, ja que s'administra la publicitat de les dades, de les xifres, de les finances de la Generalitat, es publiciten de manera calculadissa i interessada en el temps, en el moment i en la forma. Em refereixo sempre a informació oficial, no pas a presentacions o anuncis a la premsa, que, d'això, és veritat que el tripartit n'ha esdevingut un autèntic expert, donant-se, però, la circumstància que, com més contundent i solemne és l'anunci, major és el seu compliment a l'hora de la veritat.

Conseller, el pressupost diuen que és l'eina més important d'un govern. Per això i per aquesta mateixa regla de tres, entendrà que del seu coneixement, de la seva gestió, del seu seguiment, des del Parlament en podem fer no sols crítica política sinó també propostes factibles. I per això volem, no per caprici, sinó perquè hi tenim dret, aquesta informació i transparència. I ara això no es dóna com caldria, ni molt menys. En canvi, això sí, se'ns demana i s'espera de nosaltres tota la coresponsabilitat, unitat i confiança. I, és clar, entendrà que així no es pot anar i així no podem seguir.

Conseller, hi ha aquella màxima, que jo hi crec molt, que diu que a més informació menys rumorologia. I ara el que està passant, justament per aquesta manca, retard i la complexitat de la informació oficial que van donant, per aquesta manca de transparència, el comentari generalitzat en molts àmbits i sectors, també dins del mateix Govern, és que en realitat el que ha passat és que no saben o no saben com tancar l'exercici 2007.

Al costat d'això, d'aquesta opacitat respecte al darrer exercici, que jo crec que ja és prou il·lustratiu en termes generals, hi ha molts més exemples en l'àmbit del concret sobre quina és la dinàmica real, i que contrasta molt amb aquestes grans declaracions i grans anuncis de transparència.

Només alguns exemples per fer-nos-en la idea. Pel que fa a la informació sobre l'endeutament, ens envien, per exemple, amb data 7 d'abril, un informe de la Intervenció General, però que està signat tres setmanes abans i en què aquest informe el que diu és que encara no disposen de les dades oficials de l'endeutament del Banc d'Espanya referides a Catalunya. Quan rebem la resposta, evidentment ja estan publicades i nosaltres ja les tenim, no pas pel departament, com hauria de ser, sinó anant a recórrer als informes directament del Banc d'Espanya.

O ens assabentem per una roda de premsa que fa vostè d'una presentació parcial de la liquidació. Sols de la recaptació, sols, diuen, dels ingressos. I la pregunta és: i les despeses? Res de res. I la conjunta? No hi és. A hores d'ara, si algú vol saber què ha passat i com s'ha tancat l'any 2007, no té aquesta informació.

O un altre exemple. Vostè fa declaracions dient que la inversió de la Generalitat de l'any 2007 malgrat tot ha pujat, però veiem com l'informe no desmentit de la Cambra Oficial de Contractistes diu que la licitació oficial de la Generalitat de Catalunya, que la inversió el 2007 s'ha reduït un 3,6 per cent. A qui hem de creure, als que fan l'estudi i el publiquen o al que diu vostè a tall de roda de premsa?

O un altre exemple. Vostès tenien pressupostat, previst per a l'any 2007, un dèficit de caixa per operacions no financeres de 172 milions d'euros i ara ens diuen que ja anem per un dèficit de 535 milions d'euros. No tenim la liquidació conjunta per valorar-ho tot en el seu conjunt i mirar-ne totes les derivades. Sí que comprovem, però, que, respecte al que va ser la presentació solemne del pressupost del 2007, hi ha hagut una petita desviació del 200 per cent, quasi res, en mig any, perquè hem de recordar que el pressupost del 2007 es va aprovar al juliol. Ja m'explicarà quina confiança i seguretat dóna això.

I si tot això no fos prou exemplificador, ara, a més, el seu departament ha trobat gust i afició a no donar-nos informació directament, sota el pretext bé del secret bancari o bé de la protecció de dades. I ja no és sols el tema de l'Institut Català de Finances, que no podem saber cap operació d'aquest organisme tan important, i que estem pendents de l'empara del president, sinó que passa, per exemple, quan ara hem demanat còpia de l'expedient d'adjudicació d'un tema no menor, de l'acord marc de serveis de neteja destinats als departaments de la Generalitat, i se'ns contesta adjuntant una nota jurídica sense signar –no m'estranya–, se'ns adjunta dient que aquesta no és una matèria qualificada com a reservada –gran novetat– però que podria col·lidir amb el caràcter confidencial que ha de presidir la contractació. I evidentment, de donar-nos-en còpia, res de res; cosa inaudita perquè altres departaments, informació similar, ens l'han facilitat.

Ja veu, conseller, l'evolució: de l'anunci solemne del tripartit de ser els garants de la màxima transparència en la contractació s'ha passat al criteri que el caràcter confidencial ha de presidir la contractació. No està malament en tan poc temps.

I, conseller, la realitat, a tall de conclusió, és que, si volem complir amb la nostra tasca i tenir informació d'on partim i de quina és la realitat, ja ho veuen, hem d'anar des de recórrer a informes d'altres institucions –Banc d'Espanya, Sindicatura de Comptes, cambres oficials, caixes, etcètera– fins a demanar en alguns casos l'empara del president del Parlament.

Conseller, si no ens faciliten gens la feina, si no hi ha informació puntual i rigorosa, com volen que de veritat participem d'aquesta confiança i d'aquesta coresponsabilitat que tant volen exhibir i que tant reclamen? I la cosa, almenys fins a data d'avui, no té gaires perspectives objectives de millorar, al contrari; sols ens faltava, conseller, per acabar, de veure la gran novetat pel que fa a la transparència en la gestió pressupostària, que, una mica, si em permet, això que li comentaré ara ja és allò que en el meu poble en diuen «fúmer-se'n del mort i de qui el vetlla», no? Perquè tu entres ara a la web del departament per veure si ja hi han dades del 2007 –dic «ara», vull dir des de fa una hora–, entres allà per veure si ja hi apareix la liquidació del 2007, i amb què et trobes? Amb un joc. Sí, sí, un joc; un joc que es diu «El simulador» –un nom, per cert, molt gràfic de la situació, no?–; un joc amb què tu pots jugar a fer i desfer el pressupost, però atenció amb alguns comentaris sobre les mesures que tu prens, que tu decideixes, sobre el pressupost, que

Déu me'n guardi, que la meitat d'aquests comentaris els féssim des de l'oposició en el debat de pressupostos, perquè ens dirien absolutament de tot i més.

Conseller, crec que ni el tema ni el moment econòmic i financer permeten aquests tipus d'actituds i de dinàmiques. No és moment de brometes, de jocs, de simuladors, ni tampoc, si em permet –i valgui la redundància–, de jugar a fet i amagar amb la informació, les dades i les xifres de les finances de la Generalitat i de la seva gestió. És moment de decisions importants, és moment de decisions importants en l'ordre pressupostari i en l'ordre de les finances de la Generalitat, i nosaltres, per proposar-les, per compartir-les si cal, demanem, perquè hi tenim dret, que hi hagi unes bases mínimes reals, creïbles, d'informació i de transparència, que en data d'avui, conseller, no és donen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president, senyors diputats... Senyor diputat, vostè m'ha fet una interpellació en què, concretament, el tenor literal de la interpellació que em fan és sobre el capteniment del Govern respecte a l'estat de les finances de la Generalitat. I jo li'n parlaré, no?, i amb molt de gust, i tractaré, naturalment, també de respondre a les seves inquietuds respecte als temes molt concrets que vostè m'ha plantejat. I el que li suggereixo, per descomptat, és que si té interès a conèixer el detall de tots aquests casos concrets es posi en contacte amb el departament, i amb molt de gust li podrem donar informació precisa respecte a cada un d'ells, com s'ha fet cada vegada que vostè ho ha sol·licitat, d'altra banda.

Vostè parla d'ocultació respecte a la informació i de la transparència. No, digui'ns en quin cas no ha rebut la informació que vostè ha sol·licitat o en quin cas, quan se li ha dit en quines condicions podia rebre la informació, les raons que se li han donat vostè considera que no són acceptables. Perquè, és clar, vostè i jo sabem molt bé, quan parlem dels expedients, per exemple, de l'Institut Català de Finances..., és clar, vostè voldria que féssim una cosa que simplement no podem fer, que és donar informació confidencial respecte als expedients de crèdit, perquè aquell dia hauríem de tancar l'Institut Català de Finances, cosa que espero que vostè no desitgi. Nosaltres estem obligats a mantenir el caràcter reservat de determinat tipus d'informacions. I se li proporciona i se li proporcionarà tota la informació que vostè sol·liciti, naturalment, sabent quins són els límits d'accés a expedients individualitzats de crèdit en els quals figuren informacions reservades de les empreses que els sol·liciten. I és lògic que sigui així, i hem de preservar-ho, això, però ho hem de preservar per al bé del conjunt del país. Escolti, l'Institut Català de Finances és un patrimoni comú, a veure si ens entenem.

Vostè em retreu... O sigui, el to de la seva intervenció ha estat tota l'estona de retreure'ns la nostra invitació a col·laborar i a treballar junts, al servei del conjunt. Home, jo crec que això no es perquè ens ho retregui. Escolti, si no vol, jo ho lamentaré molt, però hauré de fer les coses que hem de fer sense comptar amb vostès. Més aviat ens dóna la impressió que fent-ho estem fent un servei al país, i naturalment els estem donant la possibilitat, l'oportunitat de col·laborar amb les seves aportacions a fer les coses més ben fetes. I dins d'aquestes aportacions, si vostè creu que hi ha aspectes des del punt de vista de la informació, des del punt de vista de la transparència, que han de millorar, tractarem de fer-ho.

Ara, res del que vostè ha dit es sustenta en la realitat. Vostè parla de l'endeutament..., perdó, parla de la liquidació del 2007. Estem fent exactament el que s'ha de fer. Proporcionem les dades quan s'han de proporcionar. Teníem un termini per donar unes dades, que és el 31 de març de l'any 2008. Les hem proporcionat. Amb aquestes dades vostè ha pogut fer alguns tipus de construccions aritmètiques per treure alguns dels resultats que ens ha ofert ara, avui, aquí. I en el moment en què es disposi de les dades que falten, que són les de tancament del conjunt d'empreses que formen el sector públic, donarem les dades de tancament definitiu, som s'ha fet sempre; escolti'm, és que és com s'ha fet sempre!

Ara, faci el favor, només li demano una cosa: aquelles qüestions que creu que poden millorar, ens les diu i mirarem de fer-ho, i acceptarem el que s'ha fet malament. No estengui una ombra de dubte sobre una qüestió que és molt important i molt sensible, que és la situació financera de la Generalitat, perquè estem parlant d'una cosa en la qual es pot fer molt de mal estenent ombres de dubte i de sospita. Dir: «No, és que no es donen les dades perquè no se sap com tancar.» Però, per favor, home!, no digui que no se sap com tancar. Es tancarà com s'ha de tancar, el pressupost; només faltaria! I en el moment que toqui.

I jo, com he fet sempre, compareixeré i explicaré: «Miri, la liquidació de l'any del 2007 és la següent...» Però és que en aquests moments no la tenim. Tenim la liquidació de l'Administració, i l'hem donada, i està penjada a la web, i l'hem proporcionada al Parlament, amb entrada abans del 31 de març, com s'ha de fer. Tenim els ingressos, els impostos, tota la liquidació dels impostos, per descomptat. De les despeses també, del 2007, fins al mes de novembre. Vostè diu: «Es veu una espècie de joc de mans. Passem del 2006 al 2008.» No és cert! Vostè té penjada a la web del departament la liquidació de tot l'any 2007 fins al mes de novembre. El mes de desembre no, perquè no el podem tancar encara; miri, què vol que li digui? En el moment que el tinguem tancat, els ho proporcionarem, i tindran la liquidació del 2007, sencera, com s'ha de fer.

Tenen la liquidació dels impostos d'aquest any, mes per mes, cosa que abans no es tenia. Llavors, fins al mes de juny, la informació que ara ja tenen vostès de la liquidació dels impostos, de com estarà precisament l'evolució dels impostos d'aquest any –transmissions, successions..., tots els impostos que recaptem nosaltres,

no?; ho poden mirar, fins al mes de març ho tenen penjat a la web del departament—, això abans no es donava, aquesta informació no es donava, fins al mes de juny no ho haurien sabut. Home, no ens vulguin donar lliçons en això! Escolti, transparència, tota, i si n'hem de donar més, en donarem més. Nosaltres estem oberts en aquest sentit. Escolti, nosaltres estem al servei de la institució; no sé si m'entén. I la institució és forta, evidentment, quan dona les coses adequadament, amb tota la transparència, perquè el Parlament pugui fer la seva feina de fiscalització. Des d'aquest punt de vista, perdoni'm, em sembla que el que hi ha hagut és precisament un comportament exemplar —deixin-m'ho dir.

Parla d'informació sobre l'endeutament. Tota. I més. Ara, deixi'm que hi entri una mica més a fons; ho dic també per aclarir algun punt. En matèria d'endeutament, hem reduït el pes de l'endeutament en termes de PIB. L'endeutament en termes de PIB se situa en aquests moments, l'endeutament de la Generalitat, en el 7,54 per cent, amb les dades comparables a les del Banc d'Espanya; per cert, calcades, idèntiques, les dades que ha donat el Departament, la Generalitat, amb les del Banc d'Espanya, idèntiques, com no pot ser d'altra manera, home! Es que no pot ser per raons de rigor i, si vostè em permet, també, per raons de no fer el ridícul. Què farem nosaltres? Donarem unes dades i l'endemà el Banc d'Espanya ens les desmentirà? I què hi guanyariem? Que vostè pogués sortir aquí al Parlament i dir: «Miri, aquests no volen donar les mateixes dades que el Banc d'Espanya.» És clar que les donem: 7,54 per cent del PIB, 14.819 milions d'euros a 31 de desembre de 2007.

Això significa haver reduït l'endeutament des del 8,09 per cent al 7,54 els últims quatre anys i, deixi'm que li ho digui també —busqui al Banc d'Espanya i miri el capítol corresponent—, del 9,10 per cent l'any 97 —no recordaré qui governava, perquè no m'agrada mirar el passat— a aquest 7,54 per cent. És així com ha evolucionat l'endeutament de la Generalitat: s'ha reduït amb relació al PIB.

I, en segon lloc, s'ha reordenat fent-lo més ortodox i racional. És a dir, el pes de les formes atípiques d'endeutament ha passat del 37,1 al 34,2, l'hem reduït en 3 punts. I a més n'hem reduït també el cost. És a dir, el marge que suposa el cost de l'endeutament sobre l'euríbor ha passat d'estar al 2,17, que estava l'any 2003, sobre cost que es pagava, diguem-ne —el conjunt de l'endeutament, està clar—, a estar pràcticament al nivell de l'euríbor. Per què? Perquè com que fem formes més ortodoxes, com és emissió de deute o crèdit bancari, això surt més bé de preu que si has de buscar formes més atípiques —*confirming*, pagaments per tercers o altres formes—, surt més barat. De manera que en matèria d'endeutament, escolti'm, aquest és l'estat de les finances de la Generalitat.

Ara, ja que vostè em pregunta per l'estat de les finances de la Generalitat, em permetrà que li faci una reflexió de caràcter general. Sí que és cert que l'any 2007 hem tingut un problema molt seriós, de davallada dels impostos de base immobiliària, i concretament de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. És veritat que va caure el 17,2 per cent respecte a la liquidació de l'any anterior, i això va suposar uns menors

ingressos, respecte als previstos, de pràcticament 1.250 milions d'euros. Això és cert.

I, mirin, és una de les mostres de la fragilitat del sistema. Vol dir que el fet que aquest impost, que no és el més important en el nostre sistema, caigués el 17 per cent, ha tingut un impacte molt important sobre el conjunt dels ingressos, que han passat de créixer, com estava previst, un 9 a créixer un 4 per cent. Això sí que és veritat. I això ha produït una pressió molt forta sobre la situació financera de l'any 2007, que continua l'any 2008, i s'ha agreujat. Sí que és cert.

I el que nosaltres hem fet, precisament per la nostra preocupació per l'estat de les finances de la Generalitat, és tractar d'evitar al màxim que aquests menys 1.250 milions d'euros es tradueixin en més 1.250 milions de dèficit. Això sí que ho hem fet —això sí que ho hem fet—, tractant de contenir la despesa i de fer retencions de despesa al llarg de l'exercici 2007, quan vam veure com anaven les coses. No per la mala gestió de la Generalitat; suposo que això m'ho acceptarà! Transmissions i actes jurídics no ha caigut perquè nosaltres no sapiguem gestionar bé, suposo, no? Hi ha un petit problema que ens afecta a tots; suposo que això vostè ho acceptarà.

I és veritat, ha passat això. I això ens ha obligat, precisament pel nostre sentit de la responsabilitat i del rigor en la gestió dels recursos públics, a adoptar mesures de contenció de la despesa, que ja hem fet el 2007.

I li haig de dir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —perdoni'm, senyor president; vint segons—: és cert també que l'any 2008 aquesta tendència en aquests impostos es manté i s'accentua. I estem veient reduccions dels rendiments d'aquests impostos de l'ordre del 40 per cent, reduccions, que és un percentatge similar a tots els indicadors que tenen a veure amb el comportament del sector immobiliari.

Aquesta és la realitat: rigor, eficiència, sentit de la responsabilitat i, naturalment, *tota* la transparència.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Turull, pot fer la rèplica.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. És absolutament insòlita, la seva resposta, conseller. De veritat, de veritat que s'ha de tenir una mica —permeti'm— de valor, eh?, perquè ha fet algunes expressions... Jo ara li deia: com més gran és l'anunci del tripartit, com més grans són les seves afirmacions, més flagrant és l'incompliment, no?

Primer, per què fem..., o que té a veure el que jo he parlat amb el que vostè diu del títol de la interpellació? Pacte de l'Entesa: «Impuls econòmic, ocupació i política territorial; el finançament de la Generalitat i la gestió dels recursos. Dos objectius, només dos: un, augmentar la transparència en la gestió del pressupost.» Ja m'explicarà si això de què estem parlant i que ara li comentaré és augmentar la transparència de la gestió del pressupost.

Segon, cada vegada que li discutim dades i coses, diu: «Vostès, per favor, no posin en dubte, eh?, no sembrin l'ombra de dubte sobre les finances de la Generalitat.» Però com s'atreveix vostè a dir això, conseller? Si algú encarna haver posat en dubte el sistema de finançament de la Generalitat és vostè, que es va passar un any posant panxa enlaire els comptes de la Generalitat! Que vostè va arribar de conseller i es va trobar una liquidació amb 200 milions de superàvit, va fer no només un informe economicofinancer per dir que això era un desastre, firmat per la mateixa persona que havia firmat l'altre; no en van tenir prou, i després van fer un informe d'avaluació de la gestió per tornar a insistir que això era un desastre. Escolti, si algú encarna haver posat en dubte els números signats pel més alt funcionari –no per un conseller, pel més alt funcionari– de preservació de la legalitat de la comptabilitat pública va ser vostè, i va ser el seu Govern, perquè va ser un acord de govern.

O no se'n recorda, d'aquest document? (*Veus de fons.*) Se'n recorda, d'aquest document, no? I sap què posava? –que això a vostè és una frase que se li va passar per alt. Diu: «L'import del superàvit o dèficit de l'exercici 2003 depèn del criteri aplicat, depèn dels criteris aplicats», no? Després vostès fan un pla de sanejament en què diuen que els números aquests són com a conseqüència d'un gran esforç inversor de la Generalitat els anys 2000, 2001 i 2002 i 2003 en matèria social, en matèria de salut i en inversions, ja que l'Estat no invertia a Catalunya.

Per tant, home, a nosaltres no ens deixa ni qüestionar-li re perquè no posem en ombra de dubte les finances de la Generalitat, i vostè es va passar un any posant en dubte, qüestionant i rebatent allò que estava signat pel més alt funcionari, que era l'intendent general de la Generalitat.

Segona, conseller, entri a la web. Abans el senyor Millo, que estava aquí, deia que vostè –vostè no hi era– havia rectificat, perquè deia que hi havia una informació a la web. De veritat, entri a la web i miri quines dades hi han del 2007, dades oficials. Si va a l'apartat «Notes de premsa», trobarà molts anuncis de dades del 2007, anuncis, però que no es corresponen amb la realitat. Per tant, escolti, vagi a la web, l'hi convido, i veurà com passem de l'execució 2003-2006, fem un salt i passem a execució del primer trimestre del 2008. Això era fins avui a les deu del dematí. Jo no sé si ara estan corrent a publicar alguna cosa, però això era fins avui a les deu del matí, i li'n puc donar tants testimonis com vostè vulgui, perquè per mentider no em farà passar.

Vostè diu: «Ja li hem enviat la liquidació.» Sí, sí, ens envia aquest llistat... Això està molt bé, perquè aquí, entre altres coses, no hi ha ni el nom de la partida i d'aquí hem de deduir... Però, és clar, nosaltres li demanàvem: «Per què no pengem» –i la van fer desaparèixer– «el que era la liquidació per programes?» Perquè llavors aquí surt el que fa el Govern.

I, per exemple, abans s'ha discutit un tema en què vostès... Això suposo que no em negarà que és oficial i que és de vostè, perquè és l'execució a 30 de novembre del 2007, eh? Tots sabem quan es tanca l'exercici a la Generalitat; per tant, massa canvis no podien haver-hi. I, és

clar, aquí ho veiem per programes; molt bé. Aquí veiem, com per exemple, en cicle de l'aigua –que ja hi havia un decret de sequera des de l'abril–, el novembre, a 30 de novembre, se n'havia executat només el 51,64 per cent; veiem com en tema d'indústria, el 39 per cent; en energia, el 17 per cent; en desenvolupament empresarial, el 24 per cent. I ara vénen a dir que la crisi ha sigut sobtada, que això de la sequera ha sigut de cop i volta, però, clar, aquí vostès, amb les seves actuacions, queda demostrat que es van adormir als llores.

I què han fet vostès? Doncs, això ho han tret de la web, i ara del 2007 resulta que no hi ha re. Només hi ha tots aquests llistats, que sí que ens han fet arribar, però que si algú és capaç de deduir alguna política o algun programa d'aquí, doncs, li hauran de donar el premi Nobel d'Economia, i en aquest cas sí que reconec que no seré pas jo.

Conseller, presentació de la liquidació: què se n'ha fet d'aquelles presentacions que vostè feia, amb tantes gràfiques, tan solemnes, tant «que complim els objectius...»? S'ha de fer a les verdes i a les madures. I d'això ens queixem nosaltres: que, quan van mal dades, tot això passa desapercebut. No hi ha hagut aquesta presentació, no ha vingut aquí al Parlament amb totes aquelles gràfiques a dir: «Miri, que ho fem bé, i miri, com hem millorat», eh? Vostès s'han equivocat amb la previsió; deien: «Aquest any, el 2008, previsió de dèficit zero.» I ja ens han avisat... (*El conseller d'Economia i Finances intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí, tinc la presentació del pressupost, i la hi ensenyaré: «El 2008 ho aconseguirem.» Molt bé, el 2007, previsió, 172, i de moment ja ens hem situat a 535.

Benvingut, conseller, al món real, perquè les finances..., quan hi ha un sistema que t'incrementa els ingressos i són vaques grasses, és molt fàcil de gestionar. Un govern demostra la seva solidesa quan les vaques no són grasses, i ara això a vostès se'ls està desfent, aquest castell de cartes, i jo crec que no publiquen aquestes coses...

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

...perquè la van arribar a dir tan grossa quan va posar panxa enlaire els comptes dels anys anteriors, dels governs de Convergència i Unió, que ara es troben amb la dura realitat.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyor diputats.

El president

Senyor conseller, pot tornar a fer rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor diputat, per les seves paraules. Té un avantatge tot el que vostè ha dit. Escolti'm, sap què passa? Que, quan a l'hora prevista i el dia convingut, vostè vegi

que, com hem fet sempre, jo presentaré la liquidació del pressupost del 2007, no tinc cap dubte, per la seva coherència i per la seva rectitud, que vostè de seguida dirà: «Em vaig equivocar, em vaig equivocar. Vaig dir que aquesta vegada el conseller no ho presentaria perquè no anava prou bé, però no és veritat. Quan no va prou bé també ho diu.» I quan tanquem el pressupost, com haurem de fer, l'any 2007, amb un dèficit superior al que vam preveure, vostè dirà: «Noi, doncs, ho reconeix, és veritat.»

Vam preveure un dèficit l'any 2007, ja. Escolti, des que vam arribar, no hem tingut més remei que preveure dèficit, perquè ens vam trobar amb un pressupost amb un dèficit de 1.265 milions (*remor de veus*), de manera que hem hagut d'anar fent un pla de sanejament, i cada any encara hi ha hagut dèficit. L'any 2007, 455 milions vam preveure: 255 del pla de sanejament i 200 de la *golden rule*. De manera que sí que hi havia dèficit; no em digui vostè que no, home. I l'any 2008 també –miri-se'l bé, el pressupost–, un dèficit, exactament, de 518 milions. Està previst en el pressupost de l'any 2008, sí senyor, està previst amb dèficit; miri-se'l bé.

Si tot el que vostè m'ha criticat s'ho ha mirat igual que això, miri, vol que li ho digui?: em quedo encara més tranquil del que ja estava. Perquè en alguna cosa m'ha provocat una certa inquietud, aquelles de les quals..., és lògic, no?, arribes aquí i tampoc no saps exactament quins detalls et donaran, i alguns..., dic: «Reviseu-ho, mireu si és veritat, això. Perquè, si és veritat, no pot ser!» Per exemple, no pot ser que hàgim tret la liquidació de l'any 2007; si fos veritat... M'han passat una nota, i em diuen: «No.» I és fins al mes de novembre, que és fins quan tenim dades.

I totes les altres informacions concretes que vostè dona... Vostè em diu: «He demanat un expedient i no me'l donen.» No, vostè té data i hora per venir a veure l'expedient, se li ha donat data i hora per venir a veure l'expedient, home, no em digui que no li deixarem veure l'expedient. Ara, amb unes limitacions, no li ho puc dir ara. Vostè veurà l'expedient i té data i hora donades. Ho dic perquè els altres diputats, que, com jo quan m'ho ha dit, no estan al cas de tot... Jo no estic al cas de què està passant amb els milers d'expedients que tenim en curs; ho entendre això, no? I amb molt de gust li donaré informació, si vostè me la demana; però aquí, de vegades, *in situ*, costa, no?, en directe. Però aquest me l'han pogut donar, de manera que vostè tindrà tota aquesta informació, no es preocupi. I això és així, m'entén? –l'expedient de neteja, em refereixo. Farem la presentació de la liquidació, com l'hem feta sempre –sempre–, i seguint el calendari, el procediment que hem fet sempre. No es preocupi, que la tindrà, com sempre.

I el que... –i només per acabar, no?–, em sobta que encara a hores d'ara... Com li ho diria? Jo he tractat d'evitar utilitzar la situació financera de la Generalitat per fer-ne una arma de discussió política, perquè no és bo. I, quan vam arribar, jo recordo que vaig tractar de seguida d'evitar que això passés. I vam dir: «Miri, preocupació, sí; alarma, no.» No és una situació alarmant, perquè la institució és molt sòlida, ho era i ho seguirà sent. Però sí que ens vam veure obligats, lògicament...,

en aquell moment ho has de fer: «Exactament, on som?» I ho vam fer, jo crec, escolti'm, amb totes les garanties; tantes, que ho va fer l'interventor general, que era el mateix que hi havia abans, efectivament. I ningú es va contradir. Vam fer un comitè d'experts, una comissió de savis, presidida pel senyor Serra Ramoneda, formada per sis persones més, inqüestionables, i van concloure –van concloure, jo ho vaig presentar al Parlament–: «Miri, el dèficit que hi ha l'any 2003 és de 1.265 milions d'euros.»

I, escolti'm, aquesta és una realitat, que no me la discuteixi, home, perquè aleshores és que acabem creant una confusió en tot, i això no és bo. Si vostè em vol discutir alguna de les imputacions concretes dels mètodes que s'han fet, del sistema... Parlem-ne. Però no ho han fet mai. Diu: «Hem passat d'un superàvit de 200...» Evidentment, si vostè agafa només el SEC no sé quants, i a més només agafa l'Administració, i a més no m'imputa no sé quantes empreses, i a més no em té en compte la despesa desplaçada, doncs, surt una xifra diferent que si es fan les coses ben fetes, que és el que es va fer. I a partir d'aleshores ens hem cenyit sempre al mateix criteri. I, quan jo li doni el dèficit de l'any 2007, li donaré seguint el mateix criteri pel qual aquell any va sortir un dèficit de 1.265, lògicament. Quin sentit tindria que ens féssim trampes a nosaltres mateixos, escolti? Quin servei estariem fent a ningú?

No es preocupi, li donaré aquestes dades. Espero que vostè, que és un home rigorós i que, en definitiva, també, primer de tot, s'estima el país, les discuteixi en concret, em digui quines partides li semblen ben imputades i quines malament, i que conclouem amb unes dades amb què puguem dir: «Aquesta és la situació.» I a partir d'aquí mirarem tots de treballar per fer-la tan bona com sigui possible.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Turull i Negre demana per parlar.)

El president

Senyor Turull, estem en una interpellació, i és un torn tancat, com vostè sap.

El Sr. Turull i Negre

Es que m'ha deixat per «embustero»...

El president

Senyor Turull, té trenta segons, però és que...

El Sr. Turull i Negre

Sí, conseller, jo he demanat còpia d'un expedient molt complex, molt important, amb sectors molt afectats. Vostès el que em deixen és anar a una tauleta a mirar-ho davant de dos o tres funcionaris. Nosaltres en demanem còpia per analitzar-ho, i a això ens han dit que no. D'acord?

I, conseller, totes les dades que he dit són dades que ha publicat vostè. I això del dèficit i l'assoliment del dèficit zero de l'any 2008, això ho ha publicat vostè en aquest document tan fastuós que tant presenta. Conseller, les

coses les ha de presentar a les verdes i a les madures, i no em negarà que no ho fa.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, passem al següent punt, que és la Moció sobre la situació de l'habitatge

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'habitatge (tram. 302-00097/08)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, la Moció que presenta al plenari el Partit Popular de Catalunya està basada en tres punts; tres punts que han intentat resumir quina era la posició, quins eren els temes referents a l'habitatge i, indirectament, a l'economia que el Partit Popular de Catalunya considera que són cabdals per afrontar el tema del futur de l'habitatge a Catalunya.

Per nosaltres, hi ha un tema que és fonamental i que considerem que el Govern, doncs..., sembla que, amb altres problemes que han sobrevingut i que sembla que són més de l'actualitat, el tema de l'habitatge ha quedat una mica de costat, i el Partit Popular considera que és imprescindible per afrontar el futur, i sobretot per saber on estem. Estic parlant del marc normatiu. Si alguna cosa es mira un inversor, si alguna cosa els importa, doncs, als professionals del tema, si alguna cosa ha d'importar a un ciutadà és saber el marc normatiu, és a dir, aquell conjunt de disposicions que afecten l'adquisició o el lloguer de l'habitatge.

En aquest sentit es va fer molta propaganda, es van fer molts titulars en el tema del Pacte i la Llei de l'habitatge, però la veritat és que es va signar el pacte, es va aprovar la llei, però la resta de deures, en data d'avui, encara estan pendants de fer. I és per això que el Partit Popular, que considera que en un país, si hi ha una cosa que no es pot negar, i més en un sistema democràtic, es la segureta jurídica, el Partit Popular impulsa el Govern perquè adopti les mesures pertinents, mesures compromeses amb el Pacte i amb la Llei de l'habitatge, mesures que són imprescindibles per tenir un marc normatiu referent no només a l'adquisició, sinó també al lloguer de l'habitatge a Catalunya.

I aquesta qüestió, que pel Partit Popular sembla necessària i imprescindible, ja l'hem posat un temps dintre de la nostra proposta, en concret en l'apartat segon, i hem dit que abans de l'estiu de 2008, totes aquelles normes, tots aquells reglaments que pegen del desenvolupament de la Llei 18/2007, de 28 de desembre –ja han passat sis mesos–, que es puguin desenvolupar i que puguem tenir els reglaments que la desenvolupen sobre

la taula, per seguretat dels sectors, per seguretat dels implicats i, com a mínim, per veure, un cop desplegats tots els efectes o previsions que tenia la llei, quines mesures a més ha d'aportar el Govern, atès que la situació econòmica i social amb què es va encetar el debat de l'habitatge no són les mateixes en el moment de signar el pacte, en el moment d'aprovar la llei i en el moment que el Partit Popular els presenta aquesta moció.

I diem que si una cosa és important és la seguretat jurídica perquè precisament un dels paràmetres que utilitza qualsevol inversor internacional per veure si un país està actuant d'una manera transparent, si realment es pot fer una inversió o no, és la capacitat de previsió del que passarà; és a dir: «S'aprova una llei. He de veure tot el desplegament per veure si he de continuar invertint en aquest sector o no.» I això a Catalunya no hi és. Hi ha un marc, però és que encara no hem pintat el dibuix, no n'hem pintat el contingut, i el desplegament..., vostès potser el saben. Ens demanen als altres que fem un acte de fe, i el vam fer, però l'han d'acabar. L'han d'acabar, i sembla que aquest Govern està produint o està cometent una sèrie d'endarreriments, que, com els vam dir ahir, en política tan important és encertar la decisió com fer-la en el moment adient. Per tant, desenvolupament de tot el marc normatiu que penja de la Llei de l'habitatge.

Segona qüestió que afecta en aquests moments tot el que seria el dret a l'habitatge. Doncs, l'afecta el cost econòmic propi de l'adquisició de l'habitatge, sigui d'adquisició o sigui de lloguer; l'afecten els préstecs hipotecaris –qüestió plantejada i que es va veure ahir en el plenari–, i l'afecten les despeses que puguin venir associades a aquesta adquisició.

Préstecs hipotecaris. No entrarem avui en un tema en què ja vam veure la predisposició i la sensibilitat tan prima, tan prima, que no van atrevir-se a acceptar la proposta de Convergència i Unió, i recolzada pel Partit Popular, en què els demanaven un petit gest i, per tant, una abaixada petita d'impostos d'actes jurídics documentats en aquelles adquisicions de l'habitatge. Això no es va produir. Van dir que ho portarien, però no s'hi van atrevir.

Segona qüestió: sector financer; sector financer en què jo els vull recordar que en el Pacte per a l'habitatge un dels temes claus que vostès plantejaven era la complicitat amb el sector bancari, i el Grup Popular els va preguntar: «Es que hi ha alguna fórmula bancària que vostès tinguin compromesa amb les caixes, la qual aportarà, doncs, alguna eina de treball per poder simplificar l'adquisició de l'habitatge?» La resposta és que s'havia arribat a un acord, un acord que els vull recordar que va ser forçat, dintre del consell de caixes, perquè no en tenien coneixement, i vostès ja ho havien inclòs en els diferents esborranys del Pacte per a l'habitatge. I en data d'avui, doncs, també continua sent una incògnita, atès que no tenim coneixements que s'hagin aprovat productes nous en aquest sentit. I quant a les despeses associades, doncs, també, els gestos que ha fet el Govern són inexistents.

Nosaltres considerem que és cabdal que aquest tema, a més, és cabdal i imprescindible que s'abordi si del que estem parlant no és d'un habitatge lliure sinó, a més,

que estem parlant d'un habitatge protegit. Són vostès conscients dels preus que té a Catalunya l'habitatge de protecció oficial? En són conscients? Són conscients que les famílies que van tenir dret a accedir a un habitatge de protecció oficial a Catalunya també pateixen les conseqüències econòmiques? En són conscients, vostès? Canviaran els criteris i els preus...

El president

Senyora...

La Sra. Olano i García

...de l'habitatge protegit a Catalunya donada la situació econòmica? Això és el que li planteja –la «profunda preocupació», com diu el punt primer de la nostra esmena– el Partit Popular de Catalunya.

El president

Senyora Olano, hi ha hagut un error en el temps. I se li ha acabat.

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor...

El president

Acabi, acabi. Gràcies.

La Sra. Olano i García

...president. Molt breument.

I les mesures concretes. Si tenim capacitat exclusiva, competència exclusiva, però hem permès que el Govern de l'Estat fes un ministeri, quina complicitat o quin diàleg agafarà el Govern de Catalunya cap al Govern de l'Estat per solucionar el tema de l'habitatge a Catalunya?

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Carles Sala per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant aquesta moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup Popular, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ja els avancem que donarà suport a aquesta moció, i hi hem plantejat una esmena d'addició; una esmena d'addició que fa referència a les àrees residencials estratègiques, tot i que som conscients que hauríem pogut presentar moltes altres esmenes d'addició, perquè efectivament el Govern, la conselleria de Medi Ambient i Habitatge en concret, amb posterioritat a la signatura del Pacte per a l'habitatge i l'aprovació de la Llei per al dret a l'habitatge, diríem que ha entrat en una actitud d'apatia i de lentitud notable.

S'ha dit, i ho compartim, que el Govern no està fent els deures en matèria d'habitatge. I els en donaré uns exemples. El primer, que recull també la moció, és la normativa pendent de la Llei per al dret a l'habitatge. On està

el decret d'actualització i ampliació de les normes, de les condicions d'habitabilitat dels habitatges? Aquest és un decret que havia d'entrar en vigència el dia 9 d'abril, i és un decret bàsic per intentar evitar un fenomen que vam considerar tots com molt greu: la sobreocupació. És un fenomen que es pot tornar a agreujar en un moment en què s'està tornant a incrementar l'atur i aquest atur afecta de forma important les persones immigrades. Per tant, aquest és un decret, insisteixo, que el 9 d'abril havia d'estar en vigència i que a hores d'ara, un mes després, ni tan sols està en tràmit d'informació pública.

On està el decret que ha de regular l'activitat dels professionals immobiliaris, que també havia d'entrar en vigència el dia 9 d'abril? I escolti, avançant-me: hi ha un decret que hauria de preveure's per al dia 9 de juliol –un decret importantíssim, també–, que fa referència al nou sistema de prestacions per al pagament de lloguer per a les persones amb pocs recursos. Esperarem a l'últim dia? Esperarem al dia 9 de juliol per emetre aquest decret? O fins i tot arribarà el dia 9 de juliol i no hauré emès aquesta normativa per a la gent més necessitada que no pot fer front al lloguer?

Segona qüestió: el preu concertat català. Aquest és un decret que vostès han emès recentment, i entenem que és una broma de mal gust dir que pisos de 250.000, de 280.000, de 300.000 euros són pisos de protecció oficial. Vostès, amb les mesures que preveuen en aquest decret..., aquestes mesures són mesures pensades exclusivament per als promotors. I evidentment que la conselleria, el Govern, ha de pensar en els promotors. Però vostès..., el rol principal de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge és el de facilitar l'accés al ciutadà a un habitatge digne. I amb les mesures que conté aquest decret de l'habitatge concertat català vostès el que han fet és ficar un topall de fins a on poden baixar els preus de l'habitatge. Vostès acaben de consolidar la bombolla immobiliària en el nostre país.

A banda, aquest decret conté mesures impròpies, impròpies de les idees que vostès diuen defensar. Resulta que ara la protecció oficial queda reduïda per als pisos concertats a quinze anys. I no entenem, a més a més, que vostès no hagin introduït un factor de correcció –no hagin introduït un factor de correcció– en el preu màxim de l'habitatge en aquells habitatges l'antiguitat dels quals, doncs, sigui prou important perquè el preu no sigui el màxim que estableix el decret.

Vostès pregonen en un sentit i legislen en un altre. Ja vam dir-los en el seu dia que havien de canviar el decret de l'aval lloguer. No pot ser que l'arrendador hagi d'esperar una sentència ferma i que després de la sentència ferma s'hagi de considerar insolvent l'arrendatari per poder assolir la prestació que preveu l'aval lloguer; aval lloguer, per cert, que en sentim a parlar des del mes d'octubre de l'any passat, aval lloguer que encara no està en vigència i que ja veurem quin dia entra en vigor la mesura.

Quart, les «mesures Chacón». No sé si tots vostès, ara que la senyora Chacón ja no és ministra d'habitatge, segueixen pensant que les mesures de l'emancipació són les més correctes per ajudar la gent jove. A nosaltres tan sols ens arriba que les «mesures Chacón»

produeixen increment dels preus de lloguer i situacions de *mobbing* immobiliari, de propietaris que actuen incorrectament i volen fer fora el llogater.

Les ARE. És impropï d'un sistema parlamentari que nosaltres no tinguem, com a grup parlamentari, informació de com s'estan desenvolupant les ARE. Més, si tenim present de com se van aprovar: amb un decret llei, sense poder passar pel Consell de Garanties Estatutàries, perquè encara no estava constituït. I, per tant, el que demanem, i així consta en la nostra esmena, és que es presenti en comissió o es presenti en el Parlament quina és l'actitud actual..., o quina és la situació actual de les ARE, perquè ens arriben informacions de Celrà, de Manlleu, de Sant Vicenç de Castellet, de la Roca del Vallès o de Castellar del Vallès, etcètera, que les ARE no van bé.

I una última qüestió, i sisena: la copropietat. Els demanem que ja que ens van rebre amb tan bons ulls la proposta de Convergència i Unió de la copropietat, que seria un gran ajut per a moltes de les persones que volen accedir...

El president

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

...a un primer habitatge, aquesta copropietat –de seguida acabo, senyor president–, que donaria una entrada del 20 per cent a la gent que volgués accedir-hi..., doncs, demanàriem que amb la màxima brevetat desenvolupessin el reglament que preveu l'article 71 de la llei.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Diputades i diputats..., senyora Olano, nosaltres no donarem suport a aquesta moció que presenta en nom del seu grup. I ho fem, bàsicament, perquè la trobem, a banda de la situació de crisi que està vivint el país, que és lògica, amb una certa sensació de desesperança, que jo crec que neix de la condició de no firmant del Pacte per a l'habitatge que té vostè i el seu grup. Perquè si vostè fos signant del pacte, el gran compromís que aquets país ha fet –un gran compromís–, és evident, senyora Olano, que vostè seria coneixedora i, a més a més, copartícip, d'un procés en el qual, justament, hi ha moltes de les mesures que vostè demana.

Nosaltres som coneixedors, senyora diputada, de la situació de l'habitatge a Catalunya. L'havíem denunciat des d'aquesta tribuna quan estàvem a l'oposició i també ho hem dit des del Govern. I l'origen d'aquesta situació, senyora Olano, té unes causes molt clares i molt específiques, i són les polítiques liberals que es van aplicar en el seu dia per governs com el del seu partit

a nivell d'Espanya i de Convergència i Unió a nivell de Catalunya.

I aquesta tendència generada en un moment d'eufòria econòmica, que en altres territoris de l'Estat en què governa el seu partit, realment, ha provocat fins i tot la intervenció de la Unió Europea, aquesta eufòria, això de pensar que tot el camp és edificable..., doncs, d'allà neix aquesta tendència que va provocar..., no va solucionar el problema del preu, sinó que va incrementar –justament allò que algun altre intervinent ha dit abans– en el nostre país la bombolla immobiliària.

Però jo sobretot vull referir-me que allò que vostè demana, aquesta preocupació, la constata el Govern, i el Govern fa allò que ha de fer, que és un pacte. Un pacte, el primer pacte..., un pacte molt important, el primer gran pacte nacional d'aquest Govern, que té cinc eixos, que vostè coneix, m'imagino, però que sobretot té una precisió política en matèria d'inversió de 8.000 milions d'euros al llarg de tot el període d'inversió. Dos, un volum important de noranta mil habitatges de protecció oficial, que com vostè sap són els que té..., l'objectiu. I va dir ahir el president del Govern en aquesta cambra que s'impulsaran en aquesta legislatura, basant-se justament en això, en les àrees residencials estratègiques que per via del primer decret del Govern de la Generalitat ha estat impulsat en el nostre país.

Amb relació al segon punt, senyora diputada, jo li haig de dir que el Govern està treballant en tot això que li preocupa. I segurament vostè té raó quan diu que en aquests mesos, eh?, la velocitat en què s'ha portat aquesta feina –aquesta feina d'elaborar diversos decrets i posar en funcionament diversos reglaments–..., segurament hauríem de tenir, i tots nosaltres –el Govern és el primer que és conscient a fer-ho, això ho va dir el conseller– voldríem estar més amatents. Però de totes formes la feina s'està fent, la feina s'està treballant, i s'està concertant. Amb qui? Doncs, amb qui pertoca: l'Administració local, també amb els agents econòmics del sector, amb els agents socials i, per què no dir-ho, també amb aquells que som signants del pacte. Però vostè també hi podria tenir accés si demanés al Govern preguntes específiques en aquesta matèria. Però, per tant, en aquesta línia del punt 2, no li donarem suport, perquè el tema s'està tirant endavant.

Després, amb relació al tercer punt, vostè demana que el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, li demani al Govern d'Espanya que faci un paquet de mesures. Que està en marxa. O és que vostè no ha llegit a la premsa les decisions del Govern de Catalunya i del Govern d'Espanya per a reactivació econòmica? La crisi econòmica vostè sap que no l'ha provocada ni el Govern de Catalunya ni el Govern d'Espanya, és una crisi global. I és una crisi global provocada, entre altres coses, per una crisi immobiliària general, que vostè hauria d'analitzar i veure que –i nosaltres l'advertíem en altres èpoques–..., doncs, aquesta crisi ens ha esclatat al nostre país, també. Han tingut un efecte en aquesta matèria.

Però el Govern de l'Estat està portant a terme les mesures que li corresponen i el Govern de Catalunya també, per fer allò de dinamització econòmica, que és el que

correspon fer quan hi ha una crisi econòmica, senyora Olano. I vostè ho hauria de saber.

Tampoc donarem suport, a banda dels tres punts, a aquesta esmena que presenta el Grup de Convergència i Unió. I no ho fem, senyor Carles Sala, per una raó molt senzilla: nosaltres considerem que vostè no ha esgotat allò que correspon als mecanismes parlamentaris d'informació. Vostè té un camí de pregunta parlamentària, per saber exactament les àrees com estan funcionant; dos, pot adreçar-se també a la conselleria, que en rebrà totes les informacions pertinents, i tres, vostè sap que hi ha un procés de negociació d'un tema que és nou, d'un tema que és complex, senyor Sala. Però que vostè ha de tenir present que per nosaltres, eh?, que som promotors d'aquestes iniciatives, el Govern ho està fent bé; considerem que ho està fent bé, que està treballant bé i que va en benefici d'allò que no només és una mesura social –la promoció de l'habitatge social–, sinó també que és una mesura de promoció econòmica.

Per tot això, senyor president, ni donarem suport a la moció ni donarem suport a l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

Gràcies.

El president

El senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Bé, senyora Olano, nosaltres, quan vam conèixer l'ordre del dia del darrer Ple i vam veure que formulava una interpellació sobre les polítiques d'habitatge del Govern, vam mostrar-nos-hi molt interessats. Ens hi vam interessar perquè és evident que la situació de l'habitatge a Catalunya en els darrers mesos s'ha trobat amb noves dificultats.

En primer lloc, perquè es van mantenint aquelles condicions estructurals que van fer que els grups que donen suport al Govern..., i el Govern presentés el Projecte de llei del dret a l'habitatge i impulsés el Pacte nacional per a l'habitatge. Encara avui l'habitatge de compra està en un cost molt alt. Encara avui l'oferta de l'habitatge de lloguer és absolutament insuficient. Encara avui hi ha una rigidesa en el mercat de l'habitatge, amb més d'un 80 per cent de persones que viuen en un habitatge de propietat i menys d'un 20 per cent de persones que viuen en un habitatge de lloguer. I encara avui es conserva l'habitatge com a bé d'inversió, més que no pas com a bé de primera necessitat. Per tant, hi ha una part molt important de la població que avui encara està exclosa o està en risc d'exclusió de l'accés a l'habitatge.

I, en segon lloc, perquè s'ha donat una sèrie de noves condicions conjunturals que han afectat i que en alguns casos han agreujat aquestes dificultats estructurals: la crisi financera, que alguns altres diputats i vostè mateixa hi ha fet referència; la desacceleració mateixa del creixement econòmic; la frenada de les inversions en tots els sectors productius; la previsió de creixement del global de l'Estat espanyol, el Fons Monetari Internacio-

nal ja la baixava el passat mes d'abril a l'1,8 per cent, i l'augment dels interessos dels préstecs hipotecaris.

Per tant..., i si a això hi afegim una frenada molt important del sector de la construcció, tenim dos problemes sobre la taula. En primer lloc, es mantenen les dificultats per accedir a l'habitatge i per mantenir-s'hi, en el cas de les hipoteques; i que hi ha un sector de l'economia catalana, un sector importantíssim, que està en una situació delicada, i que, per tant, el Govern també ha de prendre mesures en aquest sentit.

Li ho repeteixo: estàvem molt interessats en la interpellació, però quan vam presenciar la interpellació i quan hem conegut la moció subsegüent, ens hem quedat francament decebuts. En primer lloc, perquè vostè a la interpellació va fer una forta càrrega contra les polítiques econòmiques i les polítiques d'habitatge del Govern espanyol, i ens va donar la sensació que ens havíem equivocat d'hemicicle, que estàvem al Congrés dels Diputats i no al Parlament de Catalunya. Hi podem coincidir, en una part de les crítiques que vostè fa al Govern espanyol, i podem no estar d'acord, també, amb les polítiques econòmiques i d'habitatge, des del nostre grup parlamentari, que fa el Govern espanyol. Però nosaltres creïem que ens havíem equivocat d'hemicicle.

I, en segon lloc, ens vam quedar decebuts perquè, clar, la moció que vostè presenta és un gir de cent vuitanta graus de les posicions que han anat defensant en aquesta cambra en tota la qüestió d'habitatge en aquesta legislatura.

Vostè demana que es desenvolupi reglamentàriament una llei que van votar en contra, que van portar el dictamen de la comissió al Consell Consultiu; ens estan demanant que intervinguem en el mercat –i per tant..., vostès acusaven aquesta llei d'intervencionista–, i ens demanen que intervinguem també en el mercat financer. Per tant, hi ha un..., bé, nosaltres, quan vam llegir la moció, vam tenir una sorpresa molt gran.

Vostè ens deia: «No tornarem a fer un segon acte de fe.» Jo no discutiré de temes de fe, perquè no hi entenc gaire, però sí que és veritat que, d'acte de fe, jo, en aquesta matèria d'habitatge, no n'he conegut pas per part del seu partit, perquè vostès van votar en contra de la llei, no s'han afegit al pacte.

Per tant, nosaltres no acceptarem aquesta moció, no li donarem suport. Tampoc donarem suport a les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, sobretot perquè creiem que és absolutament incoherent. Vostè, en el debat de la totalitat del Projecte de llei del dret a l'habitatge, el 28 de febrer de l'any passat, deia que el projecte de llei d'aleshores, i que s'ha mantingut en els seus aspectes essencials, vulnerava drets, generava inseguretat jurídica, no era possible d'aplicar i era intervencionista.

En el debat del dictamen de la comissió, en el Ple del 19 de desembre passat, evidentment, vostè es mantenia coherent –no com avui– amb les polítiques que defensava el seu partit i deia que votava en contra de la llei per unes qüestions específiques com el termini de la qualificació de l'habitatge protegit, per les àrees de tanteig i retracte i perquè això afectava les relacions privades. I aquestes raons s'han mantingut, perquè la llei no ha

canviat; jo no conec cap reforma de la Llei del dret a l'habitatge des del 19 de desembre fins ara.

I vostè ens demana que l'apliquem. I nosaltres, miri, creiem que el Govern està fent la feina; tenim en fase d'informació pública dos decrets; en els propers dies sortirà a informació pública, doncs, un altre decret, el de les condicions d'habitabilitat; abans de l'estiu el Govern s'ha compromès a presentar a informació pública sis decrets més, i en el segon semestre, que serà quan toqui, tindrem tres decrets més, entre ells el Pla territorial sectorial d'habitatge, que creiem que és fonamental per ordenar les polítiques que ha de fer el Govern.

Per tant, el Govern està governant; el Govern desplega la llei que vostès van rebutjar, que Convergència i Unió va rebutjar, i a més hi han altres mesures al Pacte de l'habitatge –i anem acabant–: s'està finançant la construcció de dotze mil habitatges protegits l'any 2008; s'està posant en marxa i es posarà en marxa l'aval lloguer i s'està tirant endavant la figura d'habitatge a preu concertat.

Per tant, s'està actuant, no creiem que hi hagi motius per donar suport a aquesta moció i nosaltres ens mantindrem coherents i, per tant, votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

La senyora Dolors Clavell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, senyors del PP, en aquest cas, representats per la companya diputada senyora Olano, em pregunto com ens poden fer creure..., i no a nosaltres, sinó com poden fer-li creure a la ciutadania que els preocupen les famílies i els seus problemes amb l'habitatge quan alguns portem més de deu anys demanant insistentment, reclamant que s'intervinguí en el mercat per evitar la bombolla, per evitar l'especulació, per evitar els guanys astronòmics que hi ha hagut durant molts anys, i vostès no han fet més que posar permanents traveses, carregar-s'ho tot, no donar cap marge de confiança ni de reconeixement que calia intervenir, que calia canviar al més estructuralment possible aquesta situació.

Quan certs agents més propers a vostès que no pas a nosaltres, ja li dic, s'estaven omplint les butxaques a cabassos, no calia fer res –no calia fer res– i ara que aquests mateixos veuen que la cosa es desinfla, ara, resulta que hem d'intervenir, ara hem d'adoptar mesures des dels poders públics. No havíem quedat que això de l'intervencionisme era una cosa malsana? Que la fe –tornem a parlar de fe– en el mercat impedia que des dels poders públics poguéssim fer qualsevol correcció? Ara supliquen intervenció? Ara? Abans no? Ara hi ha problema d'habitatge? Abans no? Home!, no és que em sobti la seva actitud, senzillament crec que cal explicitar que és reveladora dels interessos que defensen.

A més, a la interpellació passada van tenir –i em permeto dir-ho així perquè ho penso profundament– gairebé el

desvergonyiment de, al final de la interpellació i d'una forma molt ben estudiada, arribar a dir-li al senyor conseller: «Vostè, de quin costat està, dels bancs i les grans immobiliàries o dels ciutadans?»; aquesta frase que duia preparada per acabar la interpellació.

Home, miri, li recordo que l'única força política que en aquest país ha tingut la valentia de portar el senyor Botín als tribunals ha sigut Iniciativa Verds, precisament, que és la formació política a la qual pertany el senyor conseller. I no cal ser un gran estrateg polític per saber que vostès tenen més afinitats i més complicitats amb aquest senyor i tots els que el rodegen que no pas nosaltres. Per tant, prou de generar confusió, prou d'enganyar la gent, prou de fer veure el que no és.

Si anem al contingut de la moció, què succeeix? Doncs que d'habitatge, evidentment, en podem parlar, tot és opinable, hi ha molt marge per a la discussió i per a l'opinió, però és que la moció no diu res. La moció... De política d'habitatge, en podríem parlar, però la moció no diu res. Per una banda, es diu que hem de manifestar preocupació pel cost econòmic i fiscal que suposa adquirir un pis. D'acord. Però no se'ls acut alguna cosa una mica més substancial per proposar? És molt útil per als ciutadans que diguem que mostrem preocupació? Això..., aquestes són les idees fabuloses que portem a aquest Parlament?

Després, ens diuen: «Agilitzar el desenvolupament reglamentari de la Llei del dret a l'habitatge...», que vostès van qüestionar de dalt a baix! I ara hem d'agilitzar el desenvolupament reglamentari? No, no, si jo ja hi estic d'acord. I pensi que estem treballant simultàniament en dotze textos en aquests moments que desenvolupem precisament aquesta llei i que no sap, ni es pot imaginar, la feina que això suposa. Però, clar, és una llei que vostès van qüestionar de dalt a baix. I ara resulta que hem d'agilitzar el procés reglamentari? Quina coherència és aquesta?

Després, ens demanen, finalment, en el tercer punt, que ens adrecem a l'Estat perquè adopti mesures concretes. Quines? «Mesures concretes», no ens parem a pensar quines. Què aporta això al debat? Però és que a més li ho recordo: la recent Llei de modernització del mercat hipotecari que s'ha aprovat al Congrés, nosaltres la vam qüestionar, nosaltres hi vam presentar esmenes, ara presentarem una proposició de llei de nou perquè estem convençuts que no estava enfocada en favor de les famílies endeutades excessivament, endeutades fins al coll, i la vam votar vostès –la vam votar vostès–, la vam votar Convergència i Unió. També, eh? Per tant, no vinguin a dir-nos que els preocupen els endeutaments de les famílies.

Ara, nosaltres, aquest decret que vostè parlava l'altre dia, nosaltres, també el qüestionarem, però, clar, és que vostès van votar la llei. Aquest decret que vostè ara qüestiona desenvolupa la llei que vostès van aprovar. Per tant, no podem acceptar que ara resulti que el PP és el defensor dels que tenen problemes d'habitatge a Catalunya i a Espanya, perquè no és així, després de tot el que hem hagut de suportar tots aquests anys en què vostès manaven o no manaven, com era el cas de Catalunya. La veritat és que fins aquí podíem arribar.

Per tant, els rebutjarem la moció.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, enmig d'aquesta picabaralla, gairebé diria massa personal, fins i tot, d'uns dels companys i diputats d'aquesta cambra, a nosaltres ens agradaria posicionar-nos sobre les esmenes i dir, d'entrada, que també ens estranya la proposta i, sobretot, que vingui del Partit Popular. I ho hem de dir així de clar. Ens estranya perquè, com molts ciutadans recordaran, Ciutadans és l'únic partit de l'oposició que ha signat el Pacte per l'habitatge; ens vam abstenir, vam votar abstenció en aquella llei, perquè pensàvem que hi havien coses bones i altres, com bé saben, com és el tema famós de l'expropiació, amb què no estàvem d'acord.

Dit això, sí que ens estranya. I ens estranya, sobretot, perquè es demanin mesures d'acceleració sense estar en aquest pacte. Clar que es poden demanar des d'aquest Parlament, però nosaltres, com que hi estem –i després hi entraré, que també en tindrem per tothom, però també hi entrarem–, com a vigilants d'aquest pacte, evidentment, serem exigents.

Això no vol dir que no puguem votar a favor..., i també li dic que hi haurà punts que hi votarem a favor, en aquesta proposta, perquè són punts que, diguéssim, ningú pot dir que no, tret del Govern, que no li interessi votar-los. Però hem de dir que ens estranya, d'entrada.

I ens estranya per coherència, però ens estranya per una altra qüestió. Perquè per nosaltres el gran càncer de la política d'habitatge a Espanya i concretament a Catalunya ha estat els anys que ni Partit Popular ni Partit Socialista han fet absolutament res per canviar la situació de l'habitatge en aquest país. Aquest ha estat el gran càncer; pensar que podien deixar fer. I la fiscalitat no s'ha utilitzat com a mesura, no s'ha utilitzat; ni el PSOE l'està utilitzant, tot el contrari, està beneficiant uns lobbys interessats, com aquest últim d'aquests que s'ha citat.

Què s'ha fet fiscalment? Protegir sempre la propietat. Quan s'ha protegit el lloguer fiscalment? Mai, ni s'està fent; s'estan fent ajudes de cinc cèntims quan arriben unes eleccions, que és el que ha fet la senyora Chacón. Ja n'hi ha prou d'hipocresia!

Si realment es volen prendre mesures en l'habitatge, fiscalment hi han instruments polítics a Catalunya i a l'Estat per prendre-les, i no es prenen. I això també va per al Govern: siguin valents amb la fiscalitat i comencin a prioritzar el lloguer sobre la propietat.

Miri, li donaré una xifra, que coneixeran perfectament aquells que donen, sobretot, suport al Govern. A Espanya el parc d'habitatge social no supera el 2 per cent, a tot Espanya; la mitjana europea està en el 18 per cent de parc d'habitatge social, 18 per cent. A Espanya no supera el 2 per cent. Països com Holanda, Àustria, Suècia i Anglaterra estan per sobre d'aquesta mitjana. Aquí no fem res. Fiscalment, seguim protegint la propietat i aquells propietaris que volen posar al mercat el seu

habitatge o aquells inquilins que volen tenir accés a l'habitatge no poden tenir-ho.

Per tant, quina és la nostra visió d'això? Canvi radical, girar la tuita, i ho hem defensat així al mateix Pacte per l'habitatge: lloguer, lloguer i lloguer. Perquè l'accés que es garanteix a la Constitució és l'accés a l'habitatge, no l'accés a ser propietari d'un habitatge. Per tant, comencem a canviar aquesta visió. I no sempre, tan sols, des de l'habitatge social, també des de l'habitatge de mercat, des del lloguer de mercat; s'han de prendre mesures perquè els propietaris, doncs, puguin tenir garanties.

Per això, nosaltres hem defensat i li demanem al Govern que acceleri el famós aval lloguer, al qual feia referència Convergència. Està molt bé signar un pacte –i ara és quan anem, també, a veure aquest pacte–, però s'han de complir, els pactes.

Un altre punt important per nosaltres, que es parlava abans, ho deia el senyor Labandera... Senyor Labandera, vigili amb el llenguatge, perquè se li ha escapat allò de «crisi» i em sembla que al seu partit parlen de «desacceleració». Vull dir que el subconscient l'ha traït, segurament, en aquest cas, perquè tothom sap que hi ha crisi però sembla que en el llenguatge oficial del Govern és «desacceleració». Per tant, vagi en compte amb el llenguatge, perquè és important; sobretot per al tripartit el llenguatge és molt important.

Dit això, Esquerra parlava també d'inversió en lloguer; el portaveu ho deia. Sí, però, ho torno a dir, el Govern té mesures de fiscalitat que pot prendre i no s'estan prenent. Per tant, facin vostès tot el possible, que tenen a les seves mans, el Govern, per poder fer aquestes mesures.

També hi donarem suport, a l'esmena que fa Convergència, sí, perquè ho vam criticar en aquesta tribuna: amb el «decretazo Nadal», eh?, el decret llei aquell de les ARE, nosaltres hem sigut hipercrítics, i ho saben, perquè va ser una forma d'amagar una qüestió importantíssima per a l'habitatge, que va entrar per decret llei –literal– i que no s'ha pogut debatre en aquesta cambra. I ho vam dir. Per tant, hi donarem suport, a l'esmena que fa Convergència i Unió, en aquest cas, perquè no van fer bé les coses i van intentar colar un decret llei amb caràcter d'urgència, que ja veiem la urgència que hi ha, eh?, perquè, realment, després d'uns mesos, encara hi han moltes mesures que no s'han pres en aquest pacte.

Per tant, nosaltres, en el primer punt ens abstenim, perquè parla, precisament, d'aquest benefici novament per a la compra; creiem que hem de començar a parlar més del lloguer. I donarem suport als altres punts i, concretament, també al de Convergència i Unió.

I també dic ara a aquells que donen suport al Govern: hi ha un pacte signat, espavilín, espavilín amb aquest pacte, perquè està molt bé signar i fer grans taules i signar davant de la premsa, però la ciutadania –i ho vam dir en aquell mateix pacte i aquella signatura– no es pot –acabo, senyor president–..., no es pot decebre la ciutadania de Catalunya amb aquell Pacte de l'habitatge i amb aquella Llei de l'habitatge.

Per tant, demanem celeritat, demanem coherència també amb aquell mateix pacte del Govern. Ens tindran, i ho saben, al costat sempre que compleixin amb aquell pacte, però, quan no el compleixin, Ciutadans, com a signant d'aquell pacte, té més dret, penso, fins i tot, que ningú per poder ser exigents amb aquell acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

La senyora Olano pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Olano i García

Gracias, señor presidente. Lo primero que me gustaría manifestar es que, excepto al portavoz de Convergencia y Unión, ha sido hoy un ejercicio parlamentario... (*Remor de veus.*) No les agradezco el tono al resto de intervinientes. Es muy fácil salir a criticar cuando hay quien bendice las adjudicaciones a dedo, y sale a esta tribuna a pretender dar lecciones a los demás.

Hay algunos ponentes que se ve que no se miraron la ley, no se miraron el pacto; les invito a que se miren los contenidos de la moción presentada por el Grupo Popular, porque los han leído parcialmente y no contribuyen a la crítica que han realizado. Les ha salido la visceralidad y no han querido hacer ejercicio de hablar del tema de vivienda.

El Partido Popular ha defendido y defenderá que lo mejor para contribuir a la economía es defender el liberalismo. La diferencia era que, mientras ustedes criticaban la burbuja inmobiliaria, no tenían modelo, y por eso ahora les sabe mal que les tiremos de las orejas y les invitemos a desarrollar la ley que ustedes han aprobado. Primera cuestión.

Y lo que hacen ustedes, ¿qué es? La política de los Lacasitos. ¿Saben lo que son los Lacasitos, el chocolate?

El president

Senyora Olano, jo li recordo que hauria d'anar centrant-se sobre les esmenes...

La Sra. Olano i García

Sí, pero es que ahora voy, si me permite argumentarlo... (*Pausa.*) La política de los Lacasitos supone que todo aquello que se critica el Gobierno ya lo está haciendo. Entonces, el Grupo Popular les dice: «Desarrollen su ley, aporten seguridad jurídica. En modo alguno ustedes pueden hacer bandera de decir a quién defienden. El Partido Popular tiene la misma legitimidad que el resto de partidos, estén o no en el Gobierno, para defender a los ciudadanos de Cataluña. Los diputados que estamos aquí defendemos los intereses de los ciudadanos de Cataluña.» (*Remor de veus.*)

Aceptaremos la enmienda presentada por el Grupo de Convergencia y Unión porque como mínimo se ha permitido leer la moción presentada por el Grupo Popular y hacer aportaciones para solucionar la grave situación de crisis, ahora ya admitida por los grupos que dan so-

porte al Gobierno, de que ustedes no saben lo que llevan entre manos.

Muchas gracias.

(*Pausa. El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.*)

El president

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions, senyor president...

El president

Trenta segons.

El Sr. Labandera Ganachipi

Miri, en realitat, com que hi ha hagut aquesta referència a la meua expressió de «crisi»..., he parlat d'una crisi global, que és evident que hi és, i en la situació espanyola. Jo crec que ho hem de precisar, perquè els diputats ho han de sentir bé.

I dir-li, senyor Rivera, un tema: la fiscalitat sobre el lloguer existia en aquest país fins a la reforma fiscal del Partit Popular. Jo no sé on era vostè, però vostè ha de recordar-ho i ha de saber-ho.

I el Plan nacional de la vivienda, un instrument que encara és viu —que encara és viu—, va ser justament..., va néixer d'un govern socialista com a reacció també a una situació de crisi.

Senyor Rivera, l'il·lustro perquè vostè és massa jove i segurament no coneix aquests antecedents de la política espanyola.

(*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*)

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor... Sí, per contradiccions amb el que comentava... Ser massa jove no treu conèixer la fiscalitat, com vostè deia. I potser vostè és massa gran i no coneix les dificultats d'arribar a un habitatge de lloguer pels joves, però jo sí que ho conec. (*Remor de veus i rialles.*)

El president

Doncs, posarem a votació aquesta esmena... Perdó, posem a votació aquesta moció del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, que ha acceptat l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Senyor Rivera, no em digui que vol votació separada?

El Sr. Rivera Díaz

Del primer punt, només.

El president

El primer punt. Doncs, comencem pel primer punt, votem el primer punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00098/08)

La següent moció, que és el dotzè punt de l'ordre del dia, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és la Moció sobre la política energètica, que exposarà seguidament l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Sí, senyores i senyors diputats, anem, per tant, a substantiar aquest dotzè punt de l'ordre del dia, que, com s'ha dit, era la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política energètica. Per exposar-la, la moció, té la paraula el senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el fil conductor de la nostra darrera intervenció, quan vàrem abordar el debat sobre política energètica, es centrava en dues qüestions bàsicament. La primera era una valoració, que pretenia ser de caràcter molt general, respecte al balanç de la política energètica, per dir-ho en termes més precisos, el balanç del Pla de l'energia 2006-2015. La segona tenia a veure amb la MAT i la interconnexió. Aquest era el debat: balanç del pla energètic i MAT i interconnexió.

De fet, no repetirem aquí –no és el tràmit parlamentari, senyor president, per fer-ho– cap dels arguments que en el seu moment vàrem plantejar. Sí que plantejarem el que crec que poden ser les dues conclusions.

La primera: el balanç del Pla de l'energia és un balanç decebedor. Les paraules que jo utilitzava en la darrera sessió eren «un balanç justet». Jo crec que senzillament, en termes objectius, podríem dir que és un balanç justet. És un balanç que els objectius que es marca no arriben a tenir un nivell de què aquesta cambra –i naturalment els partits que donen suport al Govern– es pugui sentir satisfeta. Res més, ni un pèl més d'acritud, només un balanç just, que no permet la satisfacció d'aquesta cambra.

Veuran que les iniciatives que plantegem amb la primera part de la moció volen reforçar els objectius justament del Pla de l'energia; això és el que pretén aquesta moció. La primera part, exactament la primera part de la nostra moció, té set punts. I aquests set punts parlen exactament de reforçar justament el Pla de l'energia 2010-2015.

El segon punt té a veure, lògicament, amb la MAT i la interconnexió. Jo crec que es va donar un debat absolutament fals, en funció... –«fals»..., que algú va intentar fals–, en funció de com s'anaven succeint els arguments, dient que assimilàvem MAT a interconnexió. Res més lluny. La MAT és la MAT, la interconnexió és la interconnexió. I nosaltres vam fer una valoració d'una cosa i de l'altra. I vàrem advertir el Govern que probablement no estava fent els deures que havia de fer en l'àmbit de la interconnexió; tampoc res més.

És a dir, un balanç justet, un balanç més aviat decebedor... De la MAT, tots tenim la valoració que tenim, i la interconnexió..., probablement interpellant el Govern si feia el que havia de fer i plantejant com element central de la nostra posició política el mètode que impugnàvem del Govern. Se'ns negarà. Hi estem tan habituats... Però és un mètode que en l'àmbit de les polítiques energètiques és fill captiu de les seves desavinences; prou legítimes, però el balanç del pla energètic i el balanç en l'àmbit de la MAT i de la interconnexió, metodològicament, són l'expressió de com el Govern es comporta i les dificultats, des del Partit Socialista, Iniciativa i Esquerra Republicana, per posar-se d'acord en molts d'aquest àmbits. I qui ho paga, lògicament, són el país i la ciutadania. I ja admeto que vostès diguin: «Sort d'aquestes desavinences, perquè així no ho paguen ni el país ni la ciutadania.» Jo ho admeto teòricament; des del nostre punt de vista, si la feina no es fa, qui ho paga en definitiva és la ciutadania.

Dit, doncs, ben sintèticament: balanç decebedor –u– i la interconnexió..., el Govern no ha estat amatent a allò a què ha d'estar amatent. I, evidentment, el territori això ho ha pagat i ho paga. Com i de quina manera? Doncs, amb el rebuig generalitzat que ara per ara, encara, quan no coneixem exactament el traçat, els alcaldes manifesten; no els nostres: bona part dels alcaldes de les poblacions afectades.

Què ens diuen els alcaldes? Ens diuen: «Ens manca informació, manca transparència respecte al traçat, manca voluntat per parlar de compensacions i manca parlar seriosament del soterrament.» I nosaltres presentem una moció on reclamem aquestes quatre coses; quatre coses ben senzilles, quatre coses que entendria tothom: informació al territori, col·laboració amb el territori, transparència respecte al traçat, discussió del soterrament i, molt particularment, que hi hagi aquesta voluntat de veure, definitivament, com queda configurat el traçat. I no ens en sortim. I ens ha semblat que la millor manera, la manera objectiva, era de presentar aquesta moció. Anem a com es pot substantiar aquesta moció.

Jo ahir vaig assistir a dos debats, un debat respecte a dues proposicions de llei presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. És inútil, no cal perdre-hi el temps. Quan nosaltres presentem dues proposicions de llei com

les d'ahir o presentem una moció com la d'avui i no tenen per part del Govern ni la més mínima possibilitat de ser acceptat cap punt... —m'estalvio segons quina intervenció, me l'estalvio—, quan no hi ha la possibilitat d'acceptar cap punt d'una moció, no cal perdre el temps amb aquesta cambra apel·lant al sentit comú del Govern.

«Teixidó, suggereix vostè que el Govern no té sentit comú?» La resposta és cosa seva. Però no val perdre un minut (*remor de veus*) apel·lant al fet, senyors i senyores diputades, que presentem una moció que diu senzillament el següent, en l'àmbit de la política energètica, diu exactament el següent: «apostar per l'energia èolica; participar en les negociacions que duen a terme les empreses generadores d'energia èolica amb les empreses distribuïdores; promoure l'impuls ferm i decidit de les energies renovables; apostar per l'eficàcia de l'estalvi energètic; impulsar la garantia i qualitat del subministrament elèctric» —tenim una llei—; «crear l'agència catalana, i impulsar l'Observatori de Qualitat». I això el Govern diu que no, això no..., no val la pena ni que en parlem; diu: «Ja ho estem fent tot.»

Ja ho sé, que en parlaran. Però no parlem que ens parlin, ja els coneixem. Parlem que votin les iniciatives, parlem que siguin capaços que quan hi ha un plantejament assenyat, raonable...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...ple de sentit comú —vaig acabant, president, ho faig ben aviat...

El vicepresident segon

No, hauria d'acabar ja.

El Sr. Fernández Teixidó

...ho faig ben aviat—, vostès puguin votar-ho.

Només una última qüestió, respecte al tema del soterrament. El ministre francès, Monsieur Borloo, va dir abans d'ahir que està pel soterrament. Va dir una cosa més arriscada: que està pel soterrament d'acord amb el ministre d'Indústria espanyol; això ho va dir fa quaranta-vuit hores. És veritat que ahir el ministre d'Indústria va dir que no estava tan clar que...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...poguéssim tenir el soterrament. Alguna cosa haurem de dir des d'aquesta cambra. O és que el soterrament també en aquest àmbit és una cosa que té a veure amb els espanyols i amb els francesos i que no tindrà cap mena de repercussió? I seran capaços de dir això als nostres alcaldes? —pregunta. Resposta: sí, vostès en serien capaços.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Per presentar les esmenes que s'han presentat a aquesta moció, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els darrers mots de la intervenció del vicepresident segon.*)

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el debat de la moció anterior hi han hagut diverses referències a la fe. I, home, jo els demanaria als grups que d'alguna manera han menystingut la fe —el d'Esquerra Republicana i el d'Iniciativa—, home, no menystinguin la fe. Fixin-se en una cosa: des que el conseller de Medi Ambient es va encomanar a la Mare de Déu de Montserrat, ha plogut una miqueta, no gaire, però també ha aconseguit una altra cosa, segurament més difícil que plogués, i era que el Partit Socialista Obrer Espanyol s'avingués a les tesis dels Partit Popular i fes una modificació legislativa per intentar resoldre el problema de l'aigua que vostès han sigut incapaços de resoldre des del Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Amb això què els vull dir? Els vull dir: «Compte...», perquè ja sé que estem parlant d'energia, no m'he confós de moció, però els vull dir: «Compte, perquè amb l'energia ens podem trobar amb una situació semblant a la de l'aigua.» Hi han certs paral·lelismes entre... —i permetin-me que em remunti al passat, a quan estaven a l'oposició—, entre la transformació de la cultura del no a les noves cultures de l'aigua, nova cultura de l'energia, i que ha consistit bàsicament i esquemàticament a fixar-se només en la gestió de la demanda, ja sigui de l'aigua, ja sigui de l'energia, que ha estat absolutament insuficient, i que, per tant, a més a més de gestionar la demanda, també cal actuar sobre una gestió de l'oferta.

Per tant, en matèria de política energètica, tenim problemes al davant, problemes que no han estat, al nostre entendre, suficientment abordats; segurament sí des del punt de vista de planificació —Pla de l'energia, com s'ha citat—, però no des del punt de vista de l'acció. I en aquest sentit ens trobem, per exemple, amb un desenvolupament escàs de les energies renovables, sobretot de l'energia èolica..., ja sé que ens diran: «S'ha multiplicat...» Partíem d'uns nivells molt baixos, sí, certament, de la quantitat de megawatts que hi havien autoritzats des de ja fa anys, n'han entrat uns quants en funcionament, en continuen molts de pendants... Però ara ja no s'hi val a dir: «És que fa vint-i-tres anys que no sé què...» No, no, si és que ja en fa quatre que estan vostès en el Govern, si és que ja fa quatre anys que vostès podien haver resolt els problemes d'evacuació a la xarxa elèctrica, que és el que van argumentar vostès perquè no poguessin entrar en funcionament més parcs èolics. Hi han una sèrie de problemes que ja no poden retreure a governs anteriors, que són problemes que han tingut temps sobradament, vostès, d'afrontar i que continuen encara pendants de resoldre.

I tenim un altre tema preocupant, que no depèn directament del Govern de Catalunya, però el Govern de Catalunya hi té molt a dir, més enllà de manifestar-se, hi

té molt a dir, i tampoc... Sí que hem sentit el conseller, sí que hem vist el Pla de l'energia, però ens preocupa que, contínuament, al matí el Govern aprovi una cosa i a la tarda els mateixos consellers, doncs, es manifestin contra aquella cosa que ha dit el Govern al matí, no? Per tant, ens preocupa aquesta situació.

I, a més a més, ens preocupa que les principals empreses responsables del subministrament, transport i subministrament –Red Eléctrica Española i Endesa–, que l'estiu passat ja van passar, o ja ens van fer passar als ciutadans de Barcelona, per un tràngol important, ara ens han advertit: «Anem amb compte, perquè el subministrament a les comarques de Girona penja d'un fil.» Per tant, nosaltres entenem que cal prendre les mesures necessàries per tal d'evitar que les comarques de Girona es puguin tornar a trobar... I, per cert, aquestes mesures necessàries, al nostre entendre, no passen per la nova construcció de centrals de cicle combinat, no sé quantes centrals de cicle combinat, com havia apuntat algun conseller del Govern. Per tant, anem amb compte, perquè ens podem trobar amb aquest problema.

Les esmenes que nosaltres hem presentat, que són, allò, diguem-ne, quasi, quasi a mida del Govern, no són dirlos: «Facin allò que vostès no volen dir, facin la interconnexió, facin la línia de molt alta tensió.» No, no els estan dient això. A les esmenes que nosaltres presentem diem: «Escolti'm, ens preocupa que les principals empreses, transportadora i subministradora, comercialitzadora, Endesa i Red Eléctrica, ens diguin que a les comarques de Girona hi poden haver problemes de subministrament. Ens preocupa i, per tant, en prenem consciència i actuem en conseqüència.»

I la segona qüestió que també hem esmenat, jo crec que també bastant a la mida del Govern, tot i que veiem que no ho votaran, és la supressió de la creació de l'Agència Catalana de l'Energia. Per què? Perquè tenim un Institut Català de l'Energia que pot complir aquestes funcions. Dos, perquè la creació d'aquesta agència tampoc no figura en el Pla de l'energia i, per tant, no entenem que sigui suficientment justificada. Tres, perquè repetidament des del mateix Departament d'Economia s'han posat objeccions a la creació de noves agències...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...per part del Govern, perquè es considera que hi ha una inflació d'organismes d'aquestes característiques.

Per tant, aquestes són les dues esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per intervenir per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no li hem presentat cap esmena, a la seva moció, perquè és que no coincidim ja ni en l'anàlisi, eh? Ja ens imaginàvem que l'anàlisi que faria el senyor Teixidó des d'aquesta tribuna seria..., ha sigut benèvol, no?, i ha dit: «El Govern està fent les coses justetes.» Jo m'esperava fins i tot una intervenció més de desencontre respecte a les seves posicions i les nostres. I per això no li donarem suport, a aquesta moció. Entre altres coses, perquè el Govern ja està fent, com vostè deia, les coses.

Miri, diu: «És que el Govern no ha impulsat les energies renovables.» Escolti, només és qüestió de mirar exactament com ens vam trobar el país fa quatre anys i com el tenim ara. Energia eòlica: 375 megawatts instal·lats; hem multiplicat per tres la capacitat instal·lada en el país. Autoritzats: 1.500. En tot cas, podem parlar dels problemes que hi han a la xarxa de transport i a la de distribució, i vostè m'ha de reconèixer el treball que el Govern està fent en aquest sentit per tal de coordinar amb la companyia transportista, l'empresa transportista, i amb les distribuïdores..., per tal de possibilitar que a la xarxa, doncs, puguem aportar més energia que prové de les energies renovables. En informació pública en tenim 169 en aquests moments, de megawatts. Déu n'hi do, la feina que en quatre anys aquest Govern o aquests governs han anat fent, eh?, si ho comparem amb el pasat recent.

Per tant, home, que pugui vostè aquí i ens digui que el Govern no està fent la seva feina..., doncs, no coincidim amb la seva diagnosi. Nosaltres entenem que el Govern està treballant de manera ferma en la implementació i l'ús d'energies renovables. Només cal veure el nivell de subvencions que surten cada any i que s'acaben executant en la seva totalitat. Sabem també que el Govern regularà abans d'estiu i traurà abans d'estiu la proposta de decret que ha de regular que ha de regular la implantació d'instal·lacions solars fotovoltaïques –per cert, seixanta megawatts instal·lats a Catalunya; pràcticament zero fa no gaire temps. Aquest nou decret permetrà, doncs, això, tenir de manera molt més clara la tramitació que les instal·lacions solars fotovoltaïques i els parcs eòlics a Catalunya tindran, eh? Simplificació administrativa que n'ha de permetre l'acceleració de la tramitació i, per tant, de la posada en funcionament, i també una regulació molt més objectivable. Per tant, no coincidim amb aquesta diagnosi que vostè feia de «justet».

Parlant i comentant la segona part de la seva moció, pel que fa referència a la interconnexió entre Espanya i França i la línia d'alta tensió que va fins a Santa Llogaia. Vostè sap que el que ha afirmat aquí, en aquesta tribuna, no és cert –no és cert. Entre altres coses perquè, miri, el traçat entre Sentmenat i Bescanó no només és que està aprovat: és que s'està executant. El traçat entre Bescanó i Santa Llogaia, vostè sap també perfectament que està en aquests moments a informació pública. I què està fent el Govern? Doncs, el Govern de Catalunya fa el que li pertoca, que és seguir parlant amb els municipis afectats, potenciant el diàleg per tal que es pugui implementar de la millor manera possible.

Pel que fa a la interconnexió, vostè sap també, vostès saben que aquesta és una competència entre dos estats: Govern d'Espanya, el Govern de Catalunya. Què fa el Govern de la Generalitat de Catalunya? Home, doncs, treballar adequadament amb el coordinador, amb el mediador europeu, el senyor Mario Monti, per tal de garantir que la solució que s'adopti sigui una solució tècnicament i ambientalment més adequada a banda i banda dels Pirineus.

Vostè ahir ens parlava des de la tribuna que la retòrica és un valor, un art en la política. Li ho reconec. Com ho és també la coherència, eh? I s'ha de ser capaç de pujar a aquesta tribuna a dir el mateix i després, quan s'està en el territori, com a organització política, fer el mateix. No s'hi val que el president de l'Associació de Municipis en contra de la Línia d'Alta Tensió sigui un alcalde seu (*remor de veus*), a qui ni tan sols afecta el traçat de la línia d'alta tensió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Per part del nostre grup parlamentari, anunciar-li, senyor Teixidó, que rebutjarem també la seva moció. I, bé, com ha pogut comprovar, tampoc hi hem presentat esmenes, entre altres coses perquè des del nostre grup parlamentari defensem un altre model energètic del que proposa el seu grup parlamentari.

Des del nostre grup parlamentari apostem per produir a prop d'on es consumeix. La Unió Europea aposta per la seva descentralització, perquè és un model més eficient, aquest, i estalviador. No oblidem que a la vora d'un 15 per cent de l'energia es perd en els transports llargs.

Els nostres objectius en qüestions energètiques, del nostre grup parlamentari, queden resumits en dos aspectes: el primer, la importància de crear..., la necessitat d'una nova consciència energètica que fixi unes limitacions al consum, i en segon lloc, promoure una transició cap a un model que depengui molt menys dels combustibles fòssils i molt més de les renovables.

En termes generals, el motiu pel qual rebutgem aquesta moció l'acabo d'explicar ara: defensem un altre model. Però, a més a més, hi ha una sèrie d'aspectes més concrets, que ja n'ha fet esment el diputat que m'ha precedit, en tot el que fa referència al que està fent el Govern en molts dels punts que es tracten en aquesta moció. Ho faré com vostè: diré el nostre posicionament pel que fa a la moció presentada per vostès en dos blocs; començaré pel bloc A, seguiré aquest ordre, com vostès.

I, bé, un, mirant-se el bloc A, arriba a la conclusió, si m'ho permet, amb tot el respecte que em mereix vostè, senyor Teixidó, que és una mera declaració d'intencions, amb molta retòrica i floritura; no tracta, entre altres coses, cap aspecte relacionat amb la innovació i la re-

cerca, i, escolti, no fa cap aportació nova al pla i a l'obra de govern.

Exemples. En l'apartat quart, que fa referència a l'eficiència i estalvi energètic, bé, si no ho sap, li ho explico, senyor Teixidó: el Govern està treballant de manera intensiva en aquestes dues qüestions. I com? Doncs, a través d'una convocatòria anual de subvencions, on l'increment ha sigut molt important aquests darrers anys, i en segon lloc, amb el pla Genercat; també a través de la promoció de la creació d'un clúster sobre el negoci de l'eficiència, i també com a plataforma d'investigació.

En el cinquè punt, que parlen vostès d'impulsar la garantia i la qualitat del subministrament elèctric, escolti, fa dos dies estàvem en compareixença sobre la Llei del subministrament elèctric i la garantia, que, entre altres coses, ha de donar solució a les possibles mancances que pugui haver-hi en aquest sentit. Tenen també en el període de ponència, doncs, l'oportunitat de presentar-hi esmenes. El Govern està fent la feina ben feta, senyor Teixidó. I, tot seguit, també s'està duent a terme l'execució del Pla d'actuacions en matèria d'instal·lacions elèctriques.

A l'apartat c, escolti, la creació de l'agència catalana de l'energia: en la sessió plenària del 13 de juny de l'any 2001, el diputat d'Esquerra Republicana senyor Vendrell i Segura va presentar una proposició de llei per a la creació de l'agència catalana de l'energia. Vostès la van rebutjar, aquesta proposició de llei. Entre altres arguments, els que donaven eren que, bé, ja hi havia l'Icaen i, a partir d'aquí, ja era suficient, no? Entra en contradicció amb aquest punt que han presentat avui, entenem des del nostre grup parlamentari, en aquesta moció.

Entrarem a l'apartat b, l'apartat estrella, en definitiva, no? Permeti-m'ho, senyor Teixidó, entenem des del nostre grup parlamentari que vostès han fet aquesta moció per intentar buscar contradiccions a través del punt b entre els grups que donen suport al Govern. És aquest, el sentit, entenem nosaltres, de la moció que avui han presentat.

Bé, dir-li tres coses. La primera, aquest és un govern de coalició; té un pla de govern. Evidentment que hi ha una sèrie d'aspectes, doncs, que entenem, bé, des del nostre grup parlamentari, que s'han de millorar respecte al que puguin pensar i opinar altres partits que formen part del Govern, no? Però, bé, les contradiccions –segona qüestió– importantíssimes són les que tenen vostès dintre el seu partit. Diuen una cosa aquí al Parlament, i després al territori els seus alcaldes en diuen una altra. Torno a dir-li un altre..., li torno a recordar el que li he dit sempre: un 80 per cent dels municipis que formen part de la MAT, que estan contra la interconnexió (*remor de veus*) –de la interconnexió–, formen part de Convergència i Unió.

I acabo, i vaig acabant. Vostès es defineixen com un partit nacionalista, no?, segons tinc entès. (*Pausa.*) Bé, doncs, parlen –i llegeixo textualment–: «amb relació a la interconnexió elèctrica entre Catalunya i França». Que jo sàpiga, Baixàs està a la Catalunya Nord, senyor Teixidó; Catalunya no acaba a la Jonquera. Aquest motiu... I, també, en el punt cinquè, que vostès parlen, entenc jo, de

fer un soterrament puntual en llocs determinats..., és un plantejament molt més fluïx del que presenten i han proposat el Govern central, que demanen el soterrament dels vint-i-cinc quilòmetres de la MAT, i el senyor Monti.

És a partir d'aquí, senyor Teixidó, que li demanaria que retirés aquesta moció, entre altres coses perquè aquesta última proposta que fan d'un soterrament traçat li pot provocar... (pausa) –escolti'm, escolti, senyor Teixidó–, li pot provocar problemes amb els seus alcaldes; demanaran molt més.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara correspon intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Des del nostre grup parlamentari tampoc donarem suport a la moció ni a l'esmena presentada, malgrat que reconeixem l'interès que sempre té que en aquest plenari es pugui parlar dels temes d'energia i de la seguretat de la xarxa, i també, per què no?, dels temes d'interconnexió. També cal dir-ho, que el Govern està treballant sobre aquest tema, que se n'ha parlat en comissió a partir del projecte del debat que s'ha fet amb les compareixences sobre la nova Llei de garantia i seguretat en el subministrament elèctric, i que, per tant, aquest és un tema en què s'està treballant.

S'està desplegant el Pla d'energia; vostè considera que és d'una forma insuficient, moderada. D'acord. Cal actualitzar, cal posar al dia aquest Pla d'energia 2006-2015, a partir de les noves realitats, i en això s'hi està. Com cal ampliar les actuacions en matèria d'eficiència i estalvi; el Govern ho ha fet per als edificis públics, cal estendre-ho.

Per tant, d'alguna manera, el primer punt, diríem, quant a tema de xarxes, creiem sincerament que en tot cas s'ha quedat curt, perquè vostè ho ha dit: es tracta de ratificar allò que s'està fent –la resposta Lacasitos, que ens ha il·lustrat ara el Grup Popular en què consistia això.

Nosaltres sí que aprofitaríem l'ocasió per centrar aquesta reflexió sobre el tema de les xarxes. Sabem que la Unió Europea i especialment Espanya i Catalunya tenim una xarxa elèctrica feble. Ho reconeixem. Per causa en bona part de la dependència energètica que tenim i per la inseguretat en el subministrament, i que estem molt lluny..., i necessitem una nova xarxa per poder assolir aquests objectius d'un 21 per cent d'electricitat d'origen renovable i també, que no es diu gaire, rebai-xar la intensitat energètica un 1 per cent anual.

La xarxa necessitarà molta inversió; s'ha calculat que a nivell de la Unió Europea són 500.000 milions d'euros en els propers deu anys. És molt esforç. Com cal aplicar aquest esforç en la xarxa?, i aquí és on hauríem d'entrar en debat. Doncs, home, substituint una mica el concepte..., o integrant un nou concepte: no parlem tant

de connectar com d'integrar. Aquest és el concepte que avui hi ha; és el que en terminologia europea se'n diuen les *smart grids*, eh?, les xarxes intel·ligents, que incorporen el foment de construcció de microxarxes, que busquen la generació distribuïda. I que això ha d'anar acompanyat, perquè tots hi estem d'acord, amb un procés de compactació, de millora, de reducció d'impactes de la xarxa existent i buscant tots aquells elements de seguretat.

En som conscients, hi donem suport i treballem en aquest sentit. Aquest no és el tema; el tema és anar cap a aquest nou model de xarxa, a Girona i a tot Catalunya, però associat a un model de generació i a un model d'interconnexió. I aquí és on voldríem entrar en el segon aspecte de la seva intervenció, perquè en el primer crec que és que en el fons hi ha un gran acord entre tots: seguretat, eficiència, estalvi, connexió de les renovables, actualització del Pla d'energia, i també, per què no dir-ho?, des del nostre punt de vista, que l'Icaen sigui, amb nous continguts i amb noves funcions, aquesta agència catalana de l'energia. El nom no fa la cosa, però calen funcions, calen programes, calen recursos i cal autonomia de gestió, que segurament l'actual Icaen necessita. I crec que aquí haurem d'avançar.

L'altre gran tema és el tema de la interconnexió i de la MAT. Crec que s'ha avançat molt durant aquest temps. Per què teníem tants problemes i tantes incomprensions a les comarques gironines? Perquè s'havia volgut fer entendre que el tema de la MAT i el tema de la interconnexió era un problema gironí. I ara sabem, afortunadament, després d'haver-ne parlat molt i de la intervenció de la Unió Europea, que aquest és un problema de la xarxa europea de transport elèctric i d'uns compromisos determinats, que una cosa és la seguretat energètica a Girona, que passa per actuacions com les que hem indicat anteriorment, fins i tot també amb una central de cicle combinat, i per la instal·lació de renovables, també a Girona, com també n'hi han a Tarragona i n'hi hauran d'haver a Barcelona, i una altra qüestió és aquesta decisió europea en què l'actuació del senyor Monti és molt important.

Primera consideració que fem nosaltres: si estem parlant d'un problema transfronterer, transeuropeu, el que és bo per Catalunya nord és bo per Catalunya sud. I les recomanacions ambientals, les recomanacions de disminució d'impactes, les recomanacions de compensació són bones a nord i a sud d'un únic territori que és Catalunya i que són els Pirineus. I aquí tenim els referents, el que ha acordat el Consell General dels Pirineus Orientals i el que ha acordat el mateix Govern francès, com molt bé està indicat.

Segon aspecte. Per nosaltres l'informe del senyor Monti és el que li va encomanar la Comissió Europea. La Comissió Europea li va encomanar que parlés des de Baixàs fins a Vic; per tant, també Bescanó. I nosaltres hem parlat amb ell i ell està conscient d'això. I nosaltres voldrem aplicar les seves consideracions i les seves recomanacions a aquest conjunt del traçat, i a partir d'aquí practicar el diàleg amb el territori, buscar les compensacions corresponents, fer les explicacions que calguin sobre la conveniència o no d'aquesta interconnexió, per

què sí i per què no, i sobretot com millora, en un altre apartat, el subministrament a les comarques gironines.

Parlant clarament, dient les coses clares, la gent és comprensiva. El que no pot ser és que hi hagin sensacions de tractes discriminatoris o que es vulgui fer passar el clau per la cabota quan estem parlant de qüestions d'interès molt més general.

Gràcies, senyor president, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseiller...*, la moción plantea, en realidad, un único tema, que es el tema del problema de la energía, no solamente en Cataluña sino en toda la península Ibérica, que es de lo que tenemos que hablar.

Desde luego, la primera parte..., de la primera parte... (*Remor de veus.*) Sí, sí, tenemos que hablar de toda la península Ibérica, y lo ha definido muy bien el señor Milà, porque estamos hablando de la conexión entre península Ibérica y Europa, que pasa por Cataluña; pero punto. Hombre, hablemos con propiedad. Y, de hecho, si se leen el informe Monti, en estos términos lo plantea, no lo plantea en otros; ni habla de Catalunya Nord ni de Cataluña sur, ni de Països Catalans, sino que habla fundamentalmente en términos geográficos y de entrar..., que es la razón de ser, que nos motiva y que bien ha definido ahora el señor Milà, de un proyecto de interés europeo, el EL3, que trata de la interconexión eléctrica Francia-España-Portugal.

La primera parte de la moción podemos definirla como beatífica, realmente *no fa cap mal*; es una moción declarativa en la que se viene a cumplir lo que es el plan de estrategia y a recordar sin ninguna aportación singular lo que allí figura. De hecho, contará con nuestro apoyo puntual toda la moción, porque en realidad la moción en sí es una declaración de buenas intenciones.

El segundo apartado ya tiene más miga en cuanto que efectivamente viene a reflejar en un espejo, pues, es cierto, los problemas que tiene el Gobierno. A mí me gustaría que se hubiera conectado el segundo apartado con el primero y se hubiera dicho: «En relación a la ejecución al Plan de energía 2006-2015...», porque me limitaré a recordar que en el propio Plan de energía 2006-2015 hay un apartado, aprobado en octubre del 2005 por todos los socios del Gobierno –todavía no se habían peleado–, en el que se decía: «Es necesaria una nueva interconexión con Francia, de forma inmediata, tanto por el control de las tensiones como desde el punto de vista de la capacidad térmica de las líneas.» Es decir, en cumplimiento del Plan de la energía, los partidos que forman parte del Gobierno de coalición tienen un compromiso asumido, que es favorecer, porque consideran necesaria, la interconexión entre España y Francia.

Es así que también se ha de recordar por qué estamos en esta situación y por qué Cataluña en estos momentos tiene la responsabilidad en esta materia: porque en el año 96, y bien lo recuerda el informe Monti, se decidió que no pasara por los Pirineos Atlánticos, por el departamento, que no pasara por Aragón, sino que pasara por Cataluña la línea de conexión e interconexión entre Francia y España, a través de Cataluña. Y eso nos ha de servir de motivo de satisfacción. Era una aportación positiva que fuera por aquí y no fuera por Aragón; era beneficioso para Cataluña.

Y de aquí que yo les pida responsabilidad. Y les pida responsabilidad puesto que el informe Monti presenta una pregunta..., da una serie de preguntas y dice: «Oiga, en junio del 2008 sería conveniente que respondieran las preguntas que yo hago aquí.» Y la primera que hace, la fundamental, la que se realiza el propio Monti, es: «Oiga, díganme ustedes si creen que realmente es necesaria la integración» –la integración– «de la península Ibérica en el sistema europeo, en el sistema eléctrico europeo.»

Y si es así, díganlo y háganlo posible, y contesten todas las preguntas. Ya. No lo demoren más; no es necesario que lo demoren más. Yo creo que esta es la respuesta que hoy nos hubiera gustado oír: en junio del 2008, el Gobierno de Cataluña tendrá la solución, en uso de su responsabilidad, y podremos decir que ya le damos la respuesta a la pregunta que hace el señor Monti. Lamentablemente, no ha sido así. Otra vez hemos visto escenificadas las divergencias entre el Gobierno de coalición... El Gobierno de coalición, señor Quera, fundamentalmente es ponerse de acuerdo –ponerse de acuerdo–, y lamentablemente –y basta nada más que ver sus manifestaciones o adónde acuden en sus manifestaciones– no es así.

Asuman con responsabilidad –asuman con responsabilidad– esfuércense y sean flexibles. Desde luego, no les quepa la menor duda que el Gobierno de Cataluña funcionará mejor, y sobre todo la conexión europea, imprescindible –imprescindible–, la interconexión europea en esta materia, será mucho más fácil para todos. No hagan de asno de Buridán, que ni comen ni dejan comer.

Muchas gracias.

El president

El senyor Fernández Teixidó pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Amb brevetat, pel tràmit parlamentari, li agraeixo, honorable diputat, el seu to. És a dir, si fos possible, quan arriba una moció, parlar com vostè i jo hem parlat, ens podríem entendre. O sigui, jo tinc una discrepància respecte a una de les coses que ha dit, que és aquesta esperança que jo entenc que és una mica metafísica respecte a les microxarxes. Però és una discrepància. En podem parlar. Però vostè aquí surt a la tribuna, fa una intervenció de caràcter polític, ens posem d'acord o no. I així és com jo crec que s'ha de

poder tractar una moció d'aquestes característiques. No, no; hem de sentir una intervenció per part del diputat d'Esquerra Republicana, amb el seu dret, i una intervenció per part del diputat del Partit Socialista de Catalunya, que ens demanen coherència política.

Si el butlletí pogués registrar, si el butlletí d'aquesta cambra pogués registrar els gestos, que no pot –que no pot–, tot anirà, amb la tecnologia tot anirà...

El president

Sí, sí que pot...

El Sr. Fernández Teixidó

Però de moment no pot...

El president

Sí que pot, sí.

El Sr. Fernández Teixidó

Pot? (*Pausa.*) Doncs, miri, senyor president (*rialles*), sap què és això? (*L'orador fa el gest d'estirar-se el morro.*) Sap què és això? Una cosa molt gran! Que vostès aquí ens vinguin a dir que som incoherents respecte al territori...! Senyor Terrades, així! I se'l trepitgen! (*Remor de veus i rialles.*) Oi que ho entén? I se'l trepitgen!

Perquè vostè ve a dir aquí el següent. Diu: «Ecoliti'm, ens demanen en un àmbit de política energètica les coses que està fent el Govern.» Però no eren vostès –i aquí tenim un adalid de la complicitat– que demanen a l'oposició per tirar endavant la feina que fa el Govern? I aquí en tenim un adalid, el conseller Castells, que ens ho demana sempre. Doncs si els presentem una moció que són capaços de poder subscriure, perquè el conjunt de les coses són assumibles pel Govern, fins i tot el diputat Domingo parla de caràcter beatífic, donin una passa endavant, si són tan amables, i votin a favor, si volen que aquesta complicitat es materialitzi!

És tan gran la prepotència dels grups que donen suport al Govern, llevat de la seva actitud, honorable diputat, que el que ens vénen a dir aquí és: «No cal que això ho votem; això ja ho fem nosaltres.» Fatal, fatal!

Vull acabar, senyor president, dient el següent. (*Remor de veus.*) Per què passa això? Perquè vostè, senyor Terrades, i vostè, diputat republicà, senyor Quera, vénen aquí amb la lectura del text i no escolten res del que els hem dit, diputats; no escolten. Jo no he parlat cap de les referències que vostè ha fet en el seu discurs, ni una, però vostè té un rotllo, l'explica i justifica que queden com a senyors no votant la moció que presenta Convergència i Unió.

Conclusió final: empobriment absolut del debat polític, incapacitat que des de l'oposició els donem suport, incapacitat d'arribar a acords, incapacitat de discutir políticament... Tot plegat, un desastre. Ara, això sí, vostès sortiran tan elegants i tan contents...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...que han derrotat una vegada més la moció de Convergència i Unió. I sentint-los, n'estem encantats, que ens derroten. Per cert, PP...

El president

Senyor..., senyor Fernández Teixidó, és que sap què passa?, que ha acabat el temps i encara no ha dit què fa amb l'esmena. (*Rialles.*) I hauríem de procedir...

El Sr. Fernández Teixidó

Li ho dic en un moment...

El president

Sí, sí, però és que ja porta vint-i-tres segons...

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor Rodríguez, li acceptarem la segona esmena, no la primera, per una raó ben senzilla: perquè forma part..., senyor Quera, perquè forma part, la primera de les esmenes que plantegen, del nostre programa electoral. Ve amb aquesta moció i vostè em recorda el que deia de l'any 2001. No li podem acceptar la primera, però li acceptarem la segona.

Gràcies, senyor president.

El president

De res, senyor Fernández Teixidó. I sàpiga que, efectivament, a part del diari de sessions, queden enregistrats tots els plens i es poden consultar fins i tot.

(*El Sr. Terrades i Santacreu demana per parlar.*) Senyor Terrades...

(*Pausa.*) Queden enregistrats aquí i allà també, eh?

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor Teixidó, no se m'enfadi. Senyor Teixidó, no se m'enfadi, eh? Li recomano que faci servir la seva retòrica, que és molt florida, per convèncer els seus alcaldes que recolzin el traçat de la línia d'alta tensió i la interconnexió entre Espanya i França.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Rodríguez i Serra i el Sr. Quera i Carré demanen per parlar.*)

El president

El senyor Rodríguez, primer, i després... Senyor Rodríguez... Senyor Santi Rodríguez, si us plau.

El Sr. Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada del punt a.6.

El president

L'a.6; només l'a.6, eh? (*Pausa.*)

Senyor Quera...

El Sr. Quera i Carré

Sí, senyor president...

El president

En el procés de contradiccions i al·lusions?

El Sr. Quera i Carré

Sí; per al·lusions directes.

El president

Trenta segons.

El Sr. Quera i Carré

Senyor Teixidó, jo avui només he vingut a parlar de la moció, no dels seus discursos.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*)

El president

Deu. Deu, i els hi compto.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor Terrades, tant de bo vostès tinguessin una mínima part de la retòrica que aquest grup té per convèncer els seus socis que facin el que han de fer.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Procedim a votar primer el punt a.6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 82 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 302-00099/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política en matèria d'aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, deixin-me començar fent una asseveració que suposo que entendran i que compartiran. En aquest tema, el nostre grup i jo personalment parlem des de la convicció, no

des del populisme; des d'una convicció i des d'un intent de coherència que ve de lluny.

La primera convicció, la primera que els volem transmetre, és la següent. Nosaltres..., quan jo parlo amb accent de l'Ebre, aquí parlo a casa meua, igual que al Ter. Per nosaltres, territoris n'hi ha un, que es diu Catalunya; és casa nostra; tot el territori català és casa nostra. Per tant, les necessitats de Barcelona són les nostres necessitats, són les necessitats de l'Ebre. No és cert que hi haja unes necessitats a l'Ebre i unes a Barcelona, unes necessitats al Ter i unes a l'Ebre. No és cert que sigui diferent la necessitat del Segre de la necessitat del Llobregat. No és cert. Només hi ha un únic territori, del qual no només ens sentim solidaris, sinó que del qual ens sentim participants. És casa nostra, si és que hi han cases d'algú. Aquesta és la nostra primera convicció.

I precisament amb aquesta convicció hem actuat al llarg del temps. Els ho he de recordar; els he de recordar que l'alcalde de Barcelona senyor Clos, exalcalde de Barcelona, senyor Clos, baixava a l'Ebre a dir-nos, el 2002, que Barcelona ni necessitava ni necessitaria aigua i que per tant els que allà defensàvem la necessitat de la interconnexió érem uns traïdors.

Això ens ho deien a l'Ebre, ens ho deien amb aquestes paraules, perquè Barcelona no necessitava aigua. Vam haver de veure com després el conseller de Medi Ambient, l'amic Salvador Milà, ens deia que no es necessitava la interconnexió –ho tinc aquí– perquè es demostrava científicament que Barcelona no necessitava aigua.

La nostra convicció, llavors, ja era que havíem d'actuar amb responsabilitat per tal de cobrir les necessitats de Barcelona i de tot Catalunya –de tot Catalunya. Aquesta era la nostra convicció de qual ni hem dimitit ni dimitirem.

Vam planificar en moments en què, certament, l'alcalde de Barcelona podia dir que no necessitava aigua, perquè es planifica en els moments que es pot per als moments que falta, es planifica en els moments que sobra per als moments que vindrà la sequera. I sabíem que vindria la sequera. I ha arribat la sequera i ens hem trobat que una de les coses que en aquell moment vostès reivindicaven avui són incapaços de complir-la. Si nosaltres deixéssim les nostres conviccions a part i ens apuntéssim al «ni gota» o al «la sang abans que l'aigua» o al populisme, ens equivocaríem.

Però vostès s'equivoquen molt quan s'obliden de les reivindicacions que van portar al territori i que nosaltres compartíem. Ens acusaven de quedar-nos curts quant a la reclamació de garanties per al riu Ebre. Ens acusaven de quedar-nos curts quant a la reclamació de garanties per al delta de l'Ebre. Tot allò que vostès reivindicaven avui ho han oblidat. Són vostès que obliden que Barcelona i l'Ebre i el Ter i el Segre tenen les mateixes necessitats i són un sol territori. Vostès han tancat una aixeta importantíssima, que és la del diàleg en el territori i amb la gent del territori.

Vostès, avui, a l'Ebre, no deixen ni que discutisca el Consell Econòmic i Social al territori. Vostès, avui, a l'Ebre, no baixen a donar explicacions. Vostès, avui, a l'Ebre, tenen un problema molt important. Volen que els digui per

què viuen vostès una contradicció entre els delegats del Govern i el Govern? Perquè deixen el delegat del Govern sol a l'Ebre i el president de la Generalitat és incapaç de baixar a dialogar en el territori perquè sap que ens ha enganyat. Aquest és el seu problema. El de l'engany i la falta de coherència. I aquesta és la nostra autoritat.

Facin allò que reivindicaven: retornin a l'Ebre i al Segre i al Ter allò que els prometien. Donin allò que vostès es van comprometre a fer. I des del Govern, que és quan poden fer-ho, tenen l'obligació de fer-ho. I si no ho fan, el seu error serà el suficientment important no perquè perdin vots, perquè perdin una cosa molt més important, i no només la credibilitat: estan a punt de perdre la confiança en la seva pròpia convicció; estan a punt de perdre el respecte dels territoris, de la gent de tot el territori.

I no oblidin que allò que a vostès els pareix petit perquè és un territori petit, com l'Ebre i el Segre, al final és el mateix territori que Barcelona; som un únic país. I els garanteixo que el seu error a la llarga no només els restarà credibilitat, sinó que els restarà possibilitats de dirigir-se...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...amb autoritat a la gent, i això realment, per a un govern, és molt greu.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes, l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que ha donat lloc a aquesta moció va ser un reguitzell..., una mostra més que un reguitzell, una mostra de les incoherències que els grups que donen suport al Govern han mantingut al llarg dels anys respecte de la política de l'aigua.

Allò, remenant, n'hem trobat una altra, i no la volíem passar per alt i en vull fer partícip a la cambra, tot i que ja figura en el diari de sessions. És una proposició no de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, de febrer de 2003, no? El títol, només els llegiré el títol, és «sobre la retirada del projecte de connexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona i Aigües Ter Llobregat per al transvasament de l'aigua de l'Ebre a l'àrea metropolitana de Barcelona».

I en aquesta proposició no de llei, que va ser votada pels tres grups que avui donen suport al Govern, es deien coses tan interessants com..., una diputada d'Iniciativa que ho defensava deia: «Quan es va fer l'exposició pública d'aquest projecte de connexió de xarxes del CAT i ATLL era una exposició amb deficiències i amb manca de transparència.» Lògicament, això ara no es pot dir, perquè no hi ha hagut exposició pública ni n'hi haurà.

A més: «A més a més, el projecte no ha estat sotmès a avaluació d'impacte ambiental tal com preveu la normativa»; que tampoc no ho estarà ara.

A més a més, un altre diputat, en aquest cas d'Esquerra Republicana –no és present a la sala, però encara és diputat–, deia: «Vostès saben que un cop fetes les connexions, un cop fetes les instal·lacions dels conductes per a extreure aigua de l'Ebre, això no hi haurà qui ho pari. No hi haurà lleis, no hi haurà posicionaments de governs que puguin aturar que es transvasi tota l'aigua que es necessita a la zona sud del litoral mediterrani.» I sentenciava: «No aconseguiran enganyar els ciutadans de les comarques de l'Ebre amb aquests posicionaments.» Evidentment, d'enganyar, ja sabem qui en sap més.

Però anem a la moció que ens proposen. És una moció que el que demana són obvietats que en condicions normals no podrien ser objecte d'una moció. Es demana que el Govern tingui un posicionament unitari –elemental–; que els delegats del Govern, com a delegats que són del Govern, mantinguin un posicionament d'acord amb el Govern –elemental–; es demana que es tingui una visió global del país –elemental–, atenent les necessitats i déficits de tots els territoris –lògic–; es demana –passo a un altre punt–, en temps de sequera, doncs, prioritzar aquelles mesures que contribueixin a resoldre el problema de la sequera però que formin part de solucions més estructurals –elemental, i com en els darrers mesos i anys hem vingut reclamant els grups de l'oposició.

Però, donades les circumstàncies, és una moció necessària, perquè el Govern, suposo, i els grups que donen suport al Govern, en un exercici magnífic de coherència, doncs, necessita i requereix que se li diguin aquestes obvietats, aquestes coses que són elementals.

Nosaltres hem volgut afegir-hi un nou punt que hauria de ser també elemental i és també obvi, i és: atès que el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat han arribat a un acord precisament perquè s'adopti una mesura d'aquestes que permet abordar el problema conjuntural de la sequera, però també pot abordar el problema estructural, i això ho han acordat el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, home, doncs, reconeguem-ho i posem-nos del costat del Govern i diguem: «Escolti'm, donem suport a aquest acord a què Govern de la Generalitat i Govern de l'Estat han arribat.»

Nosaltres no en tenim cap, de problema de coherència. Ni en teníem a principis dels anys dos mil, ni el 2002, ni el 2003, ni en tenim el 2008; ni aquí ni a Madrid. I allà vam donar suport a allò que reivindicàvem aquí, des d'aquí. I això no tothom ho pot dir, senyor Sancho. I em refereixo a vostès. A aquesta solució, que vostès van plantejar a Catalunya, que vostès han reivindicat també al llarg del temps, no acabem d'entendre per què quan arriba l'hora de la veritat vostès no li donen suport.

Per tant, l'esmena que plantegem va adreçada que els grups que donen suport al Govern puguin posicionar-se unitàriament respecte de la solució que finalment s'ha adoptat, però també va adreçada que el mateix Grup de Convergència i Unió pugui recuperar la coherència perduda a Madrid.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Sancho, estic d'acord amb vostè: Catalunya és un sol país, eh? Jo ja entenc que vostè parli d'aquí des de la convicció; li asseguro que no pensava que avui parlaria vostè, sinó que parlaria l'honorable Ramon Espadaler, perquè, si no, li hauria portat alguns retalls d'algunes de les seves manifestacions en els diaris de les Terres de l'Ebre, eh?, perquè avui aquí vostè ens ha parlat de molta convicció per solucionar el problema de la sequera que viu la regió metropolitana de Barcelona, però quan vostè fa declaracions a *La Veu de l'Ebre*, per exemple, o en els mitjans de comunicació de les Terres de l'Ebre diu exactament –diu exactament– una posició bastant diferent a la que avui ha mantingut en aquesta tribuna.

Diu: «Nosaltres actuem o som responsables i no dimitim del país.» Doncs, miri, podien haver votat a favor de la convalidació del real decret, la setmana passada, en el Congrés dels Diputats i no abstenir-se, com vostès van fer. Si tan d'acord estaven amb aquesta solució que el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya proposaven, i tant s'adequava a les seves posicions en matèria hidràulica, doncs, el podien haver votat a favor, i segur que tots els ciutadans i les ciutadanes del país, d'aquest país, únic país que vostès i nosaltres i tots els membres de la cambra representem, probablement haurien entès millor la seva posició.

I, després d'escoltar-lo en aquesta intervenció, jo crec que ha quedat clar un cop més que a Convergència i Unió el que realment els interessava d'aquesta situació de crisi real que té el país, o crisi real que pot tenir a partir del mes d'octubre si no plou ni una gota d'aquí a aquest mes, a vostès el que els interessava no és buscar i acompanyar el Govern per trobar solucions a aquesta situació de sequera i buscar-hi les solucions oportunes, entre elles aquesta mesura que estem adoptant, sinó que vostès el que han intentat, eh?, ha estat desestabilitzar el Govern (*remor de veus*), atiar algun que altre desentendre territorial, senyor Sancho, introduir confusió en el debat, barrejar mesures que són –que vostès ho saben perfectament– conjunturals amb mesures estructurals, no?, amb propostes hidrològiques estructurants...

Abans, en la interpellació que se li ha fet al conseller, es reclamava una taula nacional de l'aigua. El conseller, tant en la construcció de la Taula Nacional per la Sequera com avui aquí, ha manifestat que, un cop hàgim sortit d'aquesta situació, el Govern i, en tot cas, aquest grup parlamentari que jo represento en aquest moment no tenen cap inconvenient d'abordar els debats sobre les polítiques hidrològiques que el nostre país necessita, eh?, i que el conjunt dels territoris, de les comarques, dels pobles de Catalunya necessiten, per tal que algunes de les

mesures que s'han reclamat amb insistència, com és el retorn de cabals al Ter, doncs, puguin ser possibles, no?

Però jo crec que totes aquestes setmanes vostès –torno a repetir-li-ho– no han estat al costat del Govern. Jo crec que la ciutadania del país esperava de vostès, que han estat un partit de govern, que són un partit que representa..., o són dos partits que representen milers de ciutadanes i ciutadans, que en aquesta situació estiguessin al costat del Govern.

Jo puc admetre que puguem tenir discrepàncies sobre les polítiques estructurals, o algunes discrepàncies sobre les infraestructures estructurals que el país necessita, però no és el moment, eh?, d'adequar o d'abordar aquestes discrepàncies. Això ja vindrà, no es preocupi; nosaltres estem disposats i el Govern està disposat a mantenir aquest debat.

La ciutadania el que espera del Govern i el que espera de tots els grups és que siguin capaços de posar-se d'acord per tal de garantir-los el subministrament d'aigua en situacions crítiques, com les que estem en aquests moments o que podem estar en aquests moments. Jo crec que el Govern i els grups que li donem suport han fet aquesta feina, perquè som conscients de la situació en què el país es troba, i vostès s'han dedicat, al llarg d'aquestes setmanes, a intentar posar pals a les rodes i intentar desestabilitzar el Govern i no buscar solucions a aquesta situació de crisi que el país pot viure a partir del mes d'octubre.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Laura Vilagrà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, fa molts dies que els mateixos protagonistes, o gairebé els mateixos, portem a terme un debat entorn de l'aigua. Ja vam tenir l'oportunitat en la Taula Nacional de l'Aigua, fa pocs dies, d'una manera endreçada, doncs, de fer aquest debat. Va ser un punt de partida interessant, amb les valoracions del territori, amb l'aportació del Govern. Vam establir, doncs, un mètode de treball, i el conseller mateix, el conseller en persona, es va comprometre a traslladar les conclusions d'aquesta taula al si del Govern.

Per tant, entenem que això, doncs, és un bon punt d'inici. Encara que alguns grups parlamentaris van mostrar les seves reticències sobre la utilitat d'aquesta taula, des d'Esquerra entenem que anirà per bon camí. En qualsevol cas, també hi ha un Comitè Permanent de la Sequera que fa aquest seguiment, i també, des del novembre del 2006, s'està treballant en constant, diguem-ne, treball amb el territori pel que fa a la planificació d'estructures de l'aigua. Per tant, en aquest sentit, s'està treballant, tal com, diguem-ne, d'alguna manera, planteja la moció de Convergència en aquest sentit.

De fet, Esquerra en la Taula de l'Aigua vam plantejar que hem d'impulsar aquelles mesures que defensin l'e-

equilibri territorial i la nova cultura de l'aigua, en aquest sentit, centrant-nos en l'oferta i no en la demanda de l'aigua, perquè, en tot cas, el que fan els transvasaments moltes vegades és propiciar una gestió ineficient dels recursos hídrics; almenys és això el que nosaltres plantejarem i veiem.

Per això és difícil que amb Convergència o amb el PP, doncs, ens posem d'acord quant a la gestió de l'aigua, perquè mentre PP i Convergència apostaven pel Pla hidrològic nacional, per tant, aquells 1.050 hectòmetres cúbics –no sé si els sona–, doncs, nosaltres plantejàvem un altre model. En aquest cas, aquesta llufa la portaran sempre, aquesta llufa la portaran sempre al territori.

En canvi, nosaltres plantejàvem un altre model, que s'ha començat a implementar des de fa quatre anys: un ús més racional de l'aigua; l'ús de l'aigua de depuradores, per exemple, per a usos agrícoles o industrials; la descontaminació d'aqüífers; canvi en el sistema de reg; la construcció de dessaladores..., que em diran: «Sí, la primera que hi ha construïda al país la va fer Convergència i Unió», i tant de bo haguessin anat en aquesta línia, n'haguessin construït més, tant de bo, perquè ara potser no estaríem en aquesta situació. (*Remor de veus.*)

En qualsevol cas, no som el primer país del món que ens trobem en una situació de sequera, i els que l'han resolt de debò anaven en aquesta línia que els comentava. Perquè, de fet, ja s'ha vist que amb la mina de Fígols, amb l'aigua de la mina de Fígols no resoldrem la sequera.

Entenem que el Govern està governant, que està fent un bon camí en aquest sentit, que d'aquí a uns anys vista, no gaire llunyans, tindrem resolt aquest problema de manera definitiva, que s'ha pres l'accelerador en la construcció d'infraestructures, amb la dessaladora del Prat, o també amb l'ampliació de la de Tordera. Per tant, en aquest sentit, donem suport a aquestes mesures que ha pres el Govern.

Pel que fa a la qüestió del Ter, que també planteja la moció de Convergència, entenem que per primera vegada el Govern de la Generalitat ha fet un reconeixement explícit en el marc del Consorci Alba-Ter, que de fet hi ha, doncs, quaranta-sis ajuntaments i cinc consells comarcals que ho aglutinen; que hi ha d'haver un retorn gradual i progressiu d'aquest cabal, i que en aquest cas ja s'han fet reunions per estimar, per acotar els terminis i per quantificar aquests retorns. Per tant, en aquest sentit, ens sembla que anem en la bona línia.

També s'ha fet realitat la primera fase del projecte de modernització del rec de Molí de Pals i Sentmenat. Per tant, també en aquesta línia de millorar aquesta eficàcia en el rec, també s'està treballant.

En conclusió, en aquest sentit, Esquerra apostem per aquest nou model de gestió dels recursos hídrics, emmarcats en una bona gestió de les aigües dins de cada conca, dins les conques respectives, sense ampliar les concessions entre conques. Aquest nou model, com diem, va començar fa quatre anys i no s'ha pogut desplegar completament, però entenem que quan estigui desplegat farà front a totes les necessitats hídriques del país, malgrat, doncs, que es puguin produir episodis de sequera com el que estem vivint.

Per tant, amb relació a la moció de Convergència, doncs, la nostra posició seria de rebuig. Emplacem, doncs, tots els grups a emmarcar aquests debats que estem tenint en les taules que ja funcionen. I, en qualsevol cas, també és veritat que el conseller avui mateix i en altres ocasions s'ha compromès que aquesta Taula de l'Aigua no només sigui per a la sequera, sinó que pugui anar molt més enllà, i per tant també donem suport a aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

El senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. No sabia molt bé si enfocar la meua intervenció sobre la moció que ha presentat Convergència i Unió, eh?, o sobre la intervenció del senyor Sancho. Intentaré combinar les dues coses; espero sortir-me'n prou bé.

En aquests debats que anem tenint periòdicament sobre la sequera, s'està produint un gir, i és un gir que penso que és interessant, que defineix una mica la situació: hem passat un llarg període en el qual des de l'oposició s'ha acusat el Govern de no fer re, i ara se l'acusa de fer les coses malament; tard i malament. És un progrés. S'accepta, per tant, que s'estan fent coses.

De fet, nosaltres fa dies que els diem..., allò que vostè en diu: «Les dades, que no parlen de política, parlin de dades...» Cada vegada des d'aquí dalt expliquem les dades de tot el que s'ha fet –no ara, sinó des del començament del decret de sequera, fa més d'un any– i com, progressivament, la gravetat de la situació, deguda a una situació climatològica, obliga a anar posant altres coses damunt de la taula. Bé, ho celebro, tenim coses a parlar que s'estan fent, sigui bé o malament.

Per cert, tot i que ja s'ha dit, no me'n puc estar: tenim coses damunt de la taula a parlar gràcies al fet que no tothom va fer com Convergència i Unió al Congrés dels Diputats i, per tant, es va poder aprovar la convalidació del real decret llei que ens permet en aquest moment tenir una solució d'emergència a la vista.

Senyor Sancho, quan vostè parla de coherència, possiblement –possiblement– té part de raó. Però per predicar-la també se n'ha de tenir a la casa pròpia. I el seu discurs seria molt més creïble i molt més contundent si en aquests moments vostès no ens estiguessin, en determinades zones, bombardejant amb afirmacions que a mi com a mínim em sorprenen.

Per exemple, vostès parlen que donen suport a les solucions d'emergència. Jo no deixo de rebre aprovacions de consells comarcals en els quals vostès tenen majoria, en les quals estan aprovant que no es faci aquesta aportació d'emergència.

Vostès ens diuen –ho ha dit, s'ha dit aquí, en seu parlamentària– que estan d'acord que es faci una aportació

dels pous adequada. No paro de rebre mocions en què em diuen que, de l'aigua dels pous, ni una gota.

Vostès em diuen que hem d'evitar les restriccions. No fa gaire, el portaveu de Convergència a l'Ajuntament de Tarragona va dir: «Hem passat restriccions i no ens ha passat re.» Caram, escolti'm, vostès també s'ho poden aplicar, això, no?

D'interlocució en el territori se'n fa. No és fàcil i no és automàtic, però se'n fa. Se'n fa amb el Consorci Alba-Ter –i aquí hi ha un reconeixement de l'esforç fet pel Ter–, se'n fa amb els agents territorials, se'n fa al Camp de Tarragona, i el conseller ha vingut a l'Ebre, i vindrà les vegades que convingui.

Es fan també aquells esforços i aquelles aportacions per tal que l'obra que es fa per emergència tingui una utilitat en el futur. I això és important, i això és bo. O sigui, quan parlàvem de la dessalinitzadora de Cunit, vostès ens acusaven que això era una interconnexió encoberta. Escolti'm, doncs, ara ja no l'hauríem de fer, no?, aquesta dessalinitzadora? Doncs, tot el contrari: ara té més sentit que mai, perquè permet portar aigua per aquesta canonada que donarà una solució d'emergència, la podrem fer servir de manera permanent per tal de fer arribar aquesta aigua. També hauríem hagut de construir una altra canonada cap a Barcelona, cap al nord, cap al sud.

Per tant, aquí nosaltres haurem sigut el primer Govern que haurà portat nous cabals a Barcelona i el segon que els ha portat al Camp de Tarragona i el primer que no els haurà portat de l'Ebre.

I, a partir de tot això, sempre hi ha aquella demanda de debat. Completament d'acord: hem d'entrar en un debat; avui ho ha dit aquí mateix el conseller. Perquè, a més a més, aquest debat possiblement serà molt interessant, perquè una altra vegada podrem confrontar dos models que són diferents: el model de portar aigua d'on sigui pel que sigui, sigui de l'Ebre d'una manera permanent –que avui m'ha semblat entendre que algú ho començava a apuntar–, sigui amb la promesa de la terra promesa del Roine, o els que apostem per una política hidràulica molt més d'acord amb la directiva marc de l'aigua: regulació, estalvi, eficiència, reutilització, explotació..., tot això ens està donant, ens està demostrant que és vàlid, i complementar-ho amb la dessalinització. Per això nosaltres contemplem aquesta mesura, a diferència de vostès en el seu dia, com una mesura puntual, temporal, d'emergència i condicionada a un règim estricte que la comissió mixta haurà de definir en quins termes es planteja.

Són els dos models i sembla que hi continuen sent. Caldrà, sense cap mena de dubte, fer aquest debat. Però, en tot cas, nosaltres, aquest període de sequera, ens hauria agradat fer-lo amb el principal partit de l'oposició al costat.

I acabo dient que això no ha estat possible, i ho lamentem. I aquesta sequera, finalment, algú la jutjarà amb qui –i, si vostè vol, amb errors– va posar els elements que van permetre superar-la i qui va voler fer-ne bandera política per treure'n un profit.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, aquest tema, com ja ha dit algun altre portaveu, és per desgràcia, per les circumstàncies, habitual en aquesta tribuna, en aquest hemicicle.

Nosaltres crec que ja hem manifestat des de Ciutadans quina és la nostra posició; li ho vam dir al conseller mentre el conseller mantenia les estaques al Segre –les famoses estaques, ja, del Segre–, li vam dir que es miressin aquest minitransvasament, aquesta solució que s'ha adoptat finalment, que la mirassin, que segurament era més raonable, que era més eficaç, i se'ns va negar. Ho vam dir aquí fa quinze dies, en aquest mateix hemicicle.

Bé, finalment, el que hem de dir des de Ciutadans és que estem d'acord amb la mesura que s'ha pres, entre d'altres coses, perquè li ho vam dir al mateix conseller quan encara en el Govern sostenia la posició del Segre. I hi estem d'acord amb dues condicions clares que vull remarcar contundentment: primera, que és una solució que garanteix l'aigua essencial, l'aigua de boca, per a molts ciutadans de l'àrea metropolitana, i segona, que garanteix i que garanteixi –això també ho vigilarem– els cabals ecològics, en aquest cas, de l'Ebre. Són, entenem, dues condicions sensates, dues condicions mínimes que s'han de tenir per a aquest transvasament.

Ara, el que també hem de dir és que aquesta moció, com ja ha dit un altre portaveu, en altres comunitats autònomes, amb altres governs, en altres llocs, no caldria porta-la segurament al Parlament. Parlar de garantir la unitat de criteri d'un govern i haver-ho de votar en un parlament és una mica surrealista; això només pot passar a Catalunya i amb el tripartit, així de clar.

Perquè fins i tot moltes vegades s'ha parlat de la filosofia de coalició, que «han d'entendre vostès la filosofia de coalició». No, si l'entendem; el que passa, que les coalicions es posen d'acord. Això és el que no entenem, que vostès no es posen d'acord. Si les coalicions són per posar-se d'acord, cap problema!, com si hi han sis partits, com a Holanda o com a altres..., no hi ha problema. Ara, el problema és que no es posin d'acord. El problema és que el delegat del Govern digui una cosa a les Terres de l'Ebre i una altra cosa a Barcelona; aquest és el problema que tenen vostès com a Govern i aquest és el problema que hi ha de fons en tota aquesta moció.

Per tant, hi han punts que hi donarem suport, d'altres que ens abstindrem. Un dels punts on votarem en contra és el que parla de sotmetre a consideració del Parlament –el cinquè punt– qualsevol proposta que comporti transvasament o interconnexions; en aquest cas es parla, a més a més, entre les conques internes, o bé entre aquestes i les conques de l'Ebre. No hi podem estar d'acord, perquè, evidentment, la competència sobre la conca hidrogràfica de l'Ebre no correspon a aquest Parlament, no podrien fer-hi res, ni al Govern de la Generalitat. Per tant, no podem estar d'acord a assumir i sotmetre a con-

sideració o a votació del Parlament coses que no estan a les nostres competències, per sort o per desgràcia.

Però també hem de dir una altra cosa que han comentat altres portaveus i que creiem que és important. I s'ha fet des de, precisament, el portaveu, em sembla que era d'Iniciativa, que deia: «La pregunta que ens haurem de fer és qui va solucionar, amb errors o no, aquesta sequera.» I jo faria una altra pregunta: per què vam arribar, amb errors o no, a aquesta sequera? És a dir, per què hem arribat a la situació que tenim?; aquesta és la pregunta. Perquè no s'han pres mesures estructurals amb temps per solucionar-les. Perquè, si haguéssim tingut aquesta situació, no hauríem tingut sequera.

Per tant, la pregunta no és si es soluciona o no l'emergència —que en això, ho torno a dir, hi estem d'acord i donem suport al Govern en la mesura presa—, sinó que la pregunta clara és: per què hem arribat a una sequera? Perquè hem anat amb les pancartes el 2003..., i ara hem de dir una altra cosa i sap greu? Sí, aquesta és la resposta. Vostès van anar, els membres d'aquest Govern, amb les pancartes..., van fer política del no i no van fer una política del «poder sí» o de «parlem-ne». I amb aquesta política del no contínua, després, quan has de dir el contrari, t'has d'inventar paraules, t'has d'inventar «transvasaments temporals, puntuals, circumstancials» i no sé què més.

No, miri, aquí del que estem parlant és que una política determinada, quan arriba un senyor que està al Govern i ha de prendre mesures..., governar és el que té: que s'han de prendre mesures, de vegades, que poden ser difícils d'entendre per votants, per simpatitzants, per militants d'un partit; però s'han de prendre.

Per tant, nosaltres el que reivindicuem i per què hi donarem suport, a part d'aquesta moció, és perquè creiem que el gran error és que aquest Govern ha fet una política i després ha fet una altra cosa. Ha dit unes coses i després s'ha hagut de trobar amb una altra. I nosaltres, ho torno a dir, que quedi clar per als ciutadans de Catalunya, que donem suport a les mesures d'emergència per solucionar la sequera.

I acabo. Mesa o, com es deia, taula de l'aigua, Taula de la Sequera... La Taula de la Sequera és circumstancial; la taula de l'aigua, com vam veure tots aquells que estàvem en aquella taula presents, és el que volen la majoria d'agents i la majoria del territori, que parlem de la política de l'aigua.

Aquest grup ha proposat, i grups com els de Convergència i Unió, a la Junta de Portaveus promoure comissions i subcomissions al Parlament de Catalunya, i des del Govern s'ha bloquejat la creació de comissions que parlin de la política hidràulica a Catalunya, s'han bloquejat literalment les propostes dels grups de l'oposició. Per tant, vostès no vinguin ara a dir que faran una mesa de l'aigua, quan la realitat és que bloquegen des de la Junta de Portaveus d'aquest Parlament la creació de comissions específiques en aquest camp.

Per tant, no ens hi tindran, al costat, per bloquejar i per fer mesos de seixanta agents on, realment, moltes vegades el que es busca per part de la conselleria en aquest

cas és més posar un pegat, una solució mediàtica, que no posar solucions des de seu parlamentària...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president.

Gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

Senyor Sancho, pot posicionar-se... sobre les esmenes.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Em permetrà que comenci agraïnt a tots i cada un dels grups el que de fet hagin defensat la nostra moció. Perquè en el fons jo, una vegada escoltats tots, he entès que defensaven la nostra moció. Una altra cosa és si la votaran o no, però la defensa l'han fet.

Em permetran, doncs, que per explicar el nostre posicionament entorn de l'esmena que ens ha presentat el Partit Popular faci una mica de memòria. Miri, a l'illustre diputat Santi Rodríguez, jo l'entenc molt bé; vostè és coherent. És coherent en tant que em trobo avui aquí en la mateixa situació que em trobava davant del secretari d'Estat per a aigües en el moment que negociàvem aquesta mateixa interconnexió abans del 2003, i jo li deia: «Escolti, no sense garanties per a l'Ebre, no sense el CPIDE, no sense un cabal ecològic, no sense uns mínims, no sense la regressió i la subsidència.» I vostès avui, tots, el que fan és precisament aprovar-ho sense cap garantia i sense tenir en compte el territori. Aquesta és l'essència del que els estem dient.

En aquell moment hi havien suficients garanties, fins a l'extrem que el mateix conseller Baltasar ens deia fa quatre dies que no s'hauria pogut enviar ni una gota d'aigua a Barcelona, aquí a l'àrea de Barcelona, perquè el riu no porta avui el cabal mínim, i nosaltres en demanàvem la garantia. Evidentment que els ho estem dient, això. Quan els diem que el país és un únic país, els ho estem dient: la sequera és la sequera de Barcelona, però és la sequera del Ter i de l'Ebre, i el territori es mereix garanties i òrgans de concertació que avui no hi ha.

Per tant, els donem recolzament..., no els donem recolzament: assumim que la interconnexió era un projecte que es va produir quan jo era president del Consorci d'Aigües de Tarragona i el faig meu, però junt amb la interconnexió hi havien unes garanties a l'Ebre que vostès avui neguen al territori. Però hi ha una cosa més greu: al llarg d'aquest temps, vostès, quan nosaltres els oferíem diàleg, sap el que ens contestaven, vostès? Vostès ens contestaven amb negatives, ens deien que no hi hauria transvasament, ens deien que no hi hauria transvasament del Segre, ens deien que hi hauria una... Què ens estaven dient? Com hem de parlar davant de negar la realitat? Si no hi havien ni paraules, si vostès no te-

nien ni paraules... Només hi ha una paraula; l'únic que ha estat permanent aquí és evident que no és ni la interconnexió, l'únic que vostès han deixat com a permanent ha sigut la mentida, una mentida darrere de l'altra. (*Remor de veus.*) La primera mentida entorn del Segre, la segona mentida... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) La segona mentida, que els mateixos diputats d'aquí prometien a la gent de l'Ebre que no hi hauria ni interconnexió ni transvasament. En base a mentides podem dialogar? Quin diàleg ens oferien?

Els estem oferint precisament assumir junts la realitat, assumir junts que es fa necessària una interconnexió, però que es fa necessària una interconnexió dialogant amb el territori, fent entendre al territori que Barcelona, l'Ebre i el Segre són un únic territori, que hem d'estar asseguts a la mateixa taula. Però si vostès continuen dient-li al territori que no faran transvasaments i els fan; si vostès continuen dient determinades coses que no tenen res a veure amb el que deien en el seu dia, el que s'installa és la mentida permanent, i això no és un problema de l'aigua...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...sinó que és un problema de responsabilitat política.

I, evidentment, abans el diputat Fernández Teixidó es preguntava si aquest Govern té responsabilitat, i contestava que s'ho contestessen vostès. No, senyors diputats, ja ho estan contestant el vent i el territori...

El president

Senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

...aquest Govern no té responsabilitat, no assumix la responsabilitat davant dels problemes ni davant de la gent del territori.

I els ho dic, i els ho he dit abans, i els ho repetixo ara: ho pagaran més car del que vostès s'imaginen. No només allà, també aquí. Perquè el que es paga és la incoherència i la mentida, el que es paga és la falta de responsabilitat d'un govern...

El president

Senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

...que no assumix les seves pròpies responsabilitats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Catalunya (Sant Cugat del Vallès) per a esdevenir la seu de l'European Institute of Innovation and Technology (tram. 401-00020/08)

Seguidament donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Catalunya, a través de Sant Cugat del Vallès, per esdevenir la seu de l'European Institute of Innovation and Technology.

Té la paraula el senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Catalunya (Sant Cugat del Vallès) per a esdevenir la seu de l'European Institute of Innovation and Technology.

»Catalunya ha estat sempre capdavantera en molts sectors i ha estat també pionera en matèria empresarial i fomentadora d'un caràcter emprenedor propi en moltes matèries al llarg de la seva història. En un escenari canviant en què l'economia globalitzada ofereix tantes oportunitats com riscos, Catalunya ha de saber jugar aquest paper diferencial que la posicioni com un país a l'avantguarda del valor afegit i l'economia del coneixement, fonamentals per al creixement econòmic.

»La Unió Europea, i concretament la iniciativa de la presidència de la Comissió Europea de creació d'un institut europeu de tecnologia, ha fet una aposta decidida per la competitivitat europea respecte de l'economia americana i les economies emergents. Els mercats europeus han d'ésser capaços de trobar el seu valor diferencial davant la resta del món, en què el coneixement, la recerca, la millora tecnològica, la formació i l'empresa estiguin plenament relacionats i alineats.

»Amb aquest esperit neix el projecte de l'European Institute of Innovation and Technology, un projecte fonamental, amb una seu central que definirà una estratègia general europea que s'aplicarà per mitjà de les xarxes de coneixement i innovació (Knowledge and Innovation Communities).

»Des de Catalunya s'ha presentat la candidatura amb una aposta decidida de la ciutat de Sant Cugat del Vallès per a allotjar la seu de l'EIT. Aquesta candidatura ofereix un entorn excepcional per la situació estratègica, l'activitat empresarial, les escoles de negoci de Sant Cugat i perquè forma part del Catalonia Innovation Triangle, entre altres punts forts de present i de futur. Tot això fa que sigui una candidatura amb possibilitats guanyadores i una aposta segura i que minimitza riscos per al Consell de Competitivitat.

»El Parlament de Catalunya, amb vista a la reunió del proper 30 de maig del Consell de Competitivitat, format pels ministres dels vint-i-set estats membres de la Unió, declara el seu suport a la candidatura presentada per la ciutat de Sant Cugat del Vallès perquè sigui la seu de l'European Institute of Innovation and Technology i demana al Govern que continuï fent tots els esforços en aquesta direcció i que hi presti tot el suport.

»Palau del Parlament, 8 de maig del 2008.»

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i cinc minuts.